

mai thảo

TÌNH YÊU
MÀU KHÓI
NHẬT

**tình yêu
màu khói nhạt**

mai thảo

tình yêu
màu khói nhạt

mai thảo

bìa: *Họa sĩ Duy Thanh*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *internet*

tình yêu
màu khói nhạt

truyện dài

MAI THẢO

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
1972

CHƯƠNG 1

hiếc xe mui trần đỏ chói, hiện ra ở phía bên kia cây cầu xi măng đưa sang vùng Khánh Hội. Bằng một trườn mình nhẹ nhàng, chiếc xe leo lên lòng cầu, đỗ dốc, chạy từ từ dọc theo bến Bạch Đằng. Đèn báo hiệu ở phía sau lấp lánh chói sáng. Chiếc xe lượn một vòng, quay đầu, đi vào đường Tự Do.

Lúc này là vào khoảng sáu giờ chiều. Một buổi chiều mùa hè. Trời thành phố cao vút trên những mái nhà, trên những đỉnh cây. Hơi nóng của một ngày nắng chói chang còn hầm hập trên những lòng đường. Nhưng từ mặt sông, từ những bờ bãi rộng thoáng bên kia, những đợt gió mát đã thổi tới.

Chiếc xe hơi mui trần ngừng lại nhiều lần trước những ngọn đèn đỏ cắt đứt con đường

8 | Mai Thảo

Tự Do thành nhiều dòng xe cộ nghen ứ. Nhiều tiếng còi gắt gỏng, vang động. Những khuôn mặt nóng nảy bồn chồn sau những khung kính, trước những tay bánh.

Người đàn ông ngồi một mình trên chiếc xe hơi mui trần lại không tỏ vẻ nóng nảy gì hết. Y thản nhiên rút túi áo lấy ra một gói thuốc lá. Châm lửa hút. Thở ra một hơi khói dài. Thản nhiên chờ cho đèn đỏ chuyển sang đèn xanh. Một tiếng gọi, thật lớn, từ vỉa hè phía tay phải khiến cho người đàn ông quay đầu nhìn sang.

– Nhạc! Nhạc. Hè đường đông chật người đi lại. Hàng hiên rộng bên trên che khuất ánh sáng. Những khuôn mặt nhá nhem hỗn độn. Người đàn ông trên xe nhú mày lại, chưa nhận diện được người vừa lớn gọi tên mình là ai.

Trong cái đám người xô chen trên vỉa hè một bóng người vụt tách ra, bước xuống lòng đường, bang qua.

– Nhạc, Bằng đây mà! Nhớ không?

– Nhớ.

Giọng nói của người trên xe chỉ thoáng một chút ngạc nhiên, không thành một niềm vui mừng.

Người đứng dưới đường:

– Đi đâu vậy?

– Lang thang. Ở đâu về?

– Nha Trang.

– Từ bao giờ?

– Mới trưa nay. Nói chuyện với nhau một lát được không?

– Được.

Ngọn đèn đỏ trước mặt đã chuyển thành xanh. Đoàn xe rú máy, lăn bánh. Người đàn ông trên xe giơ tay ra hiệu cho bạn đi theo xe, về phía tay phải. Chiếc xe lăn chậm về phía đó, đậu lại trước quán nước gần nhất. Y tắt máy, mở cửa xe bước xuống, quay đầu lại chờ người bạn tắt tả đang chạy tới từ phía sau.

10 | Mai Thảo

Tiệm nước vắng khách. Lũ bàn ghế nằm chổng chơ trên những khoảng trống ngao ngán dưới ánh đèn. Nhạc và Bằng ngồi đối diện nhau trước một cái bàn thấp.

Người bồi bàn từ trong quán rượu đi ra với một chiếc khay lớn. Trên khay là hai cái ly và hai chai la de. Nhạc nâng ly rượu sủi bọt trắng xóa, uống một hơi cạn. Chàng ngồi ngả người vào thành ghế, yên lặng ngắm bạn, và chờ đợi, nét mặt còn nguyên vẻ hững hờ của phút gặp mặt tình cờ.

Bằng:

- Anh chưa nhận ra tôi ngay?
- Chưa.
- Tôi đổi khác nhiều lắm?
- Không phải thế.
- Tại sao không nhận ra?

Giọng Nhạc, bình tĩnh:

– Không nhận ra là không nhận ra. Không phải là anh đối khác.

Nhạc nhìn bạn, nói tiếp:

– Anh vẫn thế. Vậy là bây giờ anh ở Nha Trang?

– Từ bốn năm nay.

Bằng nhìn bạn, cố gắng hình dung lại, qua hình ảnh người đàn ông đứng tuổi đang ngồi trước mắt, hình ảnh một chàng trẻ tuổi ngày nào.

Ngày trước, Nhạc là một trong những chàng trai hào hoa nhất của Hà Nội thanh bình và Hà Nội ăn chơi. Tên tuổi Nhạc từng đã một thời kỳ gắn liền với những vũ trường, những hè phố, những nơi chốn thanh lịch của Hà Nội. Nhạc bấy giờ là một lực sĩ. Đẹp trai, và biết đưa lối phục sức lên thành một nghệ thuật sống. Đám con gái Hà Nội mê Nhạc như điên đảo.

Những buổi chiều mùa thu mưa phùn lất phất, khi Nhạc xuất hiện trên những lòng đường đông đúc của Hàng Gai, Hàng Đào, trong dáng

12 | Mai Thảo

điều trẻ trung, và lối phục sức với thời trang nhất, hàng trăm cặp mắt thiếu nữ đã nhìn Nhạc bằng những cái nhìn say mê. Bây giờ, sau nhiều năm không thấy mặt nhau, Bằng ghi nhận được ở Nhạc nhiều sự thay đổi. Nhạc mập hơn trước. Buồn và già hơn, khóe mắt có đọng một thoáng chán chường. Vòng môi trẻ xuống thành một đường viền cay đắng. Đời Nhạc đã có những đổi thay lớn lao nào?

Bằng muốn biết. Nhưng mới lại gặp bạn, Bằng nghĩ không nên tò mò quá đáng.

Bằng nói, không được thành thực lắm:

– Anh vẫn vậy à?

Nhạc châm một điệu thuốc, hơi nhếch mép:

– Bậy. Thay đổi. Thay đổi ghê gớm.

Bằng cãi:

– Bằng chúng là tôi nhận ra được anh ngay.

Chỉ tay ra chiếc xe hơi đậu sát vỉa hè bên ngoài,

Bằng hỏi:

– Của anh?

Câu trả lời lững lờ:

– Thì tôi ngồi lái tức là của tôi.

Bằng gật gù, thán phục:

– Lúc nào cũng sang trọng như lúc nào. Ở Hà Nội ngày trước như thế nào, ở Sài Gòn bây giờ cũng vậy.

Nhạc ngồi thẳng người lên, chỉ tay vào ngực mình:

– Tôi?

– Tôi nói anh chứ còn nói ai.

– Lắm. Lắm lớn. Anh đừng xét người theo hình thức. Một cái xe hơi đẹp không chứng minh gì hết. Trái lại. Nó là một dụng cụ để đánh lừa người.

Nhạc cất tiếng cười, một tiếng cười kỳ lạ, nói tiếp:

14 | Mai Thảo

– Và anh đã bị đánh lừa.

Bằng cười hiền lành:

– Thì cho là bị đánh lừa vậy. Bây giờ anh làm gì?

Nhạc buồn thông hai tiếng cụt lủn:

– Thất nghiệp.

Bằng phì cười:

– Thất nghiệp được như anh là nhất.

Nhạc nghiêm trang:

– Thất nghiệp như tôi hay thất nghiệp thế nào thì cũng vẫn là thất nghiệp. Nhưng thôi, nói chuyện khác. Hỏi thăm anh một chút.

– Tôi thì chẳng có gì đáng nói.

– Anh làm gì ở Nha Trang?

– Tôi có một cửa tiệm ở ngoài ấy. Và có một cái trại nhỏ.

– Tiệm gì?

– Tiệm sách.

– Giàu lắm rồi phải không?

Bằng lắc đầu:

– Tạm đủ ăn là may. Nhưng cũng không đến nỗi phải lo lắng nhiều về thực tế như mấy năm trước.

Nhạc nhíu mày, cố gắng nhớ lại một vài khuôn mặt của gia đình bạn. Ngày trước, cùng học với nhau một lớp, hai nhà lại ở gần nhau, Nhạc sang chơi nhà Bằng luôn luôn. Đôi khi ở lại ăn cơm. Cha mẹ Bằng là những người hiền lành, rất quý bạn con. Bằng có một cô em gái. Nhỏ nhắn. Dễ thương. Nhạc cố nhớ ra tên người em gái đó của Bằng. Nhưng trí nhớ của chàng từ nhiều năm nay chỉ còn là một lỗ thủng lớn.

Nhạc hỏi:

– Hai cụ vẫn mạnh.

– Thấy tôi đã mất.

– Chết. Tôi xin lỗi.

16 | Mai Thảo

Bằng cười:

– Có sao đâu. Người già thì phải chết. Riêng mẹ tôi vẫn còn khỏe lắm.

Nhạc hỏi:

– Còn cô gì em gái anh ấy nhỉ?

– Hai đứa. Anh muốn nói ai?

Nhạc cố nhớ ra tên người thiếu nữ. Nhưng không được. Trí nhớ chàng phản phúc. Nó vẫn chỉ là một khoảng trống, trắng toát.

– Cô có cái má lúm đồng tiền.

– Thế thì là Yến.

Nhạc kêu lớn:

– Phải rồi cô Yến. Thế mà cũng không nhớ được.

Bằng, vẫn nụ cười hiền lành:

– Anh không nhớ. Nhưng nó còn nhớ đến anh. Nhắc hoài đến anh Nhạc à. Hỏi hoài anh

Nhạc bây giờ ở đâu, anh Nhạc làm gì. Có rảnh ra Nha Trang chơi với gia đình chúng tôi ít ngày. Tắm nắng. Tắm biển. Cho mấy đứa nó được gặp lại. Tôi đã có nhiều người bạn mới. Nhưng anh vẫn là người chúng nó nhớ nhất. Và quý nhất.

Nhạc cảm động ngồi im. Trong chàng, một thoáng rung động cho những kỷ niệm cũ, cho một quá khứ sáng tươi không bao giờ trở lại vừa trở về trong đầu óc. Như một ngấn nước trên một mặt hồ lặng chết. Như một điểm lân tinh từ một đáy biển mịt mù. Nhạc chợt khám phá ra là đã lâu lắm chàng không đi đâu, không biết tới những con đường, bãi cỏ bên ngoài thành phố. Cuộc sống dậm chân một chỗ. Quẩn và nặng. Những ngày tháng chán nản, bất động. Ngày nối ngày. Tháng nối tháng. Một thời gian thừa thãi, ảm mốc, chán ngấy, chương phình lên như một tử thi lạnh ngắt không biết dùng làm gì, chiều chiều lái xe đi trên những con đường cũ đã đi chiều hôm trước, gặp lại những ngọn đèn đỏ ấy, trên những ngã tư ấy. Tối đến ngồi ở quán nước này ngày nào cũng một lần. Vẫn cái ghế này.

18 | Mai Thảo

Trong tôi là một nỗi chết rộng lớn, kín trùm. Tôi tê liệt dần. Tôi là một người lạ mặt.

Nhạc ấn mạnh điều thuốc mới hút đến nửa chùng vào cái gạt tàn. Điều thuốc gãy gập làm hai mảnh. Tàn lửa tắt ngấm.

– Muốn đi lắm. Nhưng không đi được.

Bằng hỏi:

– Bạn lắm sao?

Tiếng cười của Nhạc, mà chính Nhạc nghe thấy như một tan vỡ:

– Nếu ngồi không cũng là một công việc thì bạn thật. Nói đùa đấy. Hồi này tôi không đi đâu. Muốn đi lắm. Nhưng lười quá mất rồi. Chúng mình uống một chai nữa nhé?

Bằng hỏi:

– Anh bận gì không?

– Sao?

– Lát nữa đi ăn. Lâu lắm mới gặp nhau. Còn bao nhiêu chuyện muốn nói.

Nhạc nhìn đồng hồ tay. Kim chỉ đúng bảy giờ.

– Rất tiếc. Tôi chỉ ngồi được với anh một lát nữa thôi. Gần tám giờ tôi phải đến đón nhà tôi.

– Linh hả?

Nhạc gật, nét mặt khép kín trở lại:

– Phải, Linh.

Bằng ngân ngữ một giây rồi mới hỏi:

– Chị nhà vẫn... đóng phim,

Nhạc, bằng một trả lời miễn cưỡng không giấu được:

– Vẫn. Nhà tôi nghỉ một thời kỳ, mới làm việc trở lại.

Bằng hỏi:

– Anh đến đón chị ở đâu?

– Ở phim trường.

Bằng ngạc nhiên:

– Làm việc cả buổi tối hay sao?

– Thường là như thế. Có khi suốt đêm tới sáng.

Bằng gục gặc cái đầu:

– Tôi quê mùa thật, chẳng hiểu gì hết. Lại cứ tưởng đóng phim cũng có giờ giấc nhất định như ở công sở. Anh cho tôi đi cùng được không? Mời chị cùng đi ăn với chúng mình luôn.

Thấy sự ngần ngại đã hiện rõ trên nét mặt Nhạc, Bằng nói luôn:

– Nếu có điều gì bất tiện thì thôi.

Nhạc chậm rãi:

– Cũng không bất tiện gì. Nhưng nếu anh còn ở đây thì tối mai chúng mình đi ăn với nhau. Nhà tôi không biết bao giờ xong. Tôi chờ là cái việc tôi phải chờ. Bắt thêm anh chờ, không nên. Tôi cũng không muốn như vậy nữa.

Đôi bạn hẹn với nhau một địa chỉ tiệm ăn trên đường Lê Lợi. Họ nói thêm vài ba câu

chuyện nữa, Một người bạn nay còn sống, một người bạn khác đã chết được nhắc tới. Nhạc biết thêm về Bằng là Bằng đã có vợ. Đã là cha của ba đứa con kháu khỉnh, và vợ Bằng lại mới có thai. Bằng cười:

– Sản xuất khá đều. Điều này rồi có đến một tá tí nhau cũng không chừng. Nguy quá.

Nhạc nói:

– Có nhiều con là một hạnh phúc.

Bằng trợn mắt:

– Ai bảo anh thế?

Nhạc nhún vai:

– Các cụ nhà ta.

Bằng làm bộ gơ cả hai tay lên trời, kêu lớn:

– Ôi các cụ nhà ta. Con cháu là bọn chúng mình mà điều gì cũng nghe theo « các cụ nhà ta » thì có ngày toi mạng. Mỗi đứa con là thêm một gánh nặng, một ràng buộc. Lo cho chúng nó tối

22 | Mai Thảo

ngày. Đứa lớn lo chuyện lớn. Đứa nhỏ lo chuyện nhỏ. Anh không thấy thế sao?

– Không.

Không chờ cho Bằng kịp ngạc nhiên, Nhạc nói ngay:

– Vì tôi chưa có con.

Bằng nhú mày:

– Ô hay! Tôi tưởng...

– Hai đứa con tôi là của người vợ trước. Linh và tôi thì chưa có đứa nhỏ nào hết.

– Thế hai cháu...

– Vâng. Ở chỗ khác.

– Anh định thôi thật sao?

– Nhà tôi không muốn.

Nhạc cười gượng:

– Nói chưa muốn thì đúng hơn. Anh chưa hiểu là một người đàn bà... một nữ tài tử... chiều

bóng vì phải đi đây đi đó luôn, và vì còn muốn giữ cho mình một thân mình cân đối nên không muốn có con.

Bằng xuýt xoa:

– A, cái điều đó thì tôi không biết đó. Lạ thật đấy nhỉ.

Nhạc nói cho qua, cho xong:

– Kể cũng lạ thật.

Bằng đứng lên và tranh trả tiền bằng được. Nhạc ngồi im, giơ tay cho bạn cũ nắm lấy:

– Mai vậy.

Cái đưa tay của Nhạc thờ ơ, hờ hững, trái ngược hẳn với cái nắm tay của Bằng chặt chẽ, nồng nhiệt.

– Vâng, mai. Mấy giờ?

– Tám giờ đi.

Bằng nói:

– Anh cố đưa chị theo cho tôi thấy mặt. Nghe đồn chị đẹp lắm. Từng được bầu làm hoa hậu, phải không? Phải cho thằng bạn quê mùa này được biết mặt nữ tài tử điện ảnh chứ.

Nhạc gắng gượng gật đầu:

– Tôi sẽ cố gắng. Không chắc đâu.

Chàng nói dối:

– Nhà tôi ở phim trường là về thẳng nhà. Ít khi chịu đi đâu lắm.

Bằng đã ra đến thêm cửa, còn quay lại cười với Nhạc khiến Nhạc phải cười đáp lại. Cái bóng dáng quê mùa chất phác của Bằng thấp thoáng dưới những ánh điện đường đã bật sáng, rồi nhòa vào đám đông. Còn lại một mình, Nhạc gọi bồi lấy thêm cho chàng một chai la de nữa. Trông chàng, một người quen khác đi qua. Vẫy tay làm hiệu chào. Nhưng Nhạc nín thinh, ngồi im, không buồn đáp lại. Thêm một buổi chiều nữa, Nhạc nghĩ thầm, thêm một buổi chiều trống trải, vật vờ, lang thang. Thêm một buổi chiều lê thê, không biết đi đâu, không biết làm gì.

Đầu óc Nhạc tối đen. Chàng nhớ lại xem chàng đã làm gì. Đã đi những đâu, để chờ đến tám giờ đến phim trường đón Linh. Niềm vui gặp lại bạn cũ rất ngắn ngủi chỉ như một thoáng nắng trên một nền xám phẳng mênh mông. Chỉ như một phiến trời xanh thật nhỏ giữa một nền trời đầy mây đen, phiến trời xanh ấy nhỏ và mong manh như một niềm ngờ vực.

Khuôn mặt trở lại nghiêm, lạnh, và chán chường như cũ, Nhạc ngồi ngã mình vào thành ghế, hai chân duỗi thẳng nhìn ra ngoài hè đường. Chàng ghét nhất thành phố vào giờ này. Giờ mà đêm chưa tới, nhưng ngày đã tàn, giờ mà sao chưa mọc nhưng những nỗi buồn bã, bức tức của cả một ngày đã chồng chất, trong tim, trong óc.

Cặp mắt mỗi mét của Nhạc theo dõi một cách thờ ơ những bóng người đi qua. Nhiều người nhìn thấy Nhạc. Nhạc ở nhà đi từ bốn giờ. Sau một giấc ngủ trưa rời rả, mệt mỏi. Linh đến phim trường ngay sau bữa cơm. Nàng để lại cho Nhạc một mảnh giấy, dặn Nhạc một vài công việc lật

vật ở nhà, và đúng tám giờ tối, đến phim trường đón nàng về.

Nhạc xem xong mẫu giấy đặt trên bàn ngủ đã tức giận xé vụn nó thành từng mảnh nhỏ. Hồi này, có một thằng chuyên viên ngoại quốc hợp tác với hãng phim luôn luôn loay hoay bên cạnh Linh. Y tìm đủ cách đến đón Linh tận nhà, đưa Linh đi thực hiện những phần ngoại cảnh ở ngoài thành phố. Thằng chuyên viên đó có những dáng điệu thật mất dạy khả ố. Nó cười tình với Linh, nắm lấy tay Linh, thân mật suông sã. Từ bao nhiêu năm nay, tâm tính Nhạc đã thuần thực.

Chàng lẳng chàng xuống, kìm giữ mọi dấy động. Vậy mà nhiều lúc Nhạc còn thấy tức giận điên lên. Một lần, thiếu chút nữa Nhạc đã đâm vào mặt thằng chuyên viên ngoại quốc khốn nạn.

Lần đó, hãng phim tổ chức một bữa ăn ngay tại phim trường. Để đánh dấu cho khởi sự vòng quay thứ nhất. Linh được mời. Nàng đòi Nhạc đi theo bằng được.

– Anh không thích đến.

– Xã giao, không có cái vấn đề thích hay không thích.

– Em đi một mình.

Linh giận dữ:

– Một nữ tài tử chiếu bóng như em không bao giờ đến một dạ hội, một bữa ăn một mình. Anh có đưa em đi không, hay để em phải nhờ người khác thay anh.

Nhạc đành mặc quần áo đi theo. Lần đó, chàng được giám đốc hãng phim giới thiệu với thằng chuyên viên ngoại quốc vừa được hãng mời sang từ Hương Cảng. Xong. Cũng vui vẻ, không xảy ra chuyện gì. Nhưng khi Linh được giới thiệu tiếp là « bà Nhạc » tên chuyên viên đã tùm tùm cười, ném cho Nhạc một cái nhìn nửa thương hại, nửa kỳ quái.

Hơi giận lên đến cổ, Nhạc hỏi:

– Ông cười gì vậy?

– Ông không cảm thấy gì khi làm chồng một minh tinh?

Nhạc hỏi:

– Ông cho tôi thấy gì?

– Khó chịu.

– Tại sao khó chịu.

– Vì mình tình không bao giờ là sở hữu riêng của một người.

– Điều đó không ngăn cản được Linh đã là vợ tôi.

Gã chuyên viên nhún vai:

– Không hoàn toàn.

– Như thế nào là không hoàn toàn?

– Nhiều người khác theo đuôi bà, có cảm tình với bà mà ông không làm gì được.

Nhạc tím mặt:

– Tôi chưa thấy ai. Chỉ mới thấy có ông là người thứ nhất.

– Có thể như vậy. Tôi là người thứ nhất đó thưa ông.

Chịu thế nào được. Linh đã đưa mắt bảo thôi, nhưng Nhạc đã đứng lên. May có người can nếu không đã xảy ra chuyện đáng tiếc.

Thằng chuyên viên có một thế lực khá lớn với hãng phim. Chính Linh cũng phải lấy lòng nó. Thế là những lúc không có Nhạc, nó đưa Linh về, hay lái xe tới tận nhà đón Linh đến phim trường. Nghĩ đến điệu cười nói lơ lả mất dạy của thằng chuyên viên ngoại quốc, lúc đó chắc đang tán tỉnh Linh ở phim trường, Nhạc ra khỏi nhà với một ý nghĩ không vui chút nào. Chàng vào tiệm uống một ly cà phê thật đặc, cho tỉnh ngủ. Rồi từ quán cà phê lái thẳng xe sang Nhà Bè. Chiếc xe đậu trên một bãi cỏ. Nhạc xuống xe, đi bộ tới những kè đá sát lòng sông, ngồi trên một đầu kè, ngắm nhìn dòng nước chảy, mặt sông mênh mông với những lớp sóng miên man trôi về cuối dòng gợi cho Nhạc một hình ảnh năm tháng một ấn tượng thời gian buồn rầu.

Một tuổi trẻ đi qua. Những mộng tưởng không thành. Một chuyện này hỏng. Một chuyện kia lỡ. Cuộc đời tàn tạ dần. Chí khí không còn

nữa. Sự chán chường tới như một trận mưa cường toan soi mòn dần chí khí. Đời sống như một cánh bèo trôi giạt vật vờ theo tháng ngày.

Nhạc ngồi thật lâu. Đắm chìm trong mơ màng. Khi chàng đứng lên; mặt sông đã vàng rười ráng chiều. Lòng sông như sâu hơn. Nhưng bờ bãi như rộng hơn. Nỗi buồn trong Nhạc chừng như cũng lớn hơn, thê lương và lạnh buốt. Nhạc nhìn đồng hồ. Bằng bỏ đi đã lâu, buổi chiều đã xuống. Những ngọn đèn đường đã bật sáng. Vậy mà giờ tới đón Linh vẫn chưa tới. Không biết làm gì hơn, Nhạc gọi thêm một chai la de nữa.

Thời gian với người vô công rồi nghề nhích đi từng bước, chậm chạp. Thời gian là một tảng chì. Ngày tháng là một khuôn mặt buồn tênh vô nghĩa. Nhạc uống hết một ly la de, hút thêm một điếu thuốc lá, và thở dài vào nỗi buồn chán mênh mông của mình bằng hàng chục tiếng thở dài liên tiếp.

CHƯƠNG 2

Phim trường Anh Vũ chiếm một khoảng diện tích rất lớn ở cuối đường Công Lý, bốn phía là tường cao bao bọc. Cổng sắt ở phía trước uy nghi, với nhà hai cánh cửa dày nặng chỉ mở rộng cho xe hơi đi vào. Sau cổng có vụng gác. Đi từ cổng vào, qua một khoảng sân xi măng rộng mênh mông, và đi hết dãy hai tầng dùng làm phim trường với những phòng kỹ thuật phụ thuộc, là ngôi nhà một tầng của chủ nhân. Ngôi nhà này kiến trúc kiểu mới nhất và được trang hoàng hết sức mỹ thuật. Bàn giấy của chủ nhân ở trên lầu, đi lên bằng một cầu thang trải thảm.

Người tùy phái gõ cửa khi Cảnh đang xem dở một bản sơ lược chuyện phim. Cảnh chừng bốn mươi năm tuổi.

Hai bên mái tóc đã thấp thoáng những sợi bạc. Nhưng nước da hồng hào, dáng điệu đường bệ với một âu phục màu tím cắt rất khéo, bó sát lấy thân hình. Cảnh còn giữ được tất cả vẻ tráng kiện của một chàng trai ba mươi tuổi.

Cảnh ngồi sau một bàn giấy lớn. Phía bên kia bàn giấy là hai cái ghế bành bọc nhung đỏ thẫm. Máy lạnh loại tối tân không phát ra tiếng động. Trên vì tường lớn chạy dài sau lưng Cảnh là những tấm áp phích vẽ những cuốn phim đã được hãng phim Anh Vũ thực hiện.

– Cú vào!

Người tùy phái mở cửa một cách thận trọng. Y thò đầu, nhìn thấy Cảnh rồi mới bước vào.

– Thưa ông, xe hơi đã đánh ra cổng trước.

Cảnh nhìn đồng hồ, lấy bút chì đỏ đánh dấu đoạn chuyện phim đã xem tới, gấp tập giấy đánh máy lại đặt vào chồng hồ sơ dày cộm trước mặt.

– Được.

Người tùy phải toan quay ra, Cảnh gọi giật lại:

– Tôi hỏi đã. Dưới phim trường chiều nay có gì lạ không?

– Bẩm, vẫn như thường lệ. Chừng như ông Đạo đã làm việc xong.

– Còn đó không?

– Thưa không.

– Cả ông Tài ông Bích cũng về hết?

Người tùy phải ra bộ lúng túng:

– Để tôi xuống xem lại, sẽ lên trình ông rõ.

– Thôi được, không sao. Còn nhân viên nào xin nghỉ?

– Anh Phú ạ!

– Nó đâu?

– Tôi nói ông sắp đi. Y nói để sáng mai sẽ xin gặp ông.

Cảnh hừ một tiếng, cau mặt:

– Thằng đó nghỉ nhiều quá rồi. Làm một ngày nghỉ hai ngày. Lại chè rượu, cờ bạc, trai gái tối ngày. Tôi đã định đuổi nó từ lâu, chỉ được cái nêu gương xấu là không ai bằng. Mai không cho nó vào, nghe không?

Người tùy phái sợ hãi:

– Bẩm không cho vào?

Cảnh quát lớn:

– Nghe không rõ sao mà còn hỏi lại. Cả anh nữa, nghỉ hoài thì cứ việc nghỉ luôn. Không có trở ngại gì cho hăng hết. Bảo nó là tôi không đồng ý cho nghỉ.

Tiếng giày cao gót nổi lên ở ngoài hành lang khiến Cảnh ngừng lại. Cảnh vẫy tay ra hiệu cho người tùy phái lui ra. Lát sau, người đàn bà hiện ra ở khung cửa. Nàng đẹp lạ thường. Một vẻ đẹp gần như mơ màng hoang đường, mái tóc thật dài thả xuống thành một dòng suối óng mượt sóng soải trên hai bờ vai, một cái cổ cao, trắng nõn,

trên đó là một sợi dây chuyền óng ánh. Khuôn mặt người đàn bà hình trái xoan, đôi mắt sâu, lớn, dữ dội. Những đường nét khác của khuôn mặt đều thanh thoát cân đối. Khuôn mặt có một vài nét hao hao giống với khuôn mặt nữ tài tử Thẩm Thúy Hằng. Nhưng cách biệt hơn.

Người đàn bà mặc một cái áo sơ mi ngắn tay rất đơn giản và một cái quần jean xanh thẫm. Nàng xách trong tay một cái sắc da lớn.

Cảnh thay ngay nét mặt. Từ nghiêm khắc thành cười mở tươi cười. Đây ghế, Cảnh đứng lên ra đón người đàn bà uyển chuyển đi vào.

– Xong chưa, Linh?

Linh theo Cảnh bước vào. Căn phòng mát lạnh làm cho nàng tỉnh táo lại được chút ít. Tuy vậy, thân thể nàng thì đã mỏi nhọc rã rời sau cả một buổi làm việc dưới sức nóng ghê gớm của những giàn đèn. Đoạn phim phải đóng chiều nay là một đoạn thật khó diễn tả. Vai trò phải cười thật vui rồi phải khóc thật thảm. Có một “plan” Linh phải đóng đi đóng lại đến sáu lần, nàng gắt

gồng, bực bội với tất cả mọi người trên sàn quay. Bầu không khí làm việc căng thẳng nặng nề suốt một buổi khiến cho mọi người, từ chuyên viên đạo diễn, đến tài tử đều mất hết bình tĩnh. Linh ra khỏi sàn quay như thoát nợ.

Buổi chiều xuống, nhá nhem, tranh tối, tranh sáng, ở bên ngoài càng làm cho đầu óc Linh u uất thêm. Nàng ghét nhất lúc đó. Lúc nắng đã tắt, chiều đã tàn, nhưng đêm chưa tới, hoàng hôn thành phố nào với Linh cũng mang một khuôn mặt vàng vọt, sầu não, đáng ghét. Đó là lúc Linh dễ gắt gỏng, dễ bực mình nhất. Tới trước cái ghế bành đỏ chói, thả mình ngồi vật xuống, Linh nhả mặt đưa tay lên trán. Hai bên thái dương nhức nhối muốn vỡ.

Cảnh tới ngồi trước mặt Linh, sẵn đón:

- Sao thế?
- Mệt quá. Nhức đầu nữa.
- Anh lấy thuốc cho em uống nhé?

Linh nhắm mắt lại, xua tay:

– Để về nhà em uống. Khởi phiền anh.

Cảnh cười:

– Phiền gì đâu. Hay là vào tạm trong kia nằm nghỉ một lát đã.

Linh mở bừng mắt:

– Trong kia là trong nào.

Nụ cười của Cảnh hơi ngượng ngập, hơi trơ trẽn:

– Trong phòng anh đó.

Linh nhìn Cảnh đăm đăm, không trả lời, cũng không tỏ một thái độ nào. Cảnh ngán không dám đề nghị nữa. Một lát rồi Linh hỏi, chỉ tay vào bộ quần áo đất tiền của Cảnh:

– Anh đi đâu bây giờ đó?

– Ăn tiệc.

– Với ai?

– Với hai nhà sản xuất vừa từ Hương Cảng

sang trưa nay. Họ muốn hợp tác với Anh Vũ dưới hình thức sản xuất hỗn hợp, phía mình chỉ phải bỏ ra một phần tư vốn, nhưng lời thì chia đôi.

Cảnh nhìn đồng hồ:

– Anh có ý chờ em lên để mời em cùng đi.

Linh nghi ngờ:

– Em cùng đi để làm gì?

Cảnh cười:

– Không thích một bữa ăn thật ngon trong một tiệm ăn vào loại nổi tiếng nhất ở Chợ Lớn sao?

– Không.

– Sao vậy?

– Chẳng sao hết. Em đang mệt. Không muốn gì hết. Lên hỏi anh ngày mai đi đâu, làm gì, có phải quay nữa không. Thế thôi, rồi em về.

Cảnh nắm lấy tay Linh, Linh để mặc. Thái dương nàng vẫn nhức nhối như búa bổ và tay

chân thì rã rời. Mọi phản ứng trong người nàng hình như đã tê liệt gần hết, kể cả phản ứng rút bàn tay nàng đang bị bàn tay của Cảnh nắm chặt lấy.

- Nhất định không đi ăn?
- Đã nói với anh là không.

Cảnh làm vẻ quan trọng:

– Mấy người Trung Hoa ấy đòi được làm quen với một tài tử chính của hãng, anh đã nói đến tên em, họ muốn biết em chiều nay.

Linh nhìn Cảnh, nhếch mép:

- Tài tử chính?
- Phải.

– Có phải em là tài tử chính của anh đâu. Mai Loan, Tuyết Hương mới là tài tử chính. Sao anh không bảo họ, em là thứ yếu, gọi đi làm gì?

Cảnh nhăn mặt làm bộ khổ sở:

– Em vẫn cay đắng quá, em không chịu hiểu cho anh. Em đau nặng gần một năm trời, anh làm thế nào được. Hăng cần người phải tìm người khác chứ, anh đợi em, thật tình, thành ra suốt năm ngoái có làm được gì đâu. Em chưa khỏi hẳn anh đã cho mời em đến ngay, giao vai trò cho em ngay...

Linh ngắt lời:

– Một vai phụ tầm thường và mở nhạt nhẽt.

– Phim sau, em là vai chính mà. Phải hiểu cho anh, công việc là công việc.

Linh chưa chát nhắc lại:

– Hiểu quá. Công việc là công việc. Công việc trên hết với anh, bao giờ mà chẳng vậy.

Cảnh chớp mắt, cố gắng kềm giữ một bức tức muốn giấu:

– Em trách anh đấy à!

Linh mát mẻ:

– Em đâu dám.

– Em biết anh vẫn coi em hơn hẳn những người khác. Nhưng tình cảm là tình cảm. Công việc là công việc. Anh có trách nhiệm làm cho hãng phim hoạt động đều. Trong thời gian em đau, phải kiếm những người khác, đến khi em mạnh, anh xuống ngay, mời em hợp tác ngay, em không thấy sao?

Linh lạnh lùng:

– Thấy.

Nàng nhếch mép cười, mát mẻ:

– Em chịu ơn anh nhiều lắm, không bao giờ dám quên. Không có anh, chắc em phải giải nghệ, phải đổi nghề từ lâu rồi.

Cảnh đứng lên, đi đi lại lại trước mặt Linh:

– Em không nên nói thế.

Ngập ngừng một giây, rồi Cảnh nói tiếp, giọng thay đổi hẳn:

42 | Mai Thảo

– Giữa chúng mình...

Linh giờ tay cản lại:

– À thôi, xin anh. Giữa chúng mình chỉ có công việc. Không có gì khác hết.

– Em vẫn lạnh lùng, em vẫn tàn nhẫn. Anh biết, trong thâm tâm em thù ghét anh.

– Đâu dám.

– Còn chuyện Nhạc...

– Xin anh tha cho chuyện đó. Được không?

Cảnh đột ngột nói lớn:

– Phải để cho anh nói. Anh không giúp đỡ được gì cho Nhạc hết. Anh biết Nhạc thất nghiệp đã lâu, cần tìm một việc làm. Phải để từ từ.

Linh đứng lên. Nàng nói ngay chuyện khác:

– Mai làm sao?

– Em cứ đến phim trường như thường.

– Mấy giờ?

– Tám giờ.

– Được. Tám giờ.

Cảnh chưa chịu cho Linh đi.

– Đi ăn nhé.

Linh cười nhạt:

– Quần áo thế này ăn với uống cái gì?

Tròng mắt đầy vẻ thèm muốn của Cảnh lóe lên một tia hy vọng:

– Tưởng gì, hóa ra chuyện quần áo. Anh cho tài xế đưa em về nhà thay quần áo rồi chờ đón em trở lại đây. Còn sớm. Em thừa thì giờ để trang điểm, chịu không?

– Không.

– Bắt anh đích thân đưa về sao? Cũng được. Nào đi.

Cảnh nắm lấy tay Linh. Linh đứng im. Người nàng cứng lại trong một cố gắng chống tích cực. Vừa lúc đó một tiếng xe hơi từ ngoài đường chạy

vào. Tiếng xe đậu lại trước cổng lớn. Rồi là một tiếng còi. Linh và Cảnh cùng lắng tai nghe:

- Ai vậy? Cảnh hỏi.
- Chắc là Nhạc đến đón em.

Cảnh cau mặt:

- Em dặn đến đón sao?

Linh hơi ngập ngừng, rồi đáp:

- Phải, em dặn.

Biết Nhạc đã đưa xe đến đón vợ, nhưng Cảnh vẫn chưa hết hy vọng. Một người đàn bà có thể làm khó, làm khó hết chuyện này đến chuyện khác. Nhưng không một người đàn bà nào là không có thể chinh phục được. Chỉ cần kiên nhẫn. Chỉ cần theo đuổi đến cùng. Đó là niềm tin tưởng tuyệt đối của Cảnh về đàn bà. Về Linh, cũng vậy.

- Bảo Nhạc về đi!

Linh làm bộ ngạc nhiên:

– Về? Để làm gì vậy.

Cảnh trần tráo:

– Để đi cơm khách với anh tối nay.

– Em đã bảo không được là không được. Anh lạ lòng thật đấy.

Nhạc tắt máy xe, mở cửa bước xuống. Chàng đã nhận còi xe; chờ năm phút, và năm phút chờ đợi đã đủ làm cho Nhạc nóng mặt. Tiến lại trước cánh cổng sắt, Nhạc gọi lớn:

– Mở cửa.

Người gác cổng từ trong cái chòi gác nhỏ đi ra, tay y cầm một chùm chìa khóa lớn. Những chiếc chìa khóa va đập vào nhau lách tách. Nét mặt người gác cổng lộ vẻ bức tức. Y quát lại người vừa gọi cổng:

– Ai đó?

– Tôi đây.

– Tôi là ai?

Nhạc cười gằn:

– Thằng gác cổng này hồi này lớn lối lắm nhỉ?
Tao là Nhạc đây.

Thấy Nhạc muốn gây sự và có thể đâm vào mặt. Y không chậm trễ, khi cánh cổng mở ra, người gác cổng đầu dụi liền:

– Ông Nhạc. Không nhìn thấy ông, để tôi mở. Ông làm gì mà nóng giận quá vậy. Đâu như bà về nhà rồi.

Cánh cổng vừa mở hé. Nhạc đã xô mạnh cho mở rộng, bước sấn vào. Chàng quắc mắt:

– Sao anh biết về rồi?

Người gác cổng chỉ về phía những căn nhà tối đen, đã đóng kín hết mọi cánh cửa, đã im tắt hết mọi tiếng động:

– Các ông ấy về hết rồi mà.

Nhạc nhìn lên những căn phòng trên lầu, nhìn xa hơn, về phía nhà riêng của giám đốc,

nơi chàng thấy những vệt ánh sáng đèn từ trên cao hắt xuống. Không nói không rằng, chàng đẩy mạnh người gác cổng sang một bên, rảo bước qua khoảng sân rộng. Phim trường này, Nhạc ra vào đã nhiều lần. Chàng đưa Linh tới đây, chàng tới đây đón Linh đã nhiều lần. Chàng đi trong bóng tối bằng những bước chân quen thuộc. Sự bực tức ở Nhạc đã lên tới cực điểm của bực tức. Chàng chỉ muốn gây sự. Chàng chỉ muốn đánh lộn. Tới ngang một vì tường thấp, chân Nhạc đã phải một hòn đá nằm giữa lối đi, đau nhói. Đã bực tức Nhạc càng bực tức thêm. Lần nào đến phim trường đón Linh, chừng như ít nhất cũng có một chuyện gì đó làm cho Nhạc bực mình. Không ít thì nhiều. Chàng thù ghét tất cả những gì thuộc về phim trường này. Ghét từ cổng ghét vào. Người ở đây, bầu không khí ở đây, những lối đi và những vì tường ở đây, cái gì Nhạc cũng ghét hết. Tới cầu thang đưa lên phòng làm việc của giám đốc, Nhạc nhìn lên, thấy đèn còn sáng, chàng ngược nhìn lên, đầu óc nóng bừng. Linh đứng ở giữa phòng. Cảnh đứng trước mặt Linh.

48 | Mai Thảo

Nhạc mở mạnh cửa đi vào. Ném cho Cảnh một cái nhìn đầy hằn học mà sự tức giận không che giấu được nữa, Nhạc hất hàm hỏi Linh:

– Có nghe thấy còi xe không?

Linh cười, đi lại phía Nhạc:

– Em có nghe thấy chứ. Đang định xuống thì anh lên. Sao không chờ em ở dưới xe?

Nhạc dần giọng:

– Chờ rồi.

Cảnh tiến đến đưa tay ra bắt tay Nhạc. Nhạc đành miễn cưỡng nắm lấy. Cảnh tươi cười:

– Đi đâu mà vội thế anh Nhạc? Linh đang định xuống thì anh lên đó. Chúng tôi đang bàn với nhau về chương trình làm việc ngày mai. Anh vẫn mạnh?

Nhạc không thể không trả lời:

– Cám ơn. Tôi vẫn như thường.

Cảnh chỉ ghé:

– Ngồi chơi đã anh Nhạc.

– Cảm ơn. Tôi đứng cũng được.

Bầu không khi căng thẳng, khó chịu, Linh nín thính nhìn hai người đàn ông. Rồi nàng lẳng lẳng đi ra phía cửa.

– Thôi, em về anh Cảnh.

Cảnh nói với theo:

– Tám giờ sáng mai, nhớ nhé!

– Em nhớ rồi.

Nhạc cố nén giận, giơ tay ra hiệu chào Cảnh, rồi theo Linh đi ra. Cặp vợ chồng im lặng xuống hết cầu thang. Linh bước thoăn thoắt. Nhạc lẳng lẳng theo sau. Họ yên lặng đi hết khoảng sân tối, yên lặng cho tới khi chiếc xe hơi lùi khỏi ngõ, ra tới ngoài đường lớn, ánh điện đường làm cho lòng xe sáng hơn. Nhạc đưa mắt nhìn sang. Linh ngồi thẳng, hai tay ôm lấy cái xách tay, mắt nhìn về trước mặt. Nàng biết rằng; chỉ cần một người lên tiếng là hai vợ chồng sẽ cãi nhau. Chiều nào cũng vậy, bầu không khí hòa thuận, yên vui, ấm

áp ngày nào giữa hai vợ chồng đã không còn nữa. Buổi tối nhìn từ một khung xe ra có một vẻ gì u uất. Những hàng cây nhá nhem. Một thoáng sương chập chờn trong không khí. Đời sống ở đâu đó, mệt nhọc, rã rời, trên những lối đi hoang mang bất định.

Sự im lặng kéo dài, nặng nề.

Nhạc cảm thấy đã đến lúc cần phải phá tan im lặng này. Chàng cố gắng đuổi đi cái khuôn mặt đáng ghét của Cảnh ra khỏi đầu óc.

– Đi đâu bây giờ?

Linh ngồi tựa đầu vào thành ghế:

– Tùy anh.

– Em có muốn đi hóng gió một chút?

– Mười lăm phút thôi nhé. Rồi đưa em về nhà, em vẫn còn mệt lắm.

Nhạc lái xe ra bến Bạch Đằng, cho những bánh xe lăn trở lại con đường chàng đã đi qua hồi chiều.

– Trưa nay anh đi đâu?

– Lang thang. Vào một tiệm nước. Gặp một người bạn cũ.

– Ai vậy?

– Một người bạn học ngày xưa.

– Em biết không?

– Anh Bằng. Anh có nói chuyện với em về Bằng lần nào không nhỉ?

– Hình như có. Người hiền lành nhất lớp.

– Phải.

– Anh Bằng làm gì?

– Ở ngoài Nha Trang với gia đình. Đâu như có một cái trại, một cửa tiệm. Chiều mai, Bằng mời vợ chồng chúng mình đi ăn.

Linh nhóm dậy:

– Anh có nhận lời không?

– Có. Em đi được không?

– Nếu chiều mai ở phim trường về sớm thì đi được. Không mệt thì đi được. Em không đi, anh cứ đi. Em ở nhà một mình cũng được.

Sự mệt mỏi của Linh, sự bức tức của Nhạc chừng như tiêu tan với câu chuyện được nối lại giữa hai vợ chồng. Linh nhìn sang, khuôn mặt trang nghiêm của Nhạc thoang thoảng trên một nền nhà cửa và cây cối lui ngược. Đó là khuôn mặt Linh nhìn thấy hàng ngày, quen thuộc hơn tất cả sự quen thuộc của nàng, nhưng lúc nào cũng có một thoáng buồn rầu làm cho cách biệt. Linh ngồi xích lại gần hơn. Nàng muốn nói với Nhạc một lời âu yếm, biểu lộ với chồng một cử chỉ ngọt ngào làm cho Nhạc vui lòng. Linh hiểu được tấn thảm kịch đang giày vò Nhạc đêm ngày, làm cho Nhạc âm thầm đau đớn. Cuộc sống từ mấy năm nay không còn là một may mắn cho Nhạc nữa. Trăng có tuần. Nước có vận. Người có thời. Và Nhạc đang ở dưới chân ngọn sóng. Chàng bị đẩy ra một đường lối vất vả, chênh vênh, và như thế cũng vì Linh. Không bao giờ Linh quên được điều đó. Cho nên giận chồng đến mấy, rồi Linh cũng làm lành trước.

– Anh Bằng thân với anh lắm không?

Nhạc ngẫm nghĩ:

– Ngày trước thì khá thân.

Linh cười:

– Bây giờ hết thân rồi sao?

– Bớt đi.

– Sao vậy?

– Sự xa cách làm mờ nhạt đi hết cả, em không biết sao. Kể cả tình yêu và tình bằng hữu.

– Sao bảo đàn ông các anh đã coi nhau như là bạn thân thì là thân thiết mãi mãi.

Nhạc nhún vai:

– Có thể như thế. Gặp nhau, Bằng mừng lắm.

Linh hỏi lại:

– Anh vừa nói anh Bằng ở Nha Trang?

– Ủ. Sao?

– Em vừa nảy ra một ý kiến. Sao anh không ra Nha Trang chơi ít lâu.

– Để làm gì?

Linh giờ tay:

– Tắm biển. Tắm nắng. Thay đổi không khí.

– Thay đổi không khí để làm gì?

– Anh hay nhỉ. Như thế là đủ. Còn cần gì khác nữa

– Em muốn anh đi thật?

– Vâng. Vài tuần. Một tháng. Rồi anh về.

– Anh đi vắng, ai đưa em đi làm?

– Có xe của hãng tới đón.

– Xe của hãng hay của thẳng chuyên viên?

Linh cau mặt:

– Anh Nhạc!

Sự tức giận tan biến trên một đoạn đường

lại trở về bưng bưng trong đầu óc Nhạc. Điều đáng lo ngại của Cảnh. Lối vồn vập đầy vẻ khả ố của thằng chuyên viên. Những đứa lúc nào cũng bám lấy Linh trong khi chàng vắng mặt. Tất cả những khuôn mặt thù nghịch ấy hiện hình trong một lúc, làm cho sự tức giận của Nhạc càng lớn.

– Chẳng anh Nhạc, anh Nhạc gì hết. Anh hỏi, em trả lời đi.

Linh nhẩn nhục:

– Thằng đó về nước từ tuần trước rồi.

– Thật không?

– Anh không tin mai đến phim trường mà coi.

Không biết làm thế nào, Nhạc trút sự tức giận lên đầu một kẻ khác.

– Còn cái thằng Cảnh nữa. Thế nào cũng có lần.

Linh quay sang. Nàng nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt Nhạc:

– Anh muốn em bỏ ngang không? Lúc nào anh cũng gây chuyện với em thế này, em sống làm sao được. Thằng Cảnh hay thằng chuyên viên thì cũng không có chuyện gì hết, đã nói với anh hằng trăm lần mà anh không chịu nghe. Bây giờ, vấn đề quan trọng nhất với em chỉ còn là công việc. Làm thế nào chiếm lại được địa vị cũ, sau một thời gian vắng mặt. Tên tuổi em lu mờ rồi. Anh biết như thế không. Con Tuyết Hương, con Diễm Hồng trước kia đâu có sánh được với em. Bây giờ chúng nó lấy lừng như thế đó. Cái mặt vác lên. Kiêu hãnh, hợm hĩnh đến tột độ. Nay chúng nó đi Nhật, đi Đài Loan. Mai dọa đi Ấn Độ, đi Hollywood. Em phải đóng phim lại. Phải nổi tiếng như cũ. Phải bằng chúng nó. Hơn chúng nó. Anh không để cho em được yên thân, còn cứ gây chuyện hoài với em là làm sao?

Giọng nói của Linh sắp như muốn tan thành nước mắt. Nhạc cảm thấy tất cả sự vô lý, sự tàn nhẫn của chàng. Mấy năm nay, chàng không biết làm gì hơn là gây gổ với Linh như thế này. Chàng tức giận với chính chàng. Chàng bất mãn với chính chàng. Thù ghét kẻ khác mà là thù ghét

chính chàng trước nhất. Có điều là sự thực này chàng không dám nhận, không dám tự thú. Và cái tâm trạng kỳ quặc đã được thể kéo dài, biến sự bức dọc thành một thói quen.

– Khi không em bảo anh ra Nha Trang làm gì?

– Hồi này anh gầy quá. Thức ngủ chẳng ra làm sao. Em lo cho anh, muốn anh đi chơi xa vài tuần cho lại người; thế thôi. Anh không chịu thì bỏ chuyện ấy đi. Còn nếu anh cứ gây gổ với em như thế này mãi, đến một lúc nào đó, em chịu hết nổi, em bỏ đi, em hất đổ hết, anh đừng trách em không nói trước. Thôi đưa em về nhà.

Nhạc thở dài, lái xe chạy về miệt Phú Nhuận, Sống không là một hạnh phúc nữa. Sống chỉ còn là một cực hình. Khi người ta không còn làm chủ được đời sống của mình, người ta chỉ còn là một sự vô nghĩa to lớn, một con số không vĩ đại. Nhạc thấy chàng bây giờ như thế. Một sự vô nghĩa. Một con số không vĩ đại.

Chiếc xe hơi dừng lại trước mặt căn nhà nhỏ. Một bóng cây thấp. Những chùm lá thấp thoáng. Hai vợ chồng im lặng, như họ không còn biết làm gì để tạo lại một không khí thân mật đã mất. Người chị hai trong nhà chạy ra. Linh hỏi từ trong xe:

- Có ai hỏi gì không?
- Thừa mợ, có.
- Ai vậy?
- Một ông khách nào ấy.

Nhạc quát lớn:

- Ông khách nào đó là ông khách nào?

Linh ôn tồn:

- Làm sao nó biết được ai vào với ai.

Linh bảo người chị hai, cố làm sao cho Nhạc đỡ bực mình:

- Lần sau có ai đến nhà, chị bảo là tôi đi vắng. Tôi không muốn tiếp ai ở nhà riêng hết, biết không?

Quay sang chồng:

– Anh đi cất xe đi, rồi về ăn cơm.

Căn nhà một tầng, bé nhỏ, có một vẻ gì không xứng đáng với chiếc xe hơi mui trần lộng lẫy vừa dừng lại trước nó. Nhạc đưa xe đi cất ở một garage cho mượn gần đầu phố. Linh mệt nhọc theo người chị hai vào nhà.

Phòng ngoài vừa dùng làm phòng ăn vừa dùng làm phòng tiếp khách. Những đồ đạc trang hoàng diêm dúa khá mỹ thuật, chứng tỏ một hình thức sống sang trọng nào đó còn được cố gắng gìn giữ đến cùng. Máy truyền hình ở một góc. Dương cầm ở một góc đối diện. Một bộ bàn ăn tám chỗ, trải khăn màu xanh nhạt ngó xuống một bộ salon lùn thấp, bọc da màu xanh thẫm. Hình của Linh, đủ kiểu nằm, ngồi, treo trên những vì tường. Ánh đèn ấm cúng. Những tấm viền cửa diêm dúa. Nhưng nhìn tinh một chút, người ta thấy ngay là một phong độ nào đó của một lối sống phong lưu nào đó đã mất, chưa phục hồi lại được. Linh đi thẳng vào buồng ngủ bên trong. Nàng gọi người chị hai vào. Và cau mặt mắng:

– Tôi đã dặn chị như thế nào?

Người chị hai đờ người:

– Mợ dặn sao ạ?

Linh quát lớn:

– Con khỉ. Còn dặn thế nào nữa. Có cậu, ai đến hỏi nào cũng bảo là không có ai. Chị không nhớ được sao?

Người chị hai không chịu:

– Nhưng mợ hỏi con...

Linh biết mình vô lý. Tuy vậy nàng vẫn gắt:

– Tôi quên mới hỏi. Thì chị phải nhớ chứ. Người ta đến nhà vì công việc. Nhưng cậu không chịu tin như vậy, mỗi lần có ai đến nhà là gây gổ với tôi.

– Vậy từ nay có ai hỏi, thì nhớ là, chờ lúc có riêng tôi hãy nói, biết không?

– Dạ.

– Thôi, đi dọn cơm.

Người chị hai vừa quay gót, Linh đã gọi giật lại:

– Mà khoan. Pha nước cho tôi tắm đã.

Mười phút sau, lúc Nhạc đi bộ trở về cũng là lúc Linh từ phòng ngủ đi vào buồng tắm. Nàng đóng kín cửa buồng lại, thoát y và đứng ngắm nàng thật lâu trước tấm gương lớn.

Thân thể của một người đàn bà là một sở hữu tự nhiên. Lúc nó được chăm sóc. Lúc nó được lưu ý. Lúc nó bị bỏ quên. Có chăm sóc thì cũng chỉ tới một độ nào đó. Với Linh, không vậy. Thân thể, nhan sắc của nàng là tất cả đời sống của nàng. Nó là một điều kiện cho thành công, bảo đảm cho thanh danh. Một thân thể được phô bày trước ống kính và những giàn đèn chiếu chói lọi phải là một thân hình tuyệt mỹ. Hơn bất cứ một đàn bà nào, người nữ tài tử điện ảnh ở Linh biết rõ như vậy. Hóa cho nên Linh phải dành phải dành một thời giờ thật lớn, để chăm sóc cho thân thể nàng sao cho cường chống được mãi mãi trước sức tàn phá của thời gian.

Tối nay, đứng trước gương, tự ngắm nhìn mình, Linh lại thấy dấy lên trong lòng nàng một niềm lo sợ. Nàng còn đẹp, còn quyến rũ, dẫu mới sau một thời kỳ đau nặng. Đỉnh ngực còn đầy. Bắp đùi còn thon. Cánh tay còn lẳn. Nhưng trái cây căng đầy nhựa sống liệu có còn căng đầy như thế mãi được không? Phấn son không che kín được mãi những nếp nhăn. Mỗi chiều, từ phim trường trở về nhà, Linh lại thấy mỗi mệt hơn buổi chiều hôm trước. Đó là một triệu chứng đáng lo ngại.

Tham vọng ở Linh còn nhiều. Nhiều vô kể. Như những chặng đường của một con đường dài thăm. Điều làm cho Linh lo lắng là không biết nàng còn đủ nhan sắc, đủ quyến rũ, như hành lý, để đi hết con đường dài thăm ấy hay không.

Linh chép miệng, thở dài.

Nàng bước vào bồn tắm. Nước đổ ào ào trên da thịt làm cho Linh tỉnh táo được phần nào. Nàng ở trong buồng tắm thật lâu như quên hẳn thời gian.

Nàng chỉ mặc áo quần đi ra, khi Nhạc đập cửa gọi nói là đã chín giờ và bữa cơm dọn ra đã nguội ngắt.

CHƯƠNG 3

Ổng phim trường đóng kín từ buổi sáng chủ nhật. Cuốn phim đang thực hiện được dự tính sẽ trình chiếu vào khoảng thời gian giữa Giáng Sinh và Nguyên Đán. Công việc thực hiện không gấp rút vội vã, tài tử và chuyên viên đều được Cảnh cho nghỉ ở nhà từ buổi trưa hôm trước.

Trên những sàn quay chính của phim trường. Bóng tối bao phủ trên những giàn đèn không được thắp sáng. Những mặt sàn trống vắng mênh mông. Đó đây, một vài đồ vật bài trí cho những cảnh quay đã thực hiện nằm lẫn lóc.

Một cái ghế dài. Một cái bàn phấn. Dăm bảy cuốn sách. Một bình hoa. Trong một im lặng hoàn toàn, sự lạnh lẽo bao phủ dần dần làm dày thêm mãi cái lưới bóng tối dày đặc.

66 | Mai Thảo

Người gác cổng ngồi nói chuyện với người tài xế riêng của Cảnh phía sau cánh cổng. Cả hai đều phì phào một điếu thuốc lá trên môi.

Người gác cổng hỏi:

- Đưa ông chủ đi đâu?
- Không rõ. Ông bảo chờ ông xuống.
- Hồi nãy không thấy bà chủ tới đây nhỉ?

Người tài xế hất hàm:

- Bà chủ nào? Chủ nhất hay chủ nhì?

Người gác cổng cười:

- Cả hai. Cả chủ nhất lẫn chủ nhì đều vắng mặt.

Người tài xế làm bộ thông thạo:

- Bà nhất vào nằm nhà thương từ tháng trước rồi.

- Sao biết?

- Chính tôi chở bà ấy vào mà.

– Bệnh gì vậy?

– Lao hay ung thư gì đó. Lao thì đúng hơn.

Người gác cổng cau mày lộ vẻ ngạc nhiên:

– Lạ thật. Giàu có khỏe mạnh thế mà lại lao. Bác tài nói thế nào ấy. Bọn chúng mình lao lực khổ sở mới lao. Bà giám đốc hãng phim Anh Vũ thì lao thế quái nào được?

Người tài xế, dụi tắt mẩu thuốc dưới gót giày, nheo mắt, châm điều thuốc mới.

– Thế mà lao đấy. Lao nặng là đẳng khác.

– Sao biết giỏi thế?

– Nghe lỏm được chuyện.

– Ai nói chuyện với ai?

– Còn ai nữa. Ông bác sĩ nói chuyện với ông giám đốc nhà mình lúc đưa tiễn ông giám đốc ra đường. Bảo là lao khá nặng. Vì uất ức nhiều quá.

– Uất ức?

– Chú sao! Ghen mà. Ghen lắm, uất ức lắm đến thổ huyết ra thì lao chứ làm sao không lao.

Người gác cổng già chùng như ở ngoài tất cả những bí ẩn này, những bí ẩn vừa được người tài xế tiết lộ. Y chỉ biết rằng bà giám đốc thỉnh thoảng tới phim trường là một người đàn bà đã đúng tuổi. Dáng điệu đường bệ, hách dịch, bà ta đi vào, không thèm nhìn ai, chào ai, thường là đi thẳng lên bàn giấy ông giám đốc. Đôi khi có thêm một vài đứa nhỏ đi theo. Lần nào, ông giám đốc cũng đưa tiễn vợ xuống tận xe, dáng điệu rất quý mến, săn sóc. Bây giờ, người gác cổng được biết là bà giám đốc đã phải đưa vào bệnh viện. Vì lao phổi, và lao phổi vì ghen. Lạ thật. Phim trường này thật nhiều chuyện lạ lùng không thể ngờ tới.

– Ghen với ai?

– Thì đó. Với tất cả. Ghen từ bà bé ghen đi.

Người gác cổng:

– Vậy mà tôi chẳng biết gì hết đấy nhé. Ông chủ đứng đắn lắm mà.

Người tài xế buýt môi:

– Bể ngoài.

Người gác cổng cười:

– Còn bên trong thì sao?

– Ba mươi lăm một cây. Đàn bà nào đẹp là chết với ông à.

– Thật không?

– Vợ anh mà đẹp, anh cứ thử cho đến phim trường một lần thôi, có chết ngay với ông không?

Người gác cổng cười lớn thành tiếng:

– Vợ tôi lại xấu như ma.

– Thế là may cho anh. Có vợ xấu nhiều khi là một may mắn lớn đó. Nếu lại có những ông chủ ba mươi lăm như loại ông chủ nhà mình.

Câu chuyện giữa hai người làm công dứt quãng đột ngột. Cảnh từ trên cầu thang đi xuống một cách vội vã, vừa đi vừa xem đồng hồ.

70 | Mai Thảo

Người tài xế vội vã đứng lên, dáng điệu sợ sệt. Cảnh tới gần, hất hàm:

– Chuyện gì mà lắm chuyện vậy?

Hai người làm cùng đồng thanh:

– Chuyện gì đâu ạ.

Cảnh quắc mắt:

– Đừng có chối.

Chỉ tay vào ngực người gác cổng, Cảnh lớn tiếng:

– Ông Tám này là người nhiều chuyện nhất. Tôi đã được báo cáo nhiều lần về ông như vậy. Còn muốn làm việc ở phim trường này, phải bỏ ngay cái bệnh lắm chuyện ấy đi. Kéo tôi đuổi cổ ngay.

Người gác cổng sợ hãi đứng im. Cảnh dặn y:

– Bất cứ ai hỏi chuyện gì dù quan trọng đến mấy cũng bảo đợi sáng mai, biết không?

– Dạ.

Quay sang người tài xế, Cảnh hỏi:

– Xe đâu?

– Đã đánh ra ngoài cổng ạ!

o O o

Người tài xế biết tính chủ, vừa mở máy đã phóng vọt xe ra khỏi ngõ. Lúc không có việc gì gấp rút, Cảnh cũng làm ra vội vã như vậy. Như có hàng ngàn công việc đang chờ đợi một giải quyết khẩn cấp. Như có hàng trăm địa chỉ phải tới một lần, hàng đồng người phải gặp trong cùng một lúc. Chiếc xe chạy thật mau một quãng rồi chậm đà lại. Người tài xế hỏi:

– Thưa ông, xuống nhà bà hai?

– Phải.

Cảnh nhìn lại đồng hồ một lần nữa:

– Tôi dặn gì, anh nhớ không?

– Dạ. Nhớ.

– Như thế nào? Nhắc lại coi.

Người tài xế kiên nhẫn nhắc lại, rành rọt từng tiếng một:

– Nói với bà cả là ông đi Vũng Tàu quay mấy cảnh biển. Chiều thứ ba ông sẽ trở về.

– Tốt.

Chiếc xe hơi chạy về mạn Chợ Lớn. Buổi sáng đã bắt đầu nóng nực. Những tia nắng lấp lánh trên những gờ mái. Cảnh ngồi ung dung với một điếu xì gà lớn ngậm trên miệng. Nhưng vẻ ung dung chỉ là bề ngoài. Luôn luôn Cảnh quay lại phía sau, để phòng một chiếc xe hơi nào đó lặng lẽ theo dõi. Xe tới đường Nguyễn Tri Phương, rẽ vào một ngõ hẻm um tùm ở phía tay trái.

Xe ngừng lại ở cuối ngõ. Người tài xế xuống mở cửa xe cho Cảnh, Cảnh bước xuống, vẫy tay:

– Về ngay nhé.

– Vâng.

Cảnh bước đi mấy bước, lại quay lại mở ví lấy ra một tờ giấy bạc năm trăm, đưa cho người tài xế:

– Cảm lấy.

– Cảm ơn ông.

– Đi uống cà phê, và tôi dặn gì nhớ không được nói sai.

– Dạ, nhớ ạ!

Cảnh dặn thêm:

– Bà hỏi tôi đi xe ai thì nói là tôi đi xe hãng. Và lần này chỉ có một số chuyên viên và nam tài tử. Chứ không có cô, bà nào hết, nghe không?

– Dạ, nghe.

Cảnh đứng chờ cho chiếc xe lui ra khỏi ngõ mới đi về phía ngôi nhà một tầng sơn xanh nằm dưới một tàng cây thấp. Cảnh gõ cửa. Bên trong im lặng, Cảnh lẩm bẩm:

– Đi đâu hết thế này?

Phải gõ đến lần thứ ba, mới có tiếng người vọng ra từ bên trong:

– Ai đó?

Cảnh quát lớn:

– Tao đây, mở cửa ra mau.

Cánh cửa mở hé, Cảnh đẩy mạnh, bước vào. Phòng khách bật đèn sáng, nhưng trống vắng. Trên mặt cái bàn thấp, một cái gạt tàn với những tàn thuốc ngổn ngang, chứng tỏ vừa có nhiều người đàn ông ở đây. Cảnh hăm hăm nét mặt, chỉ vào cái gạt tàn:

– Những ai vừa đến đây?

Người chị hai ú ớ:

– Thưa ông, con không biết mấy ông ấy là ai hết.

Cảnh quát lớn:

– Bà đâu?

– Bà con ở nhà sau.

– Làm gì ở nhà sau?

Người chị hai sợ hãi trước những câu hỏi nóng giận dồn dập của Cảnh. Nhưng không dám nói quanh:

– Bà đang đánh bài.

Cảnh « hừ » một tiếng bực tức.

– Lúc nào cũng đánh bài. Sáng đêm tối ngày à! Không có làm ăn gì hết. Đánh từ hồi nào?

– Dạ từ chiều hôm qua.

Cảnh giơ cả hai tay lên trời, tỏ vẻ chán nản đến cùng cực:

– Từ hôm qua đến giờ chưa thôi. Chán lắm. Chán lắm. Xuống mời bà lên đây ngay cho tao.

Cảnh ngồi vật xuống ghế bành trong khi người chị hai chạy vội về phía nhà trong.

Thúy trao phần bài trên tay cho người đàn bà ngồi sát sau lưng.

– Cầm hộ một hội này.

Người đàn bà đỡ lấy bài, đẩy ngay Thúy sang một bên:

– Một hội hay mấy hội?

– Một thôi.

– Cuộc nào? Người hùng đã tới, phải lên với người hùng, sức mấy xuống ngay được.

Thúy cười:

– Tao lên đuổi cha ấy về, tao xuống ngay tức thì cho coi.

Cả bàn bạc cùng cười ồ lên trước câu nói đầy vẻ quyền hành hống hách của Thúy. Thúy vươn vai đứng lên.

Nàng chừng ba mươi tuổi. Hay hơn một chút. Thân hình mập mập quyến rũ. Cái áo ngắn hở tay cho nhìn thấy hai cánh tay trắng hồng, tròn lẳn. Cái cổ tròn có ngấn. Bộ ngực đã hơi trĩu xuống, nhưng đầy và căng phình.

Khuôn mặt Thúy cũng bầu bĩnh như khổ người, với những đường nét không lấy gì làm

thanh thoát nhưng cân đối, dễ coi. Tóm lại, một người đàn bà ưa nhìn, một người đàn bà của buông ngủ và của chần đệm.

Người đàn bà vừa cầm bài thay cho Thúy, hỏi:

- Tuần nào cha nội cũng tới sao mày?
- Chuyện. Chồng tao, sao không tới?
- Tao hỏi là tới hoài sao?
- Không tới hoài đâu có được với tao.

Một vài cây bài được đánh đi, nằm rải rác trên chiếu hoa, giữa một đồng tiền khá lớn.

Người đàn bà nói với những chân bài khác:

- Hay là chúng mình giải tán.

Một tiếng phản đối:

- Đang thua, không cho gỡ sao?
- Biết là đang thua. Nhưng mình phải biết điều một chút chứ. Đánh liên miên từ chiều hôm

78 | Mai Thảo

qua rồi chứ có phải là chưa đánh đâu. Nhà cửa người ta, phá phách thế này ai mà chịu được. Cái gì cũng vừa phải thôi. Thế nào Thúy?

Thúy ngẫm nghĩ:

– Thì cứ đánh hội này đi đã. Nếu thôi, mình sẽ xuống bảo các cậu thôi.

Dời bàn bạc, Thúy đi qua một khoảng sân khá rộng, lên tới phòng khách. Vừa nhìn thấy Cảnh, Thúy làm bộ vui mừng chạy đến.

– Anh đến hồi nào?

Người đàn bà xà xuống Cảnh, ôm lấy Cảnh, hôn Cảnh nồng nàn. Cảnh gỡ mạnh tay ra:

– Không có hôn gì hết.

Thúy làm bộ ngạc nhiên:

– Anh làm sao vậy?

Cảnh chỉ tay về phía sau nhà:

– Đánh bạc?

– Vâng. Họ cứ kéo đến, cứ đòi đánh bằng được.

Cảnh nhìn thẳng vào mặt Thúy:

– Chú không phải là em mê, em thích?

Thúy chối cãi lấy lệ:

– Anh biết em đâu có thích.

– Phải, không thích. Chỉ mới trông thấy cây bài đã cuống lên thôi.

Cảnh chỉ ghế:

– Ngồi xuống đây.

Thúy ngồi xuống ghế, trêu:

– Ngồi rồi đây. Chồng con có điều chỉ dạy bảo?

– Anh không đùa.

Thúy vẫn cười:

– Mặt mũi thế kia thì chó nó cũng biết là

không đùa rồi. Mới bánh mắt ra đã khó dăm dăm. Anh nói gì thì nói đi.

Cảnh chỉ tay xuống nhà dưới:

– Bảo họ giải tán.

Thúy lắc đầu:

– Không được. Họ đang đánh dở hội. Chủ nhà như thế là bất lịch sự.

– Thì đánh xong hội bảo họ giải tán.

– Cũng không được?

– Tại sao?

– Anh làm mất mặt em?

Cảnh la lớn:

– Chồng về nhà mà để bạn đánh bạc khơi khơi mới là làm mất mặt chồng.

Giọng Cảnh trầm xuống, khẩn thiết và nghiêm trọng:

– Anh đã dặn em bao nhiêu lần, em cứ xem

thường không chịu nghe là làm sao? Nhà này đâu phải là nơi chốn tụ họp đông người như vậy. Chúng nó đến đánh bạc, không sao. Nhưng rồi bằng ấy cái miệng đi nói âm lên là chúng mình sống với nhau ở đây, nguy hiểm lắm.

Nét mặt Thúy đang tươi cười chợt rắn đanh hẳn lại. Tròng mắt Thúy thoáng một ánh lửa căm hận độc ác:

– Nguy hiểm thế nào?

Cảnh dụ giọng:

– Thế nào em biết thừa rồi, còn hỏi làm gì nữa.

Thúy đứng chồm lên, hai tay chống nạnh. Giọng người đàn bà vút lên như rắn độc:

– Tôi không biết. Con này ngu lắm, không biết gì hết. Anh nói đi. Nguy hiểm là nguy hiểm thế nào?

Cảnh mím môi ngồi yên. Người đàn ông biết y vừa lỡ lời đụng chạm tới một vấn đề đáng lẽ

không nên đụng chạm tới. Y nhẫn nhục chờ đợi cho cơn thịnh nộ của người vợ lẽ qua đi. Nhưng cơn thịnh nộ đã bùng lớn, không tắt được. Nó chưa thể chấm dứt. Nó chỉ mới bắt đầu. Thúy hét lên như một con điên:

– Nói.

Cảnh cố gắng làm lành;

– Thúy ngồi xuống đó.

– Tôi không ngồi, cái mặt anh là mặt khốn nạn.

Cảnh năn nỉ:

– Nói khẽ chứ. Lại đây với anh.

Thúy giậm chân bành bạch:

– Tôi không nói thế cũng không lại cái mặt anh khốn nạn, tôi đã bảo thế mà. Sợ con khốn nạn ấy thì chết đi cho xong, lại đây làm gì. Đây là nhà tôi. Tôi cứ ăn to nói lớn đây. Đứa nào lại đây, tôi xé xác nó ra.

– Có ai làm gì em đâu?

Cảnh đứng lên, dáng điệu khổ sở:

– Làm mà được à. Lần trước tới nhin. Lần này đừng có hòng như thế nữa.

Thúy còn định làm âm ỹ hơn nữa. Cảnh phải đến ôm lấy, Thúy mới nguôi nguôi một chút. Đám con bạc ở nhà trong, nghe thấy những tiếng quát tháo ồn ào đã tự động giải tán canh bạc. Những cỗ bài được xếp lại. Chiếu hoa được cất đi. Đám người lục tục đứng lên, dáng điệu lúng túng, lấm lét. Người nọ theo người kia, lặng lẽ đi qua phòng khách, một vài người lí nhí chào Cảnh, rồi mở cửa, đi thật nhanh ra ngoài đường.

Đám người đánh bạc bỏ đi. Thúy đã nguôi nguôi nhưng sự nguôi giận của người đàn bà chỉ được chốc lát. Cảnh kéo Thúy vào buồng ngủ. Bao giờ cũng vậy, Cảnh đều chọn làm lạnh với Thúy trong buồng ngủ. Một không khí thân mật, riêng tây, ấm cúng của một căn buồng ngủ bao giờ cũng giúp cho sự làm lạnh được mau chóng và dễ dàng hơn. Thúy nằm vật xuống giường, nét

84 | Mai Thảo

mặt hầm hầm. Cảnh thay quần áo, rồi lớn tiếng gọi người chị hai, dặn có ai hỏi Thúy đều phải trả lời là Thúy đi vắng.

Thúy vùng lên:

– Bảo tao có nhà. Tao có nhà sao phải nói tao đi vắng.

Cảnh gượng cười:

– Bà nói đùa đấy. Bảo với mọi người là bà đi vắng.

Thúy hét lớn:

– Nghe tao không được nghe ông.

Con chị hai thấy chủ nhà cãi nhau, cũng đâm ra hỗn. Nó không sợ Cảnh nữa. Một tay vịn vào cửa buồng, nó nhoẻn miệng cười:

– Ông nói một đằng bà nói một đằng. Bảo cháu nghe ai bây giờ?

Thúy nói ngay:

– Nghe tao. Không nghe, tao tổng cổ mày khỏi nhà này ngay lập tức.

Cảnh đành chịu thua.

– Thôi, đi ra, bà bảo sao thì cứ nghe bà. Đóng cửa lại cho tao.

Cảnh tới gần Thúy khi cánh cửa buồng đã được đóng lại. Người đàn ông vòng cánh tay ôm lấy ngang lưng người đàn bà. Cảnh kéo Thúy lại gần. Thúy giãy giụa:

– Buông tôi ra.

Cảnh cười lơ lửng:

– Chịu thua rồi mà. Làm gì dữ tợn vậy.

– Tôi dữ tợn có bằng được một phần mười con khốn nạn nhà anh không?

Chỉ cần nhắc đến người vợ cả như thế, trong một câu, bằng một chữ, do chính Thúy hay do ai, vô tình cũng vậy, có ý cũng vậy, là đủ làm cho Thúy điên lên. Và Thúy lại nhớ đến lần đánh ghen đó. Con vợ cả kéo theo hai con đàn bà đánh mướn. Chúng hung hăng như một bầy cọp dữ.

Hôm đó là buổi sáng thứ hai. Một buổi sáng mà không bao giờ Thúy quên được. Đêm trước, Thúy đánh bài với bạn tới gần sáng. Canh bạc thật vui. Thúy lại được. Chưa bao giờ Thúy đỏ như vậy. Cả làng thua đậm, riêng mình Thúy được. Chiều hôm trước, Cảnh tới, đã dẫn đi chơi phố, còn cho Thúy một khoản tiền khá lớn. Cảnh khoe:

– Cuốn phim mới chiếu lời quá. Đã chiếu sang tuần lễ thứ hai. Xuất nào cũng đông chật, gạt không hết người. Phim nào cũng thu được như thế này thì có thể dựng thêm được phim trường mới. Tiền này anh cho thêm, muốn mua sắm gì thì mua.

Được bạc, người tình đã tới, đã chiều chuộng còn cho tiền, thật chưa bao giờ Thúy cảm thấy sung hoàn toàn như vậy. Đám bạc tan lúc bốn giờ sáng. Vào giường, Thúy mệt ngủ vùi một mạch. Tai họa đến, giữa lúc Thúy đang ngủ ngon lành. Tai họa đến đột ngột như tiếng sét bất thần đánh xuống. Lúc đó là vào khoảng chín giờ sáng. Tiếng đập cửa thành linh nổi dậy. Đó không phải

là tiếng đập cửa thông thường của một người quen mà như là của một kẻ lạ mặt muốn phá tung cánh cửa nhảy vào tức khắc.

Thúy chưa kịp nhòe dậy, con chị hai đã hốt hơ hốt hải chạy vào. Mặt nó tái nhợt không còn một chút máu.

– Nguy quá, mợ ơi!

Thúy la lớn:

– Làm sao?

– Chết rồi. Chết rồi mợ ơi!

Thúy nhảy xuống giường. Nàng đã linh cảm có chuyện chẳng lành xảy ra.

o O o

Người vợ cả ghen tuông ghê gớm đã bắn tiếng đe dọa và cảnh cáo nhiều lần. Là nếu không thôi Cảnh, Thúy sẽ bị một trận đòn ghen khủng khiếp. Chính Cảnh cũng vẫn lo lắng cho Thúy về

chuyện này. Nhiều lần, Cảnh đã bảo Thúy nên sang nhà, tìm đến một chỗ ở xa lánh và kín đáo hơn.

Nhưng Thúy không chịu. Vì tức giận và tự ái một phần lớn: « Nó muốn kiểm chuyện với em thì em sẵn sàng cho nó đến đây kiểm chuyện ». Thúy thường tức tối nói với Cảnh như vậy. Thâm tâm, Thúy còn mong có một cuộc đụng độ như vậy xảy ra. Để buộc Cảnh, giữa hai người đàn bà, phải có một thái độ dứt khoát. Để xem Cảnh nghiêng về phía nào. Thúy mong như vậy là mong rất có lý do. Nàng tin chắc đã chiếm được tình yêu của Cảnh, tin chắc Cảnh xem thường vợ cả, chỉ quý trọng riêng mình. Nếu Cảnh phải tỏ một thái độ, đi tới một lựa chọn, chắc chắn nàng nắm vững phần thắng trong tay.

Nhưng người vợ cả không vừa. Hành động đánh ghen là một hành động có tính toán, có xếp đặt chu đáo. Chờ rình đúng lúc Cảnh không có mặt, người vợ cả mới bất thành lình đem hai mẹ đàn bà đánh mướn tới. Và kết quả là Thúy thân cô thế cô, Thúy không kịp trở tay.

Cánh cửa ngoài phòng khách rất mỏng manh, không thể đứng vững được trước một sức công phá hung bạo, táo tợn. Con chị hai cuống cuống vừa kêu thét vừa chạy trốn vào nhà trong. Thúy loay hoay chưa biết nên đối phó như thế nào, thì cánh cửa đã bật tung ra. Những giây phút kể đó thật là rùng rợn. Người vợ cả đi đầu, ngang nhiên tiến vào. Mụ chỉ tay vào mặt Thúy:

– Mà là con Thúy?

Thúy ấp úng:

– Mà là ai?

Mụ đàn bà lập tức găm lên:

– À con này dám hỗn. Đã cả gan cướp chồng bà còn dám giở thói mất dạy. Tao là bà Cảnh đây.

Quay sang hai mụ đàn bà đánh mướn đứng kèm sát hai bên, mụ vợ cả lạnh lạnh ra lệnh:

– Đánh tuột xác nó cho tao. Đánh, rồi phá hết. Tội vạ đâu tao chịu.

Thúy không muốn nhớ thêm nữa, những gì xảy ra sau đó. Mỗi lần nhớ lại là một lần muốn chết, muốn ngắt, vì căm hờn vì xấu hổ. Chỉ biết rằng nửa tiếng sau, khi mẹ vợ cả của Cảnh và hai ả đánh mướn bỏ đi, Thúy thấy nàng nằm gục bên sà nhà bên cạnh chiếc ghế bành đổ nghiêng. Ngôi nhà và chính Thúy chỉ còn là một cảnh tượng tàn phá tàn nhẫn ngoài tưởng tượng. Trận đòn ác liệt, chính xác không nương tay. Toàn thân Thúy ê ẩm, thâm tím. Một bên mặt sưng húp. Nhiều mảng tóc đau nhức như bị giật lìa khỏi da đầu. Quần áo Thúy rách tơi tả để lộ hết những đồ lót bên trong. Bọn đàn bà đến hành hung không chịu ngưng lại với trận đòn thù. Chúng còn đập phá nữa. Những phiến kính vỡ tan vung vãi khắp nền nhà. Những tấm rèm cửa bị giật khỏi những thành cửa sổ. Gần như những đồ vật nào có thể đập bể được bị đập bể đến nơi đến chốn. Bọn đàn bà đánh mướn còn kéo vào phòng ngủ của Thúy. Từ nhà ngoài, Thúy nghe thoáng thấy mệnh lệnh của người vợ cả:

– Quần áo này là tiền của chồng tao mua cho con khốn nạn. Cắt hết.

– Tất cả?

Mụ vợ cả rít lên:

– Không trừ một cái nào.

Cùng với câu nói là tiếng cánh cửa tủ bị phá toang ra. Thúy cố gắng ngồi lên nhưng không được; lại ngã vật xuống. Cái tủ áo lớn gồm hai trăm chiếc áo dài là niềm kiêu hãnh lớn nhất của nàng. Phải bao nhiêu công phu, bao nhiêu thời giờ và tiền bạc, Thúy mới dựng được một tủ áo đắt tiền và chọn lọc như vậy. Toàn là những hàng gấm thượng hạng, những hàng tơ lụa mua về từ Ba Lê, từ Hương Cảng. Bạn gái đến nhà chơi, ai cũng vào đứng trước cái tủ áo mở rộng, nức nở ngợi khen không tiếc lời. Những chiếc áo dài Thúy mặc khó lòng ở Sài Gòn có chiếc thứ hai. Thúy thường nói về cái tủ áo của nàng:

– Tao chỉ có hai trăm cái. Nhưng hai trăm cái áo của tao giá trị bằng hai ngàn cái áo của người khác.

Mà có đúng như thế thật. Vậy mà những chiếc áo dài của Thúy, như Thúy, đã không được yên

thân. Mụ vợ cả đích thân chỉ huy. Bằng những nhát kéo tàn nhẫn nghe nhói buốt đến tận tim óc, hai mụ đàn bà đã cắt đứt lìa hai trăm cái vạt áo dài trong khoảnh khắc. Cuối cùng, chúng giặt hết những tấm hình của nàng trên tường, trên bàn phấn xuống, đập bể rồi ung dung kéo nhau ra.

Đi qua chỗ Thúy nằm gục, mụ vợ cả còn dọa:

– Lần này tao tha, lần sau tao cắt gân.

Hàng xóm láng giềng thì khốn nạn một cách khác. Ghen tức sự giàu có ăn không ngồi rồi của Thúy, họ chạy tới xem, nhưng không có một ai nhảy vào can thiệp. Đâu như có một người thương tình chạy đi báo cảnh sát. Nhưng khi cảnh sát tới thì bọn đánh mướn đã đi xa. Lần đó Thúy đau mất đúng nửa tháng trời, Cảnh phải đưa vào bệnh viện. Những đồ đạc bị đập phá hư hỏng cũng chẳng tiếc lắm, Cảnh đã mua đến ngay đồ đạc mới. Chỉ tiếc cái tủ áo, có tiền cũng chẳng gây lại được như cũ. Mỗi thù hận nung nấu không rời khỏi Thúy một giây phút nào từ ngày hôm đó, Thúy đã tính chuyện thuê du côn

đánh trả thù. Nhưng bạn hữu đến can ngăn, nên đành thôi. Họ nói, đại khái như:

– Người ta là vợ cả. Mà dù sao cũng là phận bé. Thôi, nhịn đi là hơn.

– Túc chết đi được.

– Đã đành. Ai mà chẳng tức. Nhưng mà làm to chuyện chỉ khổ cho anh Cảnh.

– Tao không cần.

– Nếu thế, mà mất anh ấy là cái chắc. Tiếng thế mà cũng chỉ ăn ở với Cảnh từ ít lâu nay. Đằng này họ đã ăn ở với nhau hàng chục năm, lại có với nhau năm bầy đứa con rồi. May địch lại là đại đột.

Việc làm đầu tiên của Thúy sau vụ đánh ghen là đuổi ngay con chị hai, thuê người chị hai mới. Cũng may, trận đánh ghen tuy ghê gớm nhưng không để lại trên mặt mũi một thương tích nào đáng ngại. Thúy bình phục mau chóng. Giận đời, giận Cảnh không bảo vệ được mình, người đàn bà trả thù bằng mọi cách. Bằng gọi hàng xóm

láng giềng và bạn hữu đến đánh bạc. Bằng nổi lại liên lạc với một vài người bạn trai cũ, cốt gây cho Cảnh ghen. Thoạt đầu Cảnh không chịu, Cảnh ghen thật. Cảnh làm âm ỹ lên, dọa sẽ hành hung con bạc, gọi cảnh sát tới. Thúy cương quyết không nhượng bộ. Cuối cùng Cảnh đành chịu thua. Trong nhà có một bàn bạc và bạn hữu tấp nập lui tới tạo lại cho Thúy một không khí, một nếp sống đã đoạn tuyệt từ ngày trở thành vợ nhỏ của Cảnh. Lâu dần Cảnh cũng thấy cứ để cho Thúy như thế có lẽ thuận tiện cho mình hơn. Thúy có bạn, không còn kiếm chuyện với Cảnh hoài hoài như trước.

Cảnh buông Thúy ra, ngồi lên lấy thuốc lá châm lửa hút. Khói thuốc chập chờn xa lảng trong bóng tối. Chấn gối toát ra một mùi hương quen thuộc. Cảnh nằm xuống với cái gạt tàn để bên cạnh. Cảnh ngược mắt nhìn lên trần, Thúy nằm nghiêng, chống một tay, yên lặng ngó sang.

– Anh khai với nó anh đi đâu?

– Chẳng khai gì hết.

Thúy cười khẩy:

– Không khai mà đi được a! Nó thì vắn cổ anh từ đằng trước ra đằng sau. Anh nói anh đi đâu vậy?

Cảnh biết không chối được, đành nói:

– Đi Vũng Tàu.

– Bao giờ về?

– Chiều thứ hai sáng thứ ba. Em hỏi để làm gì vậy?

– Để biết.

Thúy nằm xuống theo, hai tay đan lại sau gáy:

– Lâu lắm anh chẳng cho em đi đâu.

– Anh bận.

– Anh vẫn sợ nó nhiều quá thì đúng hơn. Ăn ở với nhau đã mấy năm, nhưng nào anh có coi

em ra gì. Cấm đến phim trường. Cấm đến nhà. Không cho đi cùng. Cấm đủ thứ. Em chịu không nổi nữa. Em làm cho tan nát hết cho mà coi.

Cảnh thở ra một hơi thuốc dài, cố lấy giọng trầm tĩnh:

– Em sẽ chẳng làm gì hết.

Thúy ngồi bật dậy:

– Tại sao anh biết em chẳng làm gì hết? Em có phải làm nô lệ cho anh suốt đời như thế này đâu? Có phải để cho anh mỗi lần đến, thỏa mãn xong là về với vợ con anh đâu. Anh chỉ muốn coi em như một con điếm.

– Thúy đừng nói bậy.

– Nói thật sao bảo là nói bậy.

– Chúng mình chỉ yên lành với nhau được một lát. Em lại sắp muốn gây chuyện với anh rồi đó phải không? Anh đã căn dặn em bao nhiêu lần như thế nào?

– Chán ngán đến có sự căn dặn của anh rồi. Chờ anh đến già à?

– Chờ đợi. Chúng mình chỉ có cách đó,

– Chờ đợi gì?

Cảnh vung tay:

– Một dịp tốt. Một cơ hội thuận tiện.

Thúy chua chát:

– Anh chỉ đánh lừa em.

– Phải tin anh mới được. Phải kiên nhẫn. Đừng làm ầm lên mà hỏng hết chuyện. Chúng mình sống với nhau như thế này tạm thời trong ít lâu. Anh chu đáo hết cho em. Không để em thiếu thốn thứ gì. Đừng đòi hỏi anh nhiều hơn nữa. Phải để cho anh thu xếp chứ.

Thúy dịu giọng:

– Em có không nghe anh đâu?

– Thế thì đừng gây với anh nữa.

– Nhưng anh phải mau lên mới được. Đợi chờ cũng có một kỳ hạn thôi. Qua một kỳ hạn nào đó, đừng trách em không báo trước.

Im lặng một lát. Cảnh đã hút một điều thuốc, lại nhồm dầy, châm điều khác. Cảnh ngồi bó gối, im lặng hút liên miên từng hơi thuốc dài. Khói xanh tỏa đầy trong bóng tối.

– Anh đang nghĩ gì vậy?

– Không nghĩ gì hết.

Thúy không chịu tin:

– Anh đang nghĩ, anh đang nghĩ tới nó.

Cảnh vùng nói lớn:

– Em quên nó đi cho anh một lúc, một ngày, một buổi, có được không? Lúc nào cũng có chuyện về nó, thế này thế nọ về nó. Làm việc quần quật cả tuần. Được một hai ngày nghỉ, anh bỏ hết xuống đây nằm. với em, như thế là nhất em, không ai bằng em hết, em cũng chưa bằng lòng?

Người đàn ông lớn tiếng là người đàn bà đầu dậu. Bao giờ cũng vậy. Thúy biết nàng không thể làm quá được. Nàng bắt được Cảnh, tuy không

được sống đàng hoàng với Cảnh, nhưng đã như người may mắn nhất trong số các bạn gái. Với Cảnh, không bao giờ Thúy phải lo ngại về vấn đề vật chất. Hàng tháng, Cảnh cho một số tiền thừa đủ cho Thúy sống một đời sống phong lưu. Ngôi nhà này, Cảnh đã sang cho nàng, giấy tờ tên nàng đàng hoàng. Đôi khi Cảnh ghen, bắt dẹp đi những canh bạc, cấm không cho bạn trai đến nhà, nhưng tuy vậy, phải công nhận Cảnh đã để cho nàng sống khá tự do, thoải mái.

Chị em bạn gái vẫn ghen với Thúy. Điều này làm cho Thúy vừa kiêu hãnh, vừa sung sướng. Chỉ còn một trở lực duy nhất cho Thúy là người vợ cả, thì Cảnh đã hứa sẽ giải quyết. Chưa biết sẽ giải quyết như thế nào. Nhưng Cảnh đã hứa. Thôi hãy biết chờ đợi. Và còn phải biết làm lành nữa, những lúc Cảnh tức giận.

Thúy ngồi lên, vòng tay ôm lấy người tình. Thúy đặt đầu lên lưng Cảnh, đổi giọng, âu yếm:

– Thì thôi, không thèm nhắc đến nó nữa.

Cảnh vẫn ngồi im. Thúy lay lay cánh tay:

– Nằm xuống đây với em.

Thúy cắn mạnh vào vai Cảnh khiến Cảnh kêu lên:

– Điên hả?

– Nằm xuống đây. Không nằm, em cắn nốt vai bên kia.

o O o

Một lát sau. Thay vì những câu cãi cọ là những tiếng cười đùa rúc rích. Gần mười một giờ trưa; người đàn ông và người đàn bà mới ra khỏi giường. Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm. Khi Cảnh từ trong phòng tắm bước ra, ngôi nhà từ buồng trong đến buồng ngoài đã được dọn dẹp lại thật ngăn nắp sạch sẽ. Cảnh mặc một bộ quần áo ngủ màu xanh nhạt viền chỉ tím. Bộ đồ ngủ của Thúy màu hồng. Mái tóc Thúy thả buông trên vai. Vẻ tức giận đã hoàn toàn tan biến.

Họ ngồi trước cái bàn ăn nhỏ đặt ngoài hành

lang, nổi liền hai căn buồng phía trước với căn buồng nhỏ phía sau.

Một bữa ăn đã được dọn sẵn. Cảnh cầm dao cắt một miếng thịt ướp. Thút rót rượu chát vào hai cái ly thủy tinh có chân. Mầu rượu đỏ đậm, sóng sánh.

– Thứ rượu mà anh thích đó.

Cảnh cầm cái chai lên coi:

– Đúng. Thứ rượu này vẫn còn sao?

– Em đã mua năm chai. Cho anh uống từ bây giờ đến thứ năm là vừa. Ở phim trường có gì lạ không?

– Thường thôi. Đang làm dở một phim.

– Loại gì?

– Tình cảm xã hội.

– Tình cảm xã hội là cái gì?

Cảnh lúng túng không tìm được giải thích:

– Là tình cảm. Là xã hội. Chẳng hạn một thằng sở Khanh đánh lừa và làm khổ một người đàn bà nhẹ dạ, em hiểu không?

– Thế là tình cảm xã hội?

Cảnh bật cười:

– Không chỉ là thế. Nhưng đại khái là như thế.

Thúy thắc mắc:

– Sao phim nào anh làm cũng là tình cảm xã hội vậy.

– Vì đang ăn khách. Vì khán giả thích thế.

Thúy chẳng hiểu gì về điện ảnh. Nàng không thích chiếu bóng, chỉ thích đánh chẵn, ăn của chua, xem tuồng cải lương.

Và lại hỏi:

– Làm loại phim khác không được?

Cảnh nâng ly, uống một ngụm rượu rượu, lắc đầu:

– Không.

– Tại sao?

Cảnh nhún vai:

– Vì không ăn khách. Không đúng lúc.

Thúy rót tiếp rượu vào ly cho người tình. Nàng sẵn sóc Cảnh thật chu đáo. Đây là khía cạnh tốt đẹp nhất của người đàn bà ở Thúy, cũng là cái khía cạnh đáng yêu và làm Cảnh hài lòng nhất. Sẵn sóc người tình với Thúy và ở Thúy là cả một nghệ thuật. Nàng biết rõ những sở thích của Cảnh, làm thỏa mãn Cảnh, dù là ở những sở thích oái oăm và khó chiều chuộng nhất. Thứ rượu chất nào Cảnh thích uống nhất trong bữa ăn. Thứ rượu mạnh nào Cảnh thích có nhất vào lúc đi ngủ, Thúy đều thuộc và mua sẵn để ở nhà, đầy đủ, sẵn sàng, cho mỗi lần Cảnh đến. Và không chỉ những loại rượu. Mà còn tất cả những ưa thích khác nữa của người tình. Màu áo nào của Cảnh thích, thứ thuốc lá nào Cảnh ưa dùng, thứ nước hoa, kiểu cà vạt nào Cảnh ưa, Thúy đều để tâm theo dõi và mua cho Cảnh bằng được.

Nhược điểm của Cảnh lại nằm trong sự cần thiết được nuông chiều như vậy. Người vợ cả không phải là Thúy. Tình yêu đã chết. Gia đình là địa ngục. Phim trường là nơi Cảnh phải làm việc cặm cui suốt ngày và lúc nào cũng phải tỏ ra nghiêm nghị đứng đắn. Chỉ đến với Thúy, Cảnh mới được săn sóc, mới tìm được những giờ phút nghỉ ngơi. Thúy biết vậy, càng tìm đủ cách chiều chuộng Cảnh hơn. Hai người chịu lẫn nhau về điểm này. Cuộc chung sống của họ còn đứng vững sau bao nhiêu sóng gió phần lớn cũng nhờ Thúy biết đón ý, biết chiều chuộng Cảnh suốt thời gian Cảnh đến.

– Anh cần lấy thêm nước đá không?

Cảnh lắc đầu:

– Đủ lạnh rồi.

Cảnh nịnh khéo một câu cho Thúy hài lòng:

– Ngâm rượu cho vừa đủ độ lạnh thì tiệt cơm tây cũng chỉ khéo được như em thôi.

Thúy cười tít mắt sung sướng:

– Đừng có nịnh.

– Nịnh gì đâu. Nói thật đấy.

– Em đã may hai bộ đồ ngủ cho anh. Sáng một lấy được, thứ vải mà anh thích.

Cảnh kêu lên:

– May làm gì? Còn đủ mặc mà.

– Thì cứ may. Có vất đi đâu mà sợ. Em muốn anh đến đây anh không phải thiếu thốn một thứ gì.

Bằng một giọng kiêu hãnh:

– Con mụ vợ cả nhà anh làm sao được như em. Nó chỉ biết hành hạ anh thôi.

– Đã đành. Nhưng nếu nó như em thì làm sao chúng mình gặp nhau được.

Thúy chợt nhớ ra điều gì. Nàng nói:

– Phim mới của anh có ai là Thùy Linh đóng vai chính không?

Cảnh ngạc nhiên:

– Không đúng hẳn là vai chính. Nhưng có. Sao em biết?

– Chuyện gì xảy ra ở phim trường của anh mà em chẳng biết. Em ngồi nhà nhưng mà em biết hết.

Giơ một ngón tay làm điệu đe dọa, Thúy quắc mắt:

– Anh coi chừng à? Dám mê cái con Thùy Linh nào đó lắm ạ! Em giết chết không tha. Giết cả anh. Giết cả nó. Anh theo đuổi nó tự bao giờ?

Cảnh nhăn mặt:

– Chỉ nói vậy. Nhưng này, sao em biết? Lại thằng tài xế nói phải không?

– Đừng ngờ oan cho ông tài xế. Cậy rằng ông ta cũng không nói nửa lời!

– Vậy ai?

– Chồng nó.

– Chồng Thùy Linh.

– Phải. Anh Nhạc đó. Anh Nhạc nói cho em biết.

– Tại sao Nhạc lại nói cho em biết. Em quen thằng Nhạc?

Cảnh hỏi dồn:

– Ở đâu? Bao giờ?

Thúy chỉ tay xuống đất:

– Ở đây. Trong nhà này?

Cảnh dẫn mạnh ly rượu xuống mặt bàn, trợn mắt:

– Trong nhà này?

Thúy phì cười trước vẻ mặt nghiêm trọng bất chợt của Cảnh.

– Anh làm gì mà hoảng hốt thế. Không ở trong nhà này thì ngoài đường sao? Mà quen thì đã làm sao. Đàn ông lạ thật. Quen hết người đàn bà này đến người đàn bà khác thì chẳng sao. Anh

nào cũng làm bộ đứng đắn nhưng không vợ lẽ vợ thú thì cũng cô này cô nọ. Ấy thế nhưng đàn bà thì không được phép. Chỉ gật đầu chào một người đàn ông ở ngoài đường là có chuyện ngay.

Cảnh trừng mắt, nín thinh. Bực bội tràn đầy nhưng Cảnh không lớn lối được nữa, vì thấy Thúy có lý. Nhạc làm quen với Thúy để làm gì? Phải chăng là để trả thù Cảnh vì cái tội đã theo đuổi Thùy Linh? Cảnh muốn căn vặn Thúy. Để biết rõ thâm ý của Nhạc. Nghĩ thế nào lại thôi. Chỉ dặn Thúy:

– Anh không muốn đụng đầu với thằng cha đó ở đây. Nghe không?

Thúy lảng nhanh sang chuyện khác. Nàng không thể hứa với Cảnh sẽ không bao giờ còn cho Nhạc tới nhà. Bởi cái lẽ giản dị là Nhạc đã hẹn trở lại. Và Thúy đang mong chờ sự trở lại này.

Đêm hôm sau. Người đàn ông ở cạnh Thúy không phải là Cảnh nữa, mà là Nhạc. Cảnh đã trở về nhà, trở về với cuộc sống riêng, với người

vợ lớn. Sự cô đơn lại vây bọc lấy Thúy, với hình ảnh những buổi chiều dài lê thê nối tiếp với những đêm thao thức. Lẻ loi, trở mình, thở dài, giữa đông chần gối lạnh lòng, sự cần thiết phải có một người đàn ông ở gần lại mãnh liệt, khẩn cấp hơn bao giờ, và thế là, khi Nhạc tới, Thúy đã vui mừng đón chàng vào, không một giây phút đắn đo suy nghĩ. Thúy lấy quần áo ngủ của Cảnh cho Nhạc mặc, hai người trò chuyện một lát ở phòng khách, rồi là phòng ngủ cùng dìu nhau đi vào, với một chai rượu mạnh mang theo. Cuộc ái ân nồng cháy diễn ra sau đó. Nhạc nằm im trong một thời gian kéo dài không biết bao lâu, rồi chàng hút thuốc lá và bảo Thúy rót rượu.

Uống gần hết chai rượu mạnh, đêm đã ng-hiêng gần về sáng. Đầu óc Nhạc lão đảo, nặng trĩu. Chàng bảo Thúy tắt đèn, và đặt mình nằm xuống. Giấc ngủ sắp tới rồi. Những ý nghĩ bỗng bênh. Nhạc có cảm mơ hồ như nghe thấy một tiếng sóng rì rào. Hình ảnh một bãi cát hoang vu hiện hình. Buổi chiều. Buổi chiều thê lương dưới một vòm trời tím sẫm. Sao chưa mọc. Biển tối dần.

Không hiểu tại sao, như trong một giấc mơ, Nhạc thấy chàng đi một mình trên bãi biển hoang vắng đó.

Chàng bước những bước thật chậm. Đầu chàng cúi xuống. Chàng đi trong cô đơn, với một khoảng thời gian lê thê trong đầu, khoảng thời gian kéo dài đúng bằng chiều dài phần đời chàng đã sống. Phần đời ấy cuối cùng là một con số không vĩ đại. Tất cả đều lỗ. Tất cả đã muộn. Những mộng tưởng tàn mạn. Chí lớn chỉ còn là tro than của một đám lửa đã nguội tàn không biết tự bao giờ.

Tiếng Thúy, Nhạc nghe thấy mơ mơ hồ hồ:

– Anh ngủ rồi sao?

Nhạc gắng gượng:

– Chưa.

Chàng cảm thấy một sự ấm áp; nóng hổi lẫn sát tới người. Thúy tựa người vào Nhạc. Người đàn bà còn tỉnh táo như không. Thúy còn muốn thức nữa, còn hàng trăm câu chuyện chưa nói.

Nhạc khác hẳn Cảnh. Với Cảnh, thoát đầu bầu không khí bao giờ cũng vui nhộn. Cảnh pha trò thật tục tằn, sống sượng, cười từng tràng lơ lửng. Nhưng riết rồi Cảnh trở nên thô bỉ, và có những dáng điệu phách lối khó chịu. Những lúc đó, Thúy chỉ muốn Cảnh ngủ đi hay đi về, cho nàng được tự do.

Nhạc trái ngược hẳn lại. Thoạt đầu. Nhạc buồn bã, với những câu chuyện rời rạc, đứt quãng. Nhạc ngời đó, những đầu óc chàng để tận đầu đầu. Nhưng rồi cuối cùng Nhạc thật đậm thắm, thật dễ chịu. Chàng ưa nói những lời thô bỉ, tục tằn như Cảnh. Chàng có thể vẫn buồn nhưng bao giờ chàng cũng có duyên, và, trong chính nỗi buồn của chàng cũng toát ra một vẻ hấp dẫn, khác thường, đặc biệt.

– Anh nói chuyện với em nữa đi.

– Đang nói đấy chứ.

– Đâu có. Anh nằm im từ nãy, anh sắp ngủ rồi.

Giọng Nhạc yếu dần:

– Thế à!

Thúy lay lay vai Nhạc:

– Anh có nhiều chuyện buồn lắm phải không?

– Phải.

– Anh buồn gì vậy?

– Buồn những chuyện em không bao giờ biết được. Mà em cũng không nên biết làm gì vô ích.

Thúy nghĩ đến ngày mai, lúc nàng thức dậy.
Nàng hỏi:

– Máy giờ sáng mai anh về?

– Không biết, lúc nào anh dậy.

– Nếu em còn ngủ, anh gọi nghe không?

Nhạc không còn nhìn thấy gì nữa. Căn phòng tối đen. Đầu óc chàng cũng chỉ còn là một vùng đen tối mênh mông.

– Gọi làm gì.

– Em pha cà phê cho anh uống.

– Cũng được. Để anh gọi.

Thúy yên tâm. Nàng ôm lấy Nhạc thật chặt. Đêm nay Thúy đã có cho nàng một người tình từ tối đêm đến sáng. Như thế là đủ. Người tình đó đang nằm bên cạnh nàng. Như thế là đủ. Thúy nhắm mắt lại. Cố tìm vào giấc ngủ.

Bóng tối căn phòng dày đặc thêm. Hơi thở của Nhạc điều hòa. Chàng đã ngủ say, riêng Thúy chưa ngủ được. Những lời nói của Nhạc, dù là nói trong lúc say rượu đã làm cho Thúy suy nghĩ. Cuộc đời nàng từ trước đến nay vẫn chỉ là một trạng thái bình yên giả tạo. Không có gì là lâu dài, chắc chắn. Thúy biết rồi một ngày nàng sẽ bỏ Cảnh, dù nàng không muốn, hoặc Cảnh sẽ bỏ nàng, dù Cảnh không muốn vậy. Nhưng một cuộc chung sống khắp khểnh, gượng ép, thế tất rồi sớm muộn cũng tan vỡ. Ban này, Nhạc khuyên Thúy bỏ Cảnh là phải lắm. Bỏ, lúc nàng còn đủ điều kiện, còn có một phần đời dài lâu trước mặt để có thể tạo một hạnh phúc mới, với một người đàn ông khác.

Câu hỏi cuối cùng vẫn là người đàn ông nào đây? Thúy thở dài. Ngày mai, Nhạc đi, Cảnh đến. Thúy biết trước là nàng sẽ lại đón Cảnh vào nhà. Như mỗi lần. Nàng sẽ lại chiều chuộng, săn sóc Cảnh như mọi lần, không có gì thay đổi hết.

Đêm khuya thêm. Buổi sáng đã gần. Một đêm thật dài cho một người đàn bà thao thức, bên cạnh người tình đã ngủ say.

CHƯƠNG 4

Người tài xế ngừng xe trước một tòa nhà ba tầng ở cuối đường Công Lý. Ngôi nhà mới xây cất, kiến trúc rất tân kỳ mỹ thuật. Từ ngoài đường nhìn vào, Linh đã đoán ngay được là ngôi nhà chung cư, ít nhất cũng có từ sáu đến tám gia đình ở đó. Ở chung nhưng gia đình nào cũng có hành lang và sân thượng riêng.

Một cánh cổng lớn mở rộng, cho nhìn thấy ở cuối sân một dãy xe hơi đậu xếp hàng. Một hàng rào thấp, chạy dài, ngăn chia với ngoài đường, tạo cho tòa nhà một vẻ ngăn cách đài các, chỉ thấy ở các khu phố sang trọng.

Linh hỏi người tài xế:

- Đúng đây không?
- Thưa đúng.

– Sao ông biết là đúng.

– Tôi đã đưa ông giám đốc tới đây nhiều lần. Bà cứ đi thẳng vào cầu thang. Lên tới tầng lầu thứ nhì, rẽ về tay mặt. Nhà của ông Trụ ở cuối hành lang.

Nghĩ tới chuyện phải tìm kiếm mất công, Linh hậm hực:

– Lạ thật. Ông Cảnh phải đến đón tôi chứ? Sao lại để tôi đến một mình như thế này.

– Ông giám đốc nói đang bận bàn luận với ông đạo diễn về cuốn phim từ sáng sớm. Tới giờ cũng chưa xong. Ông chủ dặn tôi tới đón bà, và xin bà vui lòng đến ngay.

– Thôi được.

Linh mở cửa xe bước xuống. Chiếc xe sửa soạn quay đầu trở lại. Linh ngạc nhiên:

– Ông tài không chờ ông giám đốc sao?

– Thưa không, lát nữa sẽ có xe khác đưa về. Tôi phải về đưa bà giám đốc đi lễ chùa.

Linh nhún vai, bước qua cánh cổng. Tiếng giày cao gót của nàng lao xao trên mặt sỏi. Nàng không phải tìm kiếm và chờ đợi lâu. Vừa tới đầu cầu thang, Linh đã thấy Cảnh lật đật chạy xuống.

– Anh nghe thấy tiếng xe, biết là em đã tới.

Linh lườm Cảnh:

– Chỉ được cái mồm miệng đỡ chân tay. Anh không đến đón em tại nhà được sao?

Cảnh mở lớn cặp mắt:

– Tài xế không nói gì hết?

– Nói anh bận. Bận gì mà ghé gồm vậy?

Cảnh dõ dằn:

– Anh đến nhà em luôn, không tiện. Nhạc đâu có thích nhìn thấy mặt anh.

– Kệ xác anh Nhạc.

Hai người đi lên. Thấy nét mặt Linh bùng bùng sắc giận khi nhắc đến chồng nàng, Cảnh khắp khởi mừng thầm. Ngọn lửa hy vọng đã tắt lại le lói cháy sáng.

- Chuyện gì vậy?
- Cãi nhau chứ còn việc gì nữa.
- Cãi nhau về vấn đề gì?
- Về cuốn phim của anh.

Cảnh sẵn đón:

- Sao vậy?

Linh xua tay:

– Dài dòng lắm để lúc khác em nói lại. Đâu, ông đạo diễn mới của anh đâu?

Cảnh chỉ tay lên lầu:

- Trên này. Lên đây.

Tới hết cầu thang Cảnh dừng lại:

- Báo ngay cho em một tin mừng.
- Gì vậy?

Cảnh cười lơ lớ, dĩ thỏa:

- Đoán đi.

– Có liên hệ gì đến cuốn phim và việc đóng phim của em không đã?

Cảnh gật:

– Lẽ tất nhiên là có.

– Phim làm xong sẽ được gửi đi ngoại quốc?

Cảnh vỗ tay, khen ngợi:

– Kể em cũng khá thông minh. Nhưng phim đưa đi ngoại quốc thì cũng chưa thể gọi là một tin mừng cho em được. Em muốn đi Nhật và Hồng Kông không?

– Anh thừa biết em muốn hay không.

– Vậy thì lần này nữ minh tinh đại diện cho Anh Vũ phim là Thùy Linh. Em sẽ ở bên ấy một tháng là tối thiểu. Đi được không?

Lẽ tất nhiên Linh trả lời được. Câu chuyện làm phim được ra nước ngoài, được đón tiếp ở tất cả những phi trường sẽ đáp xuống, như một minh tinh điện ảnh lừng lẫy, làm cho Linh vui tươi hơn lúc nàng mới đến. Nhạc không đồng ý

về chuyển đi này thì mặc Nhạc, muốn bỏ nhau thì bỏ. Một chuyến xuất ngoại mơ tưởng, ấp ủ, từ bao nhiêu năm là một tham vọng không thể thiếu vắng cho đời nàng. Chuyến đi chỉ mới được nói đến, Linh đã sống với nó, tận cùng và sung sướng.

Hai người dừng lại trước một cửa buồng khép hờ, Cảnh đẩy cửa né sang một bên, nhường cho Linh vào trước. Căn buồng khá lớn, ngăn làm hai phần. Phía ngoài phòng ăn, phía trong là phòng khách. Một vài bức họa vẽ theo lối tượng trưng, lập thể treo trên tường. Linh nhìn, chịu không hiểu những bức họa kỳ quái ấy muốn trình bày những hình thể gì. Tuy vậy, nàng cũng nghiêng đầu ngắm nghía làm bộ gật gù tán thưởng:

– Đẹp.

– Trạ đem từ bên Pháp về đấy.

Linh nhìn quanh:

– Ông ta đâu?

Một cánh cửa mở ra cùng với một tiếng nói:

– Tôi đây.

Cảnh giới thiệu:

– Anh Trụ; đạo diễn mới của hãng Anh Vũ. Cô Thùy Linh, vai nữ chính trong cuốn phim táo bạo sắp thực hiện của chúng ta.

Trái với tưởng tượng của Linh, Trụ nhỏ nhắn chứ không cao lớn. Hơi lùn một chút là đằng khác. Cái đập vào mắt người nhìn thấy Trụ lần thứ nhất là mái tóc Trụ. Linh chưa từng thấy một mái tóc đàn ông nào kỳ dị như vậy. Phía trước, những cụm tóc thả xuống lấp hết vùng trán; tới sát lông mày. Hai bên, tóc trùm kín tai, tới gần cổ áo. Phần tóc ở phía sau thả buông, dài xuống tới vai, hệt như một mái tóc đàn bà.

Trụ đeo một cặp kính trắng lớn, dày cộm. Một chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông, xanh đỏ sặc sỡ, bỏ ra ngoài quần, một cái quần ống túm cao trên mắt cá. Trụ đi đất. Tay chân ướt át, chùng như vừa tắm xong.

Thấy Linh đứng ngẩn người, Trụ hấp háy cặp mắt cận thị:

– Cô lạ lòng tôi ở điểm nào? Mái tóc, hay lối phục sức?

Linh làm điệu chơi bời:

– Cả hai. Khác thường lắm.

Trụ phá lên cười:

– Đóng phim với tôi rồi còn thấy nhiều chuyện lạ lòng khác thường khác nữa. Của đạo diễn Trụ.

Trụ chỉ ghế bành, thân mật, tự nhiên:

– Linh ngồi đó. Uống gì?

– Nước cam.

Trụ hất hàm về phía Cảnh:

– Chúng mình thì phải rượu chứ.

– Rượu thì rượu. Nhưng anh nhớ chúng mình còn đang thảo luận.

– Thảo luận thế cũng tạm đủ rồi. Nhiều quá kỹ quá không tốt. Hết cái bất ngờ. Phương pháp

đạo diễn của tôi là tùy hứng. Như làm thơ. Như làm ái tình. Tất cả quyết định ở sân quay. Mọi chi tiết đều đã ổn định xong xuôi, nhưng ra đến sân quay, có thể đổi khác hết.

Linh hỏi, lấy lòng người đạo diễn mới gặp tiếp xúc lần đầu:

– Anh mới ở Pháp về?

– Phải.

– Tại sao anh không ở bên đó mà về?

Trụ chỉ tay vào Cảnh:

– Không về thì ông giám đốc này đâu có phim hay được. Tôi phải về để thay đổi hẳn lại bộ mặt điện ảnh ở Sài Gòn đây. Vì cái bộ mặt đang có của nó quê mùa và khó thương lắm.

Câu nói đầy vẻ kiêu hãnh lỗ bịch có thể làm cho người nghe khó chịu, nếu nó không được tiếp nối tức khắc bằng một chuỗi cười nghịch ngợm vang động. Lời nói liền được hiểu như một lời nói đùa. Thoạt đầu thiếu thiện cảm, Linh bắt

đầu thấy có cảm tình với người đàn ông mới hồi hương, một mẫu người đặc biệt, như một làn gió mới từ phương xa thổi về.

Tất cả ở Trụ toát ra vẻ tếu, nghịch, nhấp nhồm, Linh không thấy ở những người đàn ông đạo mạo cùng lứa tuổi với Trụ, nàng gặp nhan nhản trên những hè phố Sài Gòn.

Linh gật gù:

– Anh hay đùa lắm nhỉ?

Trụ gật đầu:

– Luôn luôn. Cả trong giấc ngủ. Đùa, vì không có gì đáng dấn và quan trọng trên cõi đời này. Đùa cho đời đỡ buồn.

– Với bất cứ ai?

– Chưa hẳn. Chỉ với bất cứ ai muốn đùa nghịch với tôi. Có điều là khi tôi đã đùa nghịch ai không thích cũng ráng chịu. Tôi vẫn đùa như thường.

Ba người cùng ngồi xuống những chiếc ghế

bành thấp. Nhìn Trụ, Linh nhớ đến một vai hề Hoa Kỳ nổi danh trong mấy cuốn phim hài hước nàng đã coi. Anh hề là một thẳng ngố, vụng về, ngốc nghếch. Anh hề lạc vào một thế giới toàn đàn bà khêu gợi, trẻ đẹp, nồng cháy. Và thất đảm hồn vía trong cái thế giới đó mà anh ta là người đàn ông duy nhất. Linh hỏi:

– Năm nay anh Trụ bao nhiêu tuổi?

Trụ giơ cả hai tay lên trời:

– Hỏi tuổi nhau làm gì vậy?

– Để biết. Vì không đoán được số tuổi anh.

– Nên khai thật hay khai man?

Cảnh cười, chen vào:

– Có khai man cũng chút chút thôi.

– Ba mươi tám.

Linh buột miệng:

– Ba mươi tám mà hồn nhiên như một chàng trai hai mươi.

Trụ xua tay:

– Bên Pháp tôi còn bị gọi là ông cụ non. Ở đây, những người như tuổi tôi, không vậy?

Cả Cảnh lẫn Linh đều lắc đầu:

– Không.

Trụ làm bộ ngớ ngẩn, kinh ngạc:

– Nghĩa là tôi là một quái tượng?

Linh chữa:

– Không phải thế. Ý Linh muốn nói anh vui ghê.

– Không vui thì buồn để làm gì? Chiến tranh nguyên tử bùng nổ đến nơi rồi. Sống ngày nào biết ngày đó. Hiện tại muôn năm. Tương lai là điều chúng ta không bao giờ nên nghĩ tới.

Linh nghĩ đến Nhạc, đến vẻ buồn bã chán chường thường xuyên của Nhạc.

– Ở đây đàn ông không nghĩ như anh. Không sống như anh.

– Họ sống thế nào?

– Buồn. Già.

– Tại sao buồn?

– Vì đời sống quá nhiều vấn đề, quá nhiều thảm kịch.

Trụ ngỡ ngác:

– Như thế càng phải vui chứ, nếu không, sống làm sao nổi? Linh nói đúng. Tôi mới về đây mấy tháng cũng đã nhận thấy như vậy. Cảm thấy mình lạc lõng, lạc lõng ghê gớm. Bởi chung quanh chẳng có ai giống như mình hết. Chỉ thấy một lớp người già nua trước tuổi. Trang nghiêm, khép kín nhiều hơn là cởi mở tươi cười. Những nét mặt đăm chiêu. Những nụ cười héo hắt. Linh cũng vậy nữa. Một mình màn bạc lúc nào cũng phải tươi trẻ như một bông hoa.

Linh bối rối trước lời nói thẳng và đột ngột của Trụ:

– Anh thấy em làm sao?

– Già. Cổ nhiên không phải là già thật. Mà già theo như tôi vừa nói. Trước tuổi.

Linh thờ người suy nghĩ. Nhận xét của Trụ không ngờ mà đúng. Trụ mới gặp nàng lần đầu mà như Trụ đã biết nàng từ lâu. Quả nhiên Linh đã già đi trước tuổi từ ngày nàng lấy Nhạc. Tính tình hai người không hợp nhau chút nào. Nhạc trầm lặng, thiên về cuộc sống bên trong. Nhạc không thích những nơi chốn ồn ào, và tỏ ý chê bai tất cả những người Linh quen biết và đang hàng ngày giao thiệp. Tuy không nói ra miệng, nhưng Nhạc coi khinh nghề nghiệp và mơ ước trở thành minh tinh Linh đang theo đuổi. Sống với Nhạc, không già đi sao được. Bầu không khí trong gia đình lúc nào cũng nặng trĩu. Không nặng trĩu, thì lạnh lùng hay căng thẳng. Hai vợ chồng nằm bên nhau đêm đêm mà một vực thăm cách biệt sâu thẳm đã ở giữa họ. Mười lúc buồn mới có một lúc vui. Đã thế Nhạc lại thất nghiệp, không kiếm ra được đồng nào. Mọi vấn đề thực tế đều do tay Linh giải quyết hết. Tình trạng này, quả thực không thể kéo dài thêm. Cái khối hạnh

Tình yêu màu khói nhạt | 129
phúc mong manh đã lung lay từ gốc rễ. Linh chua
chát:

– Thế mà em cứ tưởng em còn trẻ lắm.

Trụ giờ tay:

– Trẻ lắm chứ!

– Anh vừa bảo em già rồi mà!

– Tại Linh tự làm cho mau già. Tự mình vẽ cho mình những nếp nhăn, tặng cho mình những số tuổi. Chỉ cần rung mình một cái, Linh trẻ lại tức thời.

Được khen, Linh vui tươi trở lại:

– Em không biết làm trò ảo thuật.

– Ai bảo Linh làm trò ảo thuật?

– Nhưng mỹ viện tối tân nhất cũng không thể làm cho một người đàn bà trẻ lại dễ dàng và mau chóng.

Trụ xua tay:

– Không phải chuyện mỹ viện.

Linh cười:

– Cái gì anh cũng bảo không phải là thế nào.

Trụ nhún vai:

– Tôi muốn nói là ở mình. Ở mình và do mình hoàn toàn. Thay đổi lối sống đi, con người và tâm hồn Linh sẽ trẻ tươi trở lại.

– Em chỉ có một lối sống.

– Bậy. Có hàng nghìn lối sống khác nhau. Sống thế này không được, sống thành thế khác. Linh nhăn mặt:

– Khó lắm.

– Tại sao khó?

– Anh ở Pháp về, anh chưa biết rõ đời sống ở Sài Gòn. Sài Gòn không phải là Paris đâu anh.

Trụ không chịu:

– Paris hay Sài Gòn cũng như vậy thôi. Ăn thua chỉ ở mình, như tôi vừa nói.

Từ đầu, Cảnh chỉ chăm chú theo dõi câu chuyện, chờ rình những lúc thuận tiện để chêm vào. Cảnh gật lấy gật để:

– Anh Trụ nói thật đúng.

Linh chun mũi:

– Đàn ông các anh chúa là hay về phe với nhau làm cho đàn bà đuối lý.

Cảnh giơ tay phân bua:

– Đâu có. Anh đã nói với em từ trước. Là, đúng như anh Trụ nói, em phải thay đổi lối sống. Em cứ nhẫn nhục, chịu đựng thế này mãi đâu có được. Nó uống cả một đời đi.

Trụ hỏi:

– Lối sống của Linh bây giờ đại khái như thế nào?

Cảnh nói luôn, phanh phui một sự thật tàn nhẫn:

– Của một người đàn bà nội trợ bất đắc dĩ. Có một ông chồng đã thất nghiệp dài, lại ghen tuông và không chịu cho vợ trở thành một minh tinh màn bạc tên tuổi.

Trụ hỏi Linh:

– Đúng thế không?

Linh gượng cười:

– Có đúng một phần. Không đúng hoàn toàn.

Linh biết Cảnh ác ý, luôn luôn tìm cách mũi dùi vào Nhạc, làm giảm giá trị và mất mặt Nhạc bằng những lời lẽ thâm độc. Cảnh không bỏ lỡ một cơ hội nào để trình bày Nhạc như một mẫu đàn ông tầm thường, ăn bám vợ, đã mất hết nhân cách.

Còn yêu kính chồng như ngày xưa, như thuở đính hôn, như thời mới cưới chắc chắn Linh đã tức giận, đã lớn tiếng bênh vực Nhạc.

Điều đáng buồn là sự tôn kính ngày trước không còn nữa. Linh không đến nỗi mặt sát chồng trước mặt người khác, nhưng nàng lặng người đi và nàng nín thính. Tình yêu của nàng đối với Nhạc có thể vẫn còn nhưng tình yêu đó chỉ còn là một hơi thở phai tàn, thoi thóp. Biết rằng còn để cho Cảnh tiếp tục nói xấu Nhạc bằng dăm ba câu tàn nhẫn nữa, Trụ sẽ coi khinh Nhạc và coi thường nàng luôn, Linh nói sang chuyện khác:

– Các anh cho em biết về cuốn phim như thế nào.

Cảnh nhìn lên tấm lịch trên tường:

– Sắp hết mùa mưa rồi. Thời tiết rất thuận tiện. Nếu theo đúng dự định, sẽ khởi vòng quay thứ nhất vào đầu tháng tới.

Linh hỏi Trụ:

– Anh thấy em thích hợp với vai chính không?

Trụ đứng lên, tới một giá sách, trở lại với một bản phân cảnh dày cộm. Trụ lật lật vài tờ. Linh nhìn thoáng thấy trên những trang pelure đánh máy, những khoảng dập xóa thêm bớt chi chút bằng bút chì màu xanh. Chuyện phim trước đó ai viết không biết, chỉ biết vào tay Trụ nó đã bị thay đổi thật nhiều. Cảnh đã chịu cho Trụ thay đổi như thế, như đã đồng ý cho Trụ đạo diễn, Linh nhủ thầm và nghĩ thêm là, với Cảnh, sự giao toàn quyền cho một đạo diễn thật là một trường hợp đặc biệt, hy hữu.

– Rất thích hợp. Như tôi đã nói. Và cũng như tôi đã nói, nếu Linh chịu nghe tôi, nghe từ đầu tới cuối.

Linh mỉm cười:

– Em vẫn nghĩ đạo diễn là ông vua trên sân quay.

Trụ đắc ý:

– Hoan hô. Ngôn ngữ của Linh xứng đáng là ngôn ngữ chính thống, là ngôn ngữ của một diễn

viên màn bạc. Thế này thì sự hợp tác của chúng mình hứa hẹn sẽ rất dễ dàng tốt đẹp.

Cảnh lại chêm vào, lời nói hàm chứa một ẩn ý khác:

– Tốt đẹp trên mọi phương diện.

Linh chỉ tay vào bản phân cảnh Trạ đang cầm:

– Anh Cảnh đã đưa em xem qua.

Trạ hỏi:

– Xem hết chưa?

– Đã.

– Linh thấy thế nào?

– Riêng về vai trò của em hay về toàn thể truyện phim?

– Cả hai.

– Truyện phim lạ lắm. Kết cục rất bất ngờ. Riêng vai trò em thì có nhiều pha hơi táo bạo.

Trụ ngọc nhiên nhìn Cảnh:

– Bản phân cảnh anh giao cho Linh đã có những đoạn mới sửa chữa lại của tôi chưa?

Cảnh gật:

– Đã. Lần thứ nhất.

– Mới lần thứ nhất mà Linh đã thấy táo bạo rồi sao?

Linh ngập ngừng, nàng không muốn tỏ ra quê mùa trước một người đạo diễn đột sống mới vừa từ Pháp trở về:

– Táo bạo mấy em cũng không sợ. Nhưng có nhiều cảnh thật khó đóng. Nói cho đúng là em chưa từng đóng những cảnh ấy bao giờ. Anh còn thay đổi thêm, muốn táo bạo hơn?

Trụ gật:

– Nhiều lắm. Chưa xong, trước hết là đề tựa cũng phải thay đổi. Tựa phim bây giờ đổi là "Đêm Tân Hôn". Về vai trò của Linh, tôi cũng thay đổi nhiều hơn nữa. Làm cho trẻ hơn, thời đại hơn,

tây phương hơn. Trước, đứng đắn, đạo đức quá, không được. Một người đàn bà thời đại bây giờ không có đứng đắn, không giả đạo đức, mà sống bằng tất cả nhiệt tình và sự liêu lĩnh của mình.

Linh ngập ngừng:

– Có hai cảnh...

Trụ hiểu ý, cắt ngang:

– Hai cảnh thoát y và khóa thân?

– Vâng.

Trụ cười:

– Lúc đóng, sẽ không phải là hai nữa đâu. Mà là bốn. Màn thoát y chót dài tới gần hai phút.

Thùy Linh căn môi suy nghĩ. Nàng đã đóng một vai trò đàn bà khá hờ hang, trong một phim trước của Anh Vũ. Trong phim có đoạn tả nhân vật từ phòng ngủ đi sang phòng tắm. Và tắm khóa thân dưới nước đổ ào ào.

Những hình ảnh khóa thân ấy của nàng khi

chiếu lên màn ảnh, đã được che đậy bởi một lớp màn hơi mỏng, người xem chỉ thấy một đường viền mờ mờ của thân hình nổi lên. Đạo diễn cuốn phim đó là Minh. So sánh với những đạo diễn khác, Minh được tiếng là táo bạo, thích trình bày những cảnh tượng dục tình nảy lửa. Cảnh tắm hôm đó đã làm cả phim trường xôn xao. Đám chuyên viên xúm tới chờ xem, khiến Linh ngượng, loay hoay mãi không dám đi ra trước ống kính.

Cuối cùng, Cảnh phải ra lệnh cho tất cả những ai không phận sự ở sàn quay ra ngoài, cảnh tắm mới thực hiện được. Về nhà, Linh kể chuyện lại cho Nhạc nghe. Nhạc quắc mắt:

– Cảnh đó cần thiết không?

Linh đáp:

– Chắc là cần thiết.

Nhạc cau mặt:

– Nếu đích thực là cần thiết hãy chịu đóng. Bằng không, bắt họ phải cắt đi. Một diễn viên

đúng đắn phải từ chối quyết liệt những màn không đúng đắn.

Nhạc không ưng thuận cho Linh đóng những cảnh khỏa thân. Điều này Linh đã biết rõ. Còn nhớ, khi phim được trình chiếu, Nhạc ngồi xem bên cạnh Linh, tới cảnh tắm khỏa thân của nàng sau tấm màn mỏng dính, đã giậm chân, tức giận:

– Cảnh này đúng là không cần thiết gì hết. Chỉ là một sự khêu gợi bản thủ. Sao không đòi hủy bỏ?

Linh ngượng, cãi lại, nhưng cãi lại một cách thật gượng gạo; vì nàng biết Nhạc nhận xét có lý:

– Cũng cần đấy chứ anh. Đó là một cách tỏ tình của người đàn bà mà.

– Thiếu gì cách tỏ tình đậm thắm hơn. Em còn cãi lấy được. Em chỉ biết cãi, chẳng biết gì khác hết.

– Làm xi nê bây giờ phải thế!

– Tại sao?

– Mới có người xem.

Nhạc cười gằn:

– Nếu không có em đi cùng, anh đã đứng lên đi về từ lâu rồi. Làm xi nê phải thế thì giải nghệ còn hơn.

Bây giờ, truyện phim mới, với những thêm thắt của Trụ còn táo bạo gấp trăm lần cuốn phim trước. Làm thế nào? Phải có thái độ nào? Linh có thể bằng lòng. Thâm tâm nàng không phản đối. Nàng đã đọc nhiều bài phỏng vấn các nữ minh tinh quốc tế. Như Brigitte Bardot. Như Nathalie Delon. Về khóa thân. Về lỏa thể và thoát y trước ống kính. Nhiều cô đào cho chuyện này rất thường, không có gì xấu xa, vô luân. Họ坦然 trả lời người phỏng vấn rằng một thân hình đàn bà tuyệt mỹ là một vật báu trời cho, người đàn bà không nên giữ làm sở hữu riêng tây mà phải để cho mọi người cùng nhìn ngắm. Lý luận nghe hơi kỳ cục. Nhưng xét cho cùng lại có phần đúng. Tại sao không? Có điều là Nhạc không chịu như vậy. Khóa thân trên màn bạc với Nhạc là cái phải từ chối tức khắc, với một diễn viên biết tự trọng.

Linh dẫn đo mãi rồi mới nói với Trụ:

– Những cảnh khỏa thân trong phim là một trở ngại cho riêng em, xin nói thật với anh như vậy.

Trụ ngạc nhiên:

– Tại sao?

– Anh đã đoán biết tại sao, một phần nào.

Trụ lắc đầu:

– Tôi không biết, không hiểu. Tôi chờ Linh giải thích.

– Anh không thể bớt đi được sao?

– Bớt, theo ý Linh là thế nào?

Linh ngập ngừng:

– Thoát y một lần thôi. Và hở hang một chút cũng đủ. Đừng nhiều quá.

Trụ giờ tay:

– Không được. Những cảnh đó là những cảnh quan trọng nhất, đáng tiền nhất. Không thể bỏ được.

Linh buột miệng than, mặt buồn hẩn lại:

– Chết em!

Trụ hất hàm về phía Cảnh:

– Trở lực thứ nhất đã có. Xung đột và bất đồng ý kiến đầu tiên đã nảy sinh giữa đạo diễn và tài tử chính rồi đó. Ông giám đốc sản xuất giải quyết đi. Phần tôi, xin nhắc lại một lần nữa, tôi phải được làm cuốn phim này hoàn toàn theo ý tôi. Chỉ với điều kiện này, tôi mới bảo đảm cuốn phim sẽ là một thành công.

Linh đứng lên, tới gần cửa sổ, nhìn xuống đường. Ánh mắt nàng nặng trĩu những dăm chiêu chồng chất. Chỉ có một cuốn phim sắp đóng, một vai trò sắp nhận hay sắp chối từ, mà Linh biết nàng đang đứng trước một lựa chọn quyết liệt, mà hậu quả sẽ làm thay đổi cả một đời người. Nàng còn Nhạc hay mất Nhạc, cũng là do sự lựa chọn mà nàng sắp phải quyết định.

Dông bão đã nổi dậy trong bầu không khí yên tĩnh thành phố bị phá vỡ, đêm qua, giữa nàng và Nhạc. Hai vợ chồng không phải cãi nhau lần đầu. Mà đã hàng chục hàng trăm lần, đếm không hết, nhớ không xuể. Nhưng cuộc gây lộn đêm hôm qua khác. Không giống chút nào với những lần trước. Nhạc đi uống rượu say, trở về, đặt vấn đề liền:

– Vai trò trong cái phim mới của thằng Cảnh, em không nhận lời đóng cho nó được.

Thùy Linh giật mình. Nàng chưa muốn cho Nhạc biết về cuốn phim mới. Vì đã đoán trước ở Nhạc một phản đối quyết liệt.

Làm bộ ngơ ngác, Thùy Linh hỏi:

– Phim nào?

Nhạc lẳng lẳng mở ngăn kéo bàn phấn ở đầu giường, lấy ra bản phân cảnh kỹ thuật, ném mạnh lên mặt nệm. Hất hàm:

– Vậy chuyện phim này là chuyện phim nào?

Thùy Linh gượng cười:

– Thì Cảnh mới đưa cho em. Em cầm về, chưa đọc.

– Đưa cho em coi để làm gì?

Linh không hiểu tại sao bản phân cảnh chuyện phim ấy Nhạc lại thấy được. Hôm nàng đưa nó về, Nhạc đã nhìn thoáng thấy, đã đòi đọc. Nàng đã tâng lờ sang chuyện khác, rồi giấu bản phân cảnh vào ngăn kéo bàn phấn. Nàng không muốn Nhạc xem. Đã chung sống với nhau bao nhiêu năm, nàng rất hiểu tính chồng. Nhạc khe khắt cản ngăn nàng rất nhiều điều. Nhưng lần nào Linh cũng đặt Nhạc trước những chuyện đã rồi. Nhạc đành bỏ qua không bao giờ nói này nói nọ.

Lần này Linh cũng muốn đặt Nhạc đứng trước một chuyện đã rồi như vậy, như bao nhiêu lần trước. Nàng định bụng cứ lảng lạng nhận lời đóng phim cho Cảnh, không cho Nhạc biết vội. Đến khi nàng đã đến sân quay một vài ngày rồi,

vai trò đã đóng dở dang rồi, thì Nhạc có không bằng lòng cũng không làm sao được nữa. Không may cho Linh, bản phân cảnh đã lọt vào tay Nhạc. Và Nhạc đã đọc hết, từ phân đoạn đầu tới phân đoạn cuối cùng.

Nhạc nhún vai:

– May quá.

Linh làm bộ không hiểu:

– May là may thể nào?

– Loại chuyện phim dâm ô trắng trợn như thế này thì chỉ coi không thôi đã là một chuyện quá đáng.

– Phim ảnh bây giờ phải táo bạo.

– Táo bạo, đồng ý, nhưng một cách nghệ thuật mới được. Cố nhiên là nó mới ướm thử. Em đã từ chối rồi chứ?

Linh ngọt ngào:

– Giả dụ em nhận, anh bằng lòng không?

Nhạc lắc đầu, trả lời một tiếng quyết liệt:

– Không.

– Nếu hãng phim chịu thay đổi, cho những màn táo bạo bớt đi?

Nhạc ngắt ngang:

– Em đừng có ảo tưởng gì hết. Em làm như anh không hiểu gì sao? Những cảnh khỏa thân hoàn toàn là những cảnh chính. Bỏ đi, chuyện phim không còn hào hứng gì nữa. Thằng Cảnh lại là thằng chuyên sản xuất những phim thương mại, rẻ tiền, đời nào chịu bỏ.

Linh chép miệng:

– Anh cứ ngăn cản hoài thế này thì em cũng đến chết vì anh mất.

Nhạc quắc mắt:

– Chết thế nào? Sống thế nào?

Thế là câu chuyện bất hòa biến thành một cuộc gây lộn. Cả hai vợ chồng cùng mất bình tĩnh

và cùng nổi nóng. Chừng như họ đã âm thầm chịu đựng nhau đủ điều, và đã đến lúc không chịu đựng được nhau thêm nữa. Giọt nước đã tràn bờ. Những lời nói tàn tệ nhất được ném vào mặt nhau. Nhạc đe dọa, nói nếu Linh đóng cảnh khóa thân chàng sẽ đến đập phá hết ở phim trường. Linh nói nếu Nhạc ngăn cấm nàng, lần này giữa chàng và nàng sẽ không còn có thể có một thỏa hiệp nào nữa. Linh la lối:

– Tôi chịu đựng anh đã hết nổi.

Nhạc hậm hực:

– Tôi cũng vậy.

Ban đêm, khi hai vợ chồng, cùng không dám làm phiền lòng hàng xóm láng giềng thêm nữa, đã nằm im, Linh khóc rấm rức và vừa khóc vừa nói, nàng bắt đầu một màn độc thoại. Bằng cách lúi húi hết chuyện quá khứ ra nói lại. Nàng trút hết tội lỗi xuống đầu Nhạc. Nàng thua kém mờ nhạt hơn mọi người cũng vì Nhạc. Nàng không tiến thân, không lừng danh được cũng vì Nhạc. Tất cả đều do Nhạc gây ra. Nhạc lặng người đi. Trái

tim chàng đau đớn, nhức buốt như muốn vỡ tan từng mảnh. Cuối cùng Nhạc chậm rãi lên tiếng:

– Em không phải nói nhiều để làm gì nữa. Anh sẽ không để cho tình trạng này kéo dài.

Nhạc dịu dàng, có lẽ Linh đã ôm lấy chồng, đã hối hận, đã xin lỗi. Thái độ lạnh lùng của Nhạc, trái lại, làm Linh tức giận. Nàng nghiêng rằng:

– Anh định làm gì?

Giọng Nhạc đều đều:

– Rồi em sẽ biết.

Linh khinh bỉ:

– Thứ anh mà làm được gì chứ?

Nhạc cười nhạt:

– Rồi em sẽ thấy.

Linh buột miệng không giữ được:

– Anh ăn bám vào tôi bao nhiêu năm trời. Anh thử nhìn kỹ lại coi. Anh chỉ còn là một thằng đàn ông vô dụng.

Nói xong những câu tàn tệ mà trước kia, trong những lúc mất hết bình tĩnh, Linh cũng không dám nói như thế bao giờ, Linh biết nàng quá lời và chợt cảm thấy hối hận. Nhưng nàng đã không ôm lấy Nhạc, xin lỗi chàng như những lần trước. Tình yêu đã hết đầm thắm thật rồi. Hay còn, thì nó cũng đã bị vùi ngập dưới những cái xem thường, coi khinh nhau càng ngày càng chồng chất. Giữa họ, chỉ còn lòng tự ái.

o O o

Sáng hôm sau, Nhạc trở dậy thật sớm. Chàng ra khỏi nhà lúc nào Linh cũng không hay. Trở dậy, Linh hỏi chị hai:

– Cậu đâu?

– Cậu đi rồi.

– Có nói đi đâu không?

– Không ạ! Cậu chỉ nói mợ đừng chờ cơm. Đừng chờ cả bữa sáng lẫn bữa chiều.

Mỗi người găng thêm một chút, không chịu nhau thêm một chút, và sợi dây liên hệ đã mong manh xem chừng muốn đứt tới nơi. Không cần. Không cần ai hết. Ai cũng sống được một mình. Đó là cái ngôn ngữ thâm

thương báo hiệu cho một hạnh phúc đến giờ tan vỡ. Linh và Nhạc, đêm qua, lần đầu tiên đã sử dụng với nhau thứ ngôn ngữ của chia lìa và tan vỡ ấy.

Cảnh tới đứng sau lưng Linh, đặt nhẹ bàn tay lên vai Linh trong một cử chỉ săn sóc âu yếm. Linh giật mình quay lại.

Cảnh cười:

– Nghĩ gì mà thù người ra thế

Linh nói dối:

– Không.

Nàng gượng cười chỉ tay xuống đường:

– Em đang mãi nhìn nắng. Nắng chiều đẹp quá chừng.

Tiếng Trạ ở đằng sau:

– Thế nào, có bàn tiếp về chuyện phim không? Mà thôi, thảo luận mãi nhức đầu lắm. Để tôi nói chuyện riêng với Linh. Thế nào cũng đi đến chỗ êm đẹp ổn thỏa. Bây giờ chúng mình đi chơi. Sau một ngày làm việc, phải thực hiện một chương trình du hí nhiều mục. Giám đốc và nữ tài tử thu xếp với nhau thế nào thì tùy, chứ bản phân cảnh tôi đã sửa chữa không có thay đổi gì được nữa đâu.

Cảnh và Linh trở lại chỗ ngồi cũ. Cảnh nói:

– Thôi, hôm nay bàn thế này cũng tạm đủ. Chúng mình đi chơi đâu đó một lát.

Trạ gật:

– Sáng kiến rất đáng hoan nghênh.

Cảnh hỏi Linh:

– Em đi được không?

Những lần trước, Linh đều từ chối. Lần này nàng không muốn về nhà. Và gật đầu liền:

– Chẳng những đã đi được mà còn xin đi đến cùng. Từ đầu chương trình đến cuối chương trình, Ngay từ phút này và cho đến khi không còn đầu để mà đi tới nữa.

Trụ cười phá lên:

– Sợ đóng phim khóa thân, nhưng đi chơi thì lại hăng hái hơn ai hết. Hay lắm.

Trụ nhìn xuống quần áo của mình, rồi nhìn lối phục sức diêm dúa của Linh:

– Thứ quần áo này không thể đi bên cạnh một người đàn bà đã lộng lẫy còn ăn diện như thế kia. Đành phải đi thay quần áo khác. Xin chờ cho tôi một lát. Sửa sang lại sắc đẹp cho dễ coi một chút.

Cả ba người cùng cười. Trụ đứng lên, đi vào buồng trong và khép cửa lại. Còn lại mình Cảnh và Linh. Cảnh xích lại gần hơn, thân mật, vỗ vập hơn bao giờ.

Linh ngồi im không né tránh. Nàng bắt đầu sống với người đàn bà ngoại tình đã thức dậy trong nàng. Người đàn bà đó, từ trước đến nay, Linh vẫn từ chối. Nhưng bây giờ thì nàng không xua đuổi nó nữa. Cảnh nắm lấy tay Linh. Linh để yên. Chỉ khi Cảnh định hôn nàng, Linh mới nghiêng đầu né tránh. Tuy nàng không phản đối, hay chỉ cần phản đối lấy lệ, nhưng nàng chưa thể để cho Cảnh được thỏa mãn dễ dàng, tức khắc. Linh còn đủ sáng suốt để hiểu rằng nếu Cảnh chiếm đoạt được nàng lúc nào Cảnh sẽ coi thường nàng ngay từ lúc đó.

Cảnh tìm cặp môi Linh. Linh đưa tay lên che miệng.

– Đừng anh!

Cảnh hỏi, rất tự nhiên:

– Tại sao?

Linh cũng tự nhiên không kém:

– Chẳng tại sao hết. Không phải lúc và em không thích.

– Chưa thích hay không thích?

Linh cau mặt đập vào cánh tay Cảnh:

– Đốt anh đi. Đừng hỏi lời thôi dài dòng, em không thích thế đâu. Anh cứ đối xử tử tế với em rồi anh sẽ được đối xử tử tế lại.

Lời hứa hẹn mơ hồ tạm làm cho Cảnh bằng lòng. Cơ hội tốt chưa tới nhưng cơ hội tốt đã gần kề. Và sớm muộn sẽ tới. Tất cả nghệ thuật là biết kiên nhẫn chờ đợi. Trái đã chín trên cành, tất một ngày sẽ rụng. Cảnh thôi không gạ gẫm nữa, mà hỏi trở lại chuyện đóng phim:

– Em nghĩ lại xem.

– Nghĩ lại về chuyện gì?

– Đó, vai trò của em. Anh thấy em có vẻ phân vân ngần ngại. Em không bằng lòng hay em bị cản trở, nói rõ cho anh biết, anh liệu.

– Cả hai.

Linh cau mày, nói tiếp:

– Đích thực là phim cần có nhiều cảnh khóa thân đến thế kia sao?

– Cần.

Linh trừng mắt nhìn Cảnh:

– Anh thích để em khóa thân cho thiên hạ nhìn lắm sao?

Cảnh cãi:

– Đâu có thích. Nhưng Trạ bảo phải vậy phim mới đủ dõ dỏi mới nẩy lửa.

Đoán Trạ sắp từ phòng trong đi ra, Cảnh vươn vai đứng lên:

– Thôi, để nó đây rồi anh thu xếp. Mới gặp nhau lần đầu, còn làm việc với nhau nhiều lần nữa, em cũng nên gây cảm tình với Trạ. Đừng khăng khăng bất đồng ý kiến nhiều quá, như thế sẽ có lợi cho em hơn.

Trạ từ phòng ngủ trở ra, với một bộ đồ khác. Phục sức, so với bộ đồ trước, đứng đắn nghiêm chỉnh hơn, nhưng cái vẻ lắc cắc, nhấp nhồm của

Trụ vẫn còn nguyên vẹn. Cứ nhìn Trụ là đang buồn mấy Linh cũng muốn bật cười thành tiếng. Trụ ngậm một chiếc tàu lớn, vĩnh hàm râu quai nón:

– Bây giờ ông giám đốc cho đi đâu đây?

Cảnh chỉ tay về phía Linh:

– Buổi chiều và buổi tối hôm nay là của Thùy Linh. Hôm nay chúng ta mừng cho sự thành công của « Đêm Tân Hôn ». Đi đâu, cứ nghe theo Thùy Linh ra lệnh.

Linh nghĩ ngay đến một vài tiệm ăn nổi tiếng trong thành phố mà nàng thích đến. Những tiệm ăn sang trọng, có máy lạnh, với những căn phòng bát ngát sáng chói dưới những chùm đèn, ở đó nhan sắc nàng tăng thêm phần diễm lệ, ở đó có hàng trăm cặp mắt đàn ông ném tới nàng những cái nhìn thèm muốn. Khi nàng bước vào, mọi người sẽ phải ngưng lại hết mọi câu chuyện đang nói. Để chiêm ngưỡng một ngôi sao màn bạc thành linh xuất hiện. Khi đó, nàng sẽ tạo cho nàng một điệu dáng thật uyển chuyển. Đầu ngẩng

cao, mắt nhìn thẳng, toàn thân vây bọc bởi một lớp hào quang tưởng tượng chói lòa. Linh đi giữa một đám đông như thế, bao giờ cũng có được cái cảm giác ngây ngất của một diễn viên bước lên sân khấu, đón đợi những tiếng vỗ tay sấm động từ bốn phía dâng lên.

Điều làm cho Linh ngại ngùng là vào một tiệm ăn đông người, ở trung tâm thành phố nàng dễ đụng đầu với Nhạc. Và như thế, nếu lại có Cảnh đi kèm bên cạnh, dễ đưa đến một cuộc xô xát mà Linh muốn tránh.

Cảnh, Linh và Trạ cùng ra khỏi phòng, xuống cầu thang. Cảnh giục:

– Thế nào? Đi đâu?

Linh hỏi:

– Máy giờ rồi anh?

– Bảy giờ.

– Còn sớm chán. Hay là chúng mình ra ngoài thành phố? Về phía Thủ Đức hay Chợ Lớn cũng được.

Trụ cười tinh quái:

– Thích đi ngắm cảnh đồng quê hay sợ đụng với ông chồng cả ghen thì nói ngay đi.

Linh bật cười:

– Cứ cho là cả hai.

Trụ nhún vai:

– Lạc hậu. Lấy vợ làm mình tinh thì ghen thế nào được và ghen làm sao nổi. Bộ ghen suốt đời và với tất cả mọi người sao? Linh phải bảo cho ông ta biết một nữ tài tử như Linh là của đám đông. Không còn là của chính mình, cũng chẳng thể là sở hữu riêng của một người nào.

Linh chống chế cho người chồng vắng mặt đang bị mặt sát:

– Ghen là yêu.

Trụ xua tay:

– Tầm bậy hết sức. Phải đả phá đến cùng cái lối yêu phong kiến đó.

Linh hỏi:

– Tại sao lại phong kiến?

– Vì người đàn ông đòi chiếm đoạt người đàn bà làm sở hữu vĩnh viễn của mình. Một tài tử, một nghệ sĩ không của ai hết. Mà của tất cả mọi người, như tôi vừa nói.

Linh gật đầu:

– Có lẽ rồi em cũng phải nhận anh có lý và cũng phải đồng ý với anh như vậy.

Trụ gật gù:

– Đối với các ông chồng hay ghen ấy, phải mở ngay một lớp huấn luyện đi. Bài giảng đầu tiên là một người vợ nào bây giờ cũng phải được tự do và có một đời sống riêng tư.

Cảnh chen vào:

– Huấn luyện làm gì mất công. Ở với nhau được càng hay. Không được, bỏ quách cho xong.

Cảnh và Trụ cùng cười lớn trong khi Linh cau mày suy nghĩ. Ly dị. Tại sao không? Nàng không muốn ly dị hay chưa nghĩ tới thì đúng hơn. Nhưng tới chiều nay, thì nàng biết, chắc chắn, cuộc chung sống giữa nàng và Nhạc không kéo dài thêm được nữa. Cách này, hay cách khác, sớm muộn nó cũng phải đi tới chỗ tan vỡ.

Bữa cơm kéo dài đến gần mười giờ đêm mới xong. Hai người đàn ông uống rất nhiều rượu. Biết ý, Trụ không đả động gì đến vai trò của Linh trong phim « Đêm Tân Hôn » nữa, mà để mặc cho Cảnh giải quyết. Trụ chỉ nói là cuốn phim cần thực hiện thật gấp, trong một thời gian nhất định. Sau đó, Trụ lại phải trở sang Pháp có việc cần.

Trong bữa ăn Trụ nói cho Linh nghe về hiện tượng nhục thể và dục tình đang dâng cao như một ngọn triều trên các màn bạc và phim trường tây phương. Theo Trụ, ở nhiều nước Âu Mỹ, bộ

ngực của đàn bà đã được hoàn toàn giải phóng. Vẫn theo Trụ, minh tinh, những cô đào tên tuổi lẫy lừng và được tiếng là luân lý nhất bây giờ cũng chịu đóng những màn khỏa thân táo bạo nhất, không một chút e thẹn ngượng ngập. Trụ đọc tên một lô phim quốc tế có những màn khỏa thân và thoát y táo bạo nhất cho Linh nghe. Nói đó là những phim gây chấn động và đều đạt tới một số thâm kỷ lục. Linh nghe chăm chú. Nàng ngắt lời Trụ:

– Anh cho em một bằng chứng.

– Et Dieu Créa La Femme là một. Còn hàng trăm hàng ngàn phim như thế nữa. Khỏa thân không còn là một cảnh tượng khiêu dâm, nhơ bẩn. Nếu như vậy, Brigitte Bardot đã không thể là thần tượng của hàng triệu người trẻ tuổi ở Âu Châu bây giờ. Tôi có thể kê ngay cho Linh một bản danh sách dằng dặc về những nữ diễn viên lớn nhất của điện ảnh hoàn vũ đã chịu đóng những vai trò khỏa thân, những vai trò mà chỉ trước đây một vài năm, họ khăng khăng từ chối.

Linh nhắc lại câu nàng đã nói hồi chiều, ở nhà Trụ:

– Ở Âu Châu khác, ở đây khác.

Trụ sôi nổi:

– Nghĩ như thế là lắm. Những ý nghĩ cổ hủ như thế, đã đến lúc phải vất bỏ chúng khỏi đầu óc. Linh phải như vậy. Hoặc là đừng đóng phim nữa. Hay ít nhất đừng bao giờ đóng phim với những đạo diễn như tôi.

Câu chuyện mang ý nghĩa một thuyết phục, lúc trực tiếp lúc gián tiếp. Linh hiểu như vậy. Qua lời kể chuyện di dỏm, đùa cợt của Trụ, tự nhiên Linh cũng thấy cái hiện tượng khỏa thân trên màn bạc không đến nỗi phải bị gay gắt kết án như Nhạc đã gay gắt kết án. Sống với thời đại thế nào, phải làm theo thế ấy, như thế là thích hợp, là chuyện thường, Linh nhủ thầm. Nàng chưa hoàn toàn ưng thuận với quan điểm quá khích của Trụ. Tuy vậy, còn ngần ngại, mà như Linh đã xiêu xiêu.

Cái ý tưởng chống đối lại mọi ngăn cản của Nhạc càng mạnh mẽ hơn, càng quyết liệt hơn bao giờ.

Linh hỏi Trụ:

– Bao giờ khởi quay, anh?

– Ngay tuần sau. Cho những cảnh dễ thực hiện nhất. Sau đó, bọn mình sẽ đi Nha Trang, hay Đà Lạt. Phim có nhiều ngoại cảnh về biển. Một bãi cát trắng. Một người đàn ông và một người đàn bà yêu nhau tự do giữa trời đất bao la. Phim có nhiều cảnh như thế. Chưa quay đã thấy đẹp và thú lắm.

– Em mới chỉ đọc sơ qua bản phân cảnh. Cho em đọc lại kỹ hơn. Đừng bắt buộc em ngay.

– Được mà, không sao. Nhưng Linh nên đọc ngay. Và nghiên cứu trước vai trò mình, không mặc cảm, không ngần ngại.

Trụ cười:

– Phim thành công hay thất bại chưa biết.

Nhưng tôi cam đoan với Linh một điều: « Đêm Tân Hôn » sẽ làm cho Linh nổi tiếng như cồn.

Linh buông đũa chống tay lên cằm, mơ màng. Nổi tiếng. Đó là mộng tưởng, đó là mục đích tối hậu của đời nàng. Nổi danh như cồn, hạnh phúc ấy là một hạnh phúc tốt đỉnh. Nàng tưởng tượng thấy nàng trở thành một minh tinh ngoại hạng. Một ngôi sao Bắc Đẩu của vòm trời nghệ thuật. Hệt như các cô đào tên tuổi của Holywood. Linh đi tới đâu, từng đoàn người kéo theo tới đó. Một rừng bàn tay giơ lên, ai cũng muốn xin nàng một chữ ký. Một nghìn khuôn mặt ngẩng lên. Ai cũng muốn xin hoàng hậu ban phát cho một nụ cười. Trên mái tóc Linh sẽ sáng ngời một vùng hào quang danh vọng. Tưởng tượng dẫn Linh xa hơn nữa, chấp cho Linh đôi cánh cho Linh bay lên. Những bài viết ca ngợi nồng nhiệt nhất sẽ được dành cho nàng trên nhiều mặt báo. Hình nàng sẽ có ở khắp nơi, Vĩ đại, trên những tấm biển treo trước những cửa rạp. Rực rỡ, lộng lẫy, trên những ngả tư, những vì tường. Ai cũng nhắc đến Thùy Linh, trầm trồ, thán phục. Thùy Linh không còn là một người đàn bà vô danh, một diễn

viên thứ yếu nữa. Mà nghìn lần hơn. Thùy Linh là một thần tượng. Sự mơ màng bất chợt ở Thùy Linh, chỉ Trạ mới đoán hiểu được nguyên nhân. Trạ cười tinh quái:

– Nghĩ gì vậy?

Linh choàng tỉnh, hơi ngượng:

– Nghĩ gì đâu anh?

Trạ đưa mắt nhìn Cảnh rồi cười với Linh:

– Nghĩ tới hàng chục hợp đồng sắp ký kết đi thì vừa. Một khi em nổi tiếng và cuốn phim hốt bạc. Phải không anh Cảnh?

Cảnh phụ họa:

– Chắc chắn như vậy.

Mười lăm phút sau. Ba người dời tiệm ăn. Chiếc xe trở lại trung tâm thành phố. Tới ngang đường Tự Do, Trạ đòi xuống.

– Thôi cho tôi về trước.

Linh giã nảy, ngăn lại:

– Sao anh không đi nữa?

Trụ nháy mắt:

– Ông giám đốc xem chừng phải bàn riêng với nữ minh tinh. Chúng mình sẽ gặp nhau sau. Tôi xuống đây, đi chuyện riêng của tôi mà!

Nhìn theo Trụ bước rảo trên hè đường và mất hút mau chóng vào đám đông, Linh cau mày nhìn theo:

– Sao anh Trụ bỏ ngang thành linh như vậy?

– Chắc bận.

Linh quay lại Cảnh, nghiêm mặt:

– Chứ không phải anh ra hiệu ngầm cho anh ấy đi?

Cảnh ngạc nhiên:

– Ra hiệu ngầm hồi nào? Và ra hiệu ngầm để làm gì?

Linh hờn dỗi:

– Để làm gì thì anh biết đấy.

Cảnh vỡ nhẽ:

– Để anh được một mình với em?

Linh cầu nhàu;

– Bộ không đúng như thế sao?

– Em nghi oan cho anh.

Linh buông thông:

– Oan thị Kính.

Cảnh bất chợt nóng mặt, tức giận. Những lần khác; y có ý định ấy thật, là thu xếp cho mọi người đi hết để được tự do ngồi một mình với Linh. Những lần đó, nếu Linh phiền trách, Cảnh sẽ không chối cãi. Nhưng lần này, sự Trục đòi xuống ngay đường tuyết nhiên không nằm trong một âm mưu xếp đặt nào. Bởi cái lẽ Cảnh thấy chưa cần phải vội vã gấp rút làm gì. Thù Linh đúng như một trái cây trên cành. Y đứng sẵn ở dưới, đợi chờ, và biết chắc chắn một ngày không xa, trái cây sẽ rụng.

Hồi trước Cảnh không tự cho phép mình có được nhiều hy vọng như phút này. Hồi đó, Nhạc và Linh đi đâu cũng có nhau, mang tất cả bề ngoài của một cuộc chung sống hòa thuận nếu không nói là tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng hồi gần đây, và nhất là từ buổi chiều này, Cảnh đã thỉnh thoảng nhìn thấy một sự thật mới. Đó là cuộc chung sống giữa Thùy Linh và Nhạc đã phơi bày đầy đủ dấu hiệu của một cuộc tan vỡ tới gần. Căn nhà hạnh phúc của họ đã ng-hiêng. Đã lung lay. Sắp đổ. Không cần xô thêm, sớm muộn gì nó cũng không còn đứng vững lâu dài được nữa. Và thay vì tìm cách này cách nọ, Cảnh ung dung chờ đợi.

Cảnh cười thoải mái:

– Thế bây giờ để mình oan cho anh là anh không hề có một âm mưu đen tối nào hết, anh đưa em về ngay nhé.

Linh lườm Cảnh:

– Muốn đưa về thật sao?

– Chẳng muốn. Nhưng nếu em muốn, anh tuân lệnh liền. Hôm khác, ngày mai, ngày mốt chúng mình bàn tiếp đến cuốn phim, có sao đâu. Đi chơi mà ngờ vực nhau, là coi thường anh quá đó.

Đến lượt Thủy Linh đầu dụ. Nàng không muốn về nhà. Thật tình đêm nay, nàng chỉ muốn về thật muộn, khi Nhạc đã ngủ say, để tránh cho cả hai vợ chồng một vụ gây lộn nữa. Mặt khác, nàng muốn nói chuyện với Cảnh cho xong. Cho ngã ngũ hẳn là nàng từ chối hay nhận đóng vai trò. Trước sau, trong thâm tâm, nàng vẫn muốn dùng chiến thuật cũ là đặt Nhạc trước một việc đã rồi. Cho chính nàng nữa, nàng cũng muốn đặt nàng trước một việc đã rồi. Để không thể thay đổi ý kiến, nghĩ đi nghĩ lại.

Linh giậm chân xuống sàn xe:

– Ô hay, đi thì đi, chứ anh định đậu xe mãi ở đây sao?

Cảnh cười, mở máy:

– Dạ. Đi.

– Anh có phải là tay vừa đâu.

– Thế mà anh vẫn phải thua em. Thua riêng một mình em thôi đó.

Chiếc xe hơi từ từ dời khỏi bờ đường:

– Nhất định đi. Bao giờ về nào?

– Chừng mười hai giờ, một giờ cũng được. Đừng khuya quá thôi.

Linh thở dài:

– Em chán đấu khâu với chồng lắm rồi. Chán đến cổ rồi. Khổ tâm lắm.

Nàng lại thở dài:

– Không biết tính làm sao đây. Vợ chồng nhà em đúng là đang ở cái trường hợp bỏ thì thương vương thì tội.

Cảnh phóng vọt xe qua một ngã tư:

– Đừng thở dài luôn miệng thế, cho nó già người đi. Để đó, anh tính hết cho. Mọi chuyện rồi cũng êm đẹp được.

Cảnh đề nghị:

– Đi nghe nhạc một chút không?

Linh lắc đầu:

– Em còn nhiều chuyện cần nói với anh. Đến những chỗ ồn ào làm sao nói chuyện được.

– Tưởng em thích. Thì tìm một nơi yên tĩnh vậy.

o O o

Nơi Cảnh đưa Linh đến cũng vẫn là một tiệm ăn. Chủ nhân là một người Pháp. Tuy là tiệm ăn, nhưng căn phòng xinh xắn được bài trí còn diêm dúa hơn một phòng trà và cũng có được cái không khí một phòng trà thu nhỏ, ấm áp và yên tĩnh. Cuối phòng, một chiếc dương cầm im lìm, ý chừng tối nay người dạo đàn không tới. Một dãy bàn ăn kê sát tường, trải khăn đỏ. Lúc này đã muộn. Đám thực khách đã về hết, chỉ còn một vài bọm nhậu ngồi nán lại trên cái quầy rượu cao

ngất ngưỡng. Ánh sáng vừa vặn gây cho Linh một cảm giác thư thái dễ chịu. Nàng reo lên vui mừng khi Cảnh đẩy cửa bước vào:

- Nhà hàng này đẹp quá!
- Em thích chỗ này không?
- Thích. Em chưa tới đây lần nào.

Cảnh làm bộ thành thạo:

– Anh thì tới đã quá nhiều lần. Đã mượn chỗ này cho một cảnh quay, một lần. Ở đây có nhiều món đặc biệt do chủ nhân đích thân làm, không một tiệm nào có.

Cảnh kéo ghế cho Linh ngồi. Tự gọi cho mình một ly rượu và cho Linh một ly nước cam. Thấy Cảnh, người chủ Pháp từ trong quầy vội vã đi ra. Y tới bắt tay Cảnh, cúi rạp đầu chào Linh. Linh mỉm cười thật duyên dáng đáp lại. Cảnh và người chủ nói chuyện với nhau bằng tiếng Pháp. Linh lồm bồm hiểu được là người chủ tiệm hỏi chuyện Cảnh về hoạt động của hãng phim Anh Vũ, về tình hình điện ảnh bây giờ, và Cảnh trả

lời đại khái là tình hình đã khả quan hơn những năm trước nhiều lắm. Người chủ Pháp không đứng lại lâu. Y lại cúi chào Linh một lần nữa, bắt tay Cảnh, ung dung trở về quây rượu.

Linh nhìn theo, khen:

– Lịch sự lắm.

Cảnh gật:

– Tất nhiên. Người Pháp đã được tiếng là lịch sự với đàn bà vào bậc nhất thế giới.

Cảnh cười nịnh:

– Nhất là tôi với những người đàn bà đẹp như em.

Linh nhìn thẳng vào mặt Cảnh, lối nói của nàng, với Cảnh, đã lả lơ thân mật lắm:

– Chỉ có anh là không lịch sự với em chút nào.

– Bậy.

– Em nói thật đấy. Thân rồi là em nói thật à!

– Thật ở chỗ nào?

– Anh khốn nạn lắm. Lúc nào anh cũng chỉ tính đến chuyện chiếm đoạt em.

Cảnh trở trên:

– Vấn đề là em bằng lòng hay không? Em bảo không, sẽ không bao giờ có chuyện gì hết. Phần anh, anh chỉ là một người đàn ông như tất cả những người đàn ông khác. Nhưng thôi, bỏ qua chuyện đó. Nói chuyện làm ăn đứng đắn. Anh muốn hỏi em một lần nữa. Em đang đứng trước loại trở lực nào?

Linh đưa hai ngón tay:

– Một là chuyện phim, như em đã nói. Vẫn thấy nó táo bạo quá thể.

– Cái đó rồi. Sẽ thu xếp lại với Trụ. Hai?

– Cũng như em đã nói sơ qua cho anh hiểu. Đó là Nhạc. Nhạc không chịu. Nếu em làm theo ý em, chuyện này có đổ vỡ lớn. Không chừng hai đứa bỏ nhau luôn.

Cảnh nghĩ là phải xúi dục Linh nổi loạn, phản kháng đến cùng, bằng cách làm cho Linh tức giận với chồng vì tự ái bị thương tổn. Cái cách này tầm thường nhưng lại hữu hiệu lắm. Đàn bà nói chung sống rất nhiều vì thể diện bề ngoài. Khổ chết ra cũng nói mình sung sướng lắm. Gia đình là một địa ngục rồi, nhưng ra ngoài, có ai hỏi, cũng gượng cười, bảo nó là một thiên đường. Đàn bà còn sống thật nhiều cho tự ái. Sợ chồng một phép nhưng lại thích tỏ ra là chồng con phải nể sợ mình. Linh cũng vậy, theo suy đoán của Cảnh. Linh cũng chỉ là một người đàn bà với tất cả những nhược điểm của đàn bà.

– Hay là thôi.

Linh kinh ngạc:

– Thôi làm sao? Thôi thế nào?

– Để anh kiếm người khác thay thế vậy. Diễm Hồng hay Thùy Hương chẳng hạn. Chúng nó thì bảo gì cũng làm tất. Em, để anh kiếm cho em một vai trò khác, đứng đắn hơn.

Linh cau mặt, phật ý:

– Sao anh lại nói đi nói lại thế? Em đã từ chối hẳn đâu.

– Nhưng gây phiền cho em, là điều anh không bao giờ muốn.

– Phiền thế nào?

– Đó. Như em vừa nói. Nhạc không chịu. Nhạc sẽ kiếm chuyện.

Linh bắt đầu mắc mưu Cảnh:

– Ăn thua là ở em. Nói thế thì nói thôi, Nhạc đâu có quyền muốn bắt em thế nào cũng được.

Cảnh cười:

– Em nói thế thì lại được.

– Em nói thế đó. Cấm đoán gì cũng phải có giới hạn. Em phải sống đời em nữa chứ. Chỉ có chuyện này làm em hơi ngần ngại một chút.

– Chuyện gì?

– Tính Nhạc nóng như lửa. Em cứ đóng phim, Nhạc có thể đến làm tan hoang ở phim trường. Báo chí họ biết chuyện làm rùm beng lên chẳng còn ra làm sao hết.

– Nhạc không biết chiều ý em?

– Có. Nhưng nhiều lúc không. Trường hợp này chắc là không.

Cảnh cau mày làm bộ ngẫm nghĩ. Ngẫm nghĩ một cách thức nào đó giúp Linh đối phó với chồng. Sự thực là cách đó Cảnh đã nghĩ ra từ trước. Chỉ chờ Thùy Linh hỏi.

– Làm thế nào đẩy Nhạc đi xa ít lâu.

Linh mơ màng:

– Em cũng đã nghĩ đến cách đó. Tại sao không?

– Nghĩ mà chưa thực hiện bao giờ?

– Nhiều lần thấy Nhạc buồn em đã bảo Nhạc đi chơi xa ít lâu. Đi đâu cũng được. Nhưng dời khỏi Sài Gòn một thời gian, chừng vài tuần, một

tháng gì đó. Cho em được tự do trong thời gian ấy. Cho Nhạc cũng được tự do nữa. Ở gần nhau hoài dễ chán nhau lắm. Từ ngày lấy nhau, hai đứa chưa xa nhau bao giờ.

– Nhạc không chịu nghe?

– Vâng.

– Tại sao?

– Nhạc đòi đi đâu hai vợ chồng phải đi cùng.

– Nghĩa là nếu em chịu đi, Nhạc sẽ ưng thuận?

Linh gật đầu:

– Đúng vậy?

Cảnh vui mừng:

– Lần này em đừng từ chối. Em nhận lời cùng đi.

Linh chép miệng:

– Chán anh quá. Nếu cùng đi thì còn nói chuyện làm gì nữa. Thì em đóng phim làm sao được?

– Được mê đi. Nói Nhạc đi trước ít ngày. Nói em sẽ đi, nhưng đi sau ít ngày.

Linh chột hiệu:

– Rồi em ở lại không đi nữa.

Cảnh cười, đắc ý:

– Em hiểu ý anh nhanh lắm.

– Cũng vẫn là trong tinh thần đặt Nhạc trước một sự việc đã rồi?

– Phải, Nhạc không bằng lòng thì em cũng đã đóng gần xong phim.

Linh chép miệng:

– Có lẽ chỉ còn cách đó.

– Lần này em cần cương quyết mới được.

Cảnh đánh thêm một đòn, không cho Linh phân vân lưỡng lự được nữa:

– Em nhớ là ai cũng chỉ có một cơ hội. Một cơ hội duy nhất. Chính anh cũng vậy nữa. Nếu

anh không biết nắm lấy cơ hội, làm sao anh được như ngày nay. Cơ hội đích thực là một cơ hội nghìn vàng chỉ đến với người ta một lần trong đời.

Linh gật đầu, hơi buồn bã.

– Em hiểu.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Cảnh:

– Nếu lần này, em từ chối, không bao giờ anh giao cho em một vai trò nào khác nữa, phải thế không?

Cảnh nín thinh. Sự nín thinh của Cảnh, Linh biết là một trả lời không thể rõ rệt, dứt khoát hơn. Đúng vậy, lần này Linh từ chối, mọi cánh cửa của phim trường Anh Vũ sẽ đóng chặt lại trước mắt nàng, vĩnh viễn. Hồi này, chỉ có một phim trường Anh Vũ đang hoạt động, chỉ có một hãng phim Anh Vũ nắm độc quyền thị trường điện ảnh. Bỏ Anh Vũ, mất Anh Vũ giấc mộng một đời của Linh sẽ không bao giờ thành tựu. Nói một cách khác, Cảnh đã đẩy hẳn Linh đứng trước một lựa

Tình yêu màu khói nhạt | 181
chọn dứt khoát. Hoặc là có hoặc không. Không thể hoãn binh, không thể trả lời nước đôi.

Linh hứa:

- Em sẽ thu xếp cho Nhạc đi.
- Càng lâu chừng nào càng hay chừng ấy.

Linh cười buồn:

- Vợ chồng em như thế. Không mong gần, chỉ mong xa. Đã chán đời chưa?

Thấy Cảnh không trả lời. Linh nói tiếp như tự hỏi nàng:

- Nên bỏ nhau là phải.

Cảnh thận trọng:

- Sớm muộn em cũng sẽ tìm được cho em một giải pháp.

Cảnh đã uống hết ly nước, toan gọi tiếp ly thứ nhì. Rõ ràng là Cảnh muốn kéo dài thì giờ. Linh lại không muốn thế. Nàng đã thay đổi ý kiến. Buổi chiều, nàng đòi Cảnh đưa nàng đi ăn

đi chơi thật khuya, nàng không chịu về sớm, nàng sẽ là người về sau cùng. Nhưng như tất cả những lần trước, chỉ đi với Cảnh một lúc, Linh đã thấy chán. Cảnh chiều chuộng nàng đủ thứ. Tối đâu, là mở cửa kéo ghế, nàng chưa tỏ một ý muốn, ý muốn của nàng đã được thực hiện ngay. Vậy mà Linh vẫn không thấy ham. Cảnh vô duyên trở trên thế nào ấy. Ở Cảnh, không có một sức thu hút quyến rũ nào khác hết, ngoài tiền bạc của Cảnh. Tất cả những dáng điệu mã thượng hào hoa của Cảnh, Linh thấy chỉ như một nước sơn phết kịch cộm bề ngoài. Nước sơn chưa đủ chiều dày, chưa phủ trùm kín khắp. Thành ra cái chất gỗ thô xấu bên trong vẫn hiện rõ.

– Anh định uống nữa?

Cảnh cười:

– Còn ngồi tới đâu còn phải uống tới đó.

– Em muốn về sớm một chút.

Cảnh cau mày:

– Đòi đi chơi khuya bây giờ lại đòi về sớm.

Linh nói dối, cho Cảnh bằng lòng:

– Chiều em đi, em hơi nhức đầu.

– Cũng được, xin chiều,

Trên đường đưa Linh về nhà, Cảnh vừa lái xe thật từ từ, vừa nói đến cái phản ứng của những cô đào khác khi họ được tin vai chính của « Đêm Tân Hôn » lọt vào tay Linh.

Cảnh cười:

– Lại phải xoa dịu nhiều người lắm đấy!

Linh hỏi:

– Nhiều là những ai?

– Thùy Hương và Cẩm Hồng trước hết.

Linh tức giận:

– Chúng nó dám nói gì?

– Dám nói gì em đâu. Chỉ làm khó dễ anh thôi.

– Bộ anh phải sợ chúng nó?

– Đâu phải là chuyện sợ. Nhưng cũng phải lấy lòng lấy bề chúng nó một chút. Em thử nhìn xem, diễn viên đóng được, tưởng nhiều, kỳ thực là đếm trên đầu ngón tay.

Linh vênh mặt:

– Đó không phải là một lý do. Bao nhiêu vai nữ trong những phim anh sắp làm, để hết đấy cho em. Bảo đảm với anh em đóng được hết.

Cảnh cười tủm tỉm:

– Thật không?

– Bộ em nói giỡn với anh sao?

– Em nhớ là một phim không chỉ có một vai nữ.

– Thì lấy những người khác, những người mới. Cần gì cứ phải Cẩm Hồng, cần gì cứ phải Thùy Hương. Chúng nó làm bộ làm tịch phát ghét. Đẹp để tài giỏi gì cho cam. Một con mới khá được một vài năm nay, đi đến đâu vênh vênh vào vào, một con thì làm ra tiến bộ, văn minh. Kỳ

thực nhà quê thấy mẹ. Anh mở cuộc tuyển lựa tài tử mới đi. Em cam đoan anh sẽ tìm được hàng chục khuôn mặt mới, tài năng, hấp dẫn gấp trăm lần chúng nó.

Cảnh làm bộ đồng ý, gật gù:

– Ý kiến hay lắm. Sẽ thực hiện.

Linh được thể:

– Em còn hàng nghìn sáng kiến mới lạ trong đầu. Em không phải là cái loại đàn bà ăn no vác nặng đâu. Anh mà mời em làm cố vấn cho hãng phim, cứ gọi là những sáng kiến em đưa ra, anh thực hiện không kịp,

Cảnh nịnh:

– Cái đó là cái chắc.

Linh đình ninh nàng vừa trao cho Cảnh một sáng kiến đáng giá nghìn vàng. Nàng nhắc lại:

– Cuộc tuyển lựa tài tử em vừa nói đó, anh thực hiện tháng này đi. Nhân tiện, làm quảng cáo trước cho phim « Đêm Tân Hôn ». Nếu ngoài em

ra mà phim này lại có thêm một số tài tử mới được giới thiệu nữa, nhất định sẽ thành công rực rỡ. Nói thật cho anh biết điều này: không bao giờ em thích đóng chung với Thùy Hương và Cẩm Hồng đâu.

– Anh biết thế từ lâu. Việc gì em phải nói.

Linh cười khinh bỉ:

– Chúng nó lấy lòng anh dữ lắm.

Nàng quay sang, dí ngón tay vào trán Cảnh, làm bộ đe dọa:

– Gặp đúng anh chàng ba mươi lăm này nữa. Làm gì mà hai con quý cái ấy không chài mồi cho chết mê chết mệt.

– Bậy!

– Bậy cái gì. Em đi guốc vào bụng anh từ lâu rồi. Đã ngủ với chúng nó cả thảy bao nhiêu lần. Khai mau và khai thật, nếu không, em mách hết cho bà Cảnh biết.

Cảnh chối lấy lệ:

– Chẳng có lần nào.

Và lắng chuyện:

– Không ngờ buổi đi chơi hôm nay này ra được nhiều chuyện tốt ghê. Em không nhắc đến cuộc tuyển lựa, anh cũng quên khuấy đi đấy.

– Tại sao không? Tại sao có phải Cẩm Hồng, Diễm Hồng hay Thùy Hương. Cột trụ của hãng phim mình em là đủ. Còn những vai thứ yếu, giao cho những người mới. Nếu tổ chức cuộc tuyển lựa, em vào ban giám khảo nhé.

– Nhận lời.

– Hoan hô tinh thần xung phong tích cực của Thùy Linh.

Cảnh nói một đằng mà kỳ thực là trong thâm tâm, Cảnh nghĩ ngược lại. Những cuộc tuyển lựa tài tử đã tổ chức còn để lại trong trí nhớ Cảnh một kỷ niệm, một ấn tượng không tốt đẹp gì.

Nhưng lời sỉ mắng của Linh làm cho Cảnh vừa ngạc nhiên, vừa vui thích. Đàn bà hay thay

đổi thực. Đàn bà là đồng nghĩa với đổi thay. Người đàn bà thường bất ngờ có một thái độ, một ngôn ngữ hoàn toàn trái ngược với thái độ, ngôn ngữ một phút trước đó. Như Thùy Linh chẳng hạn. Trước kia, có bao giờ Linh sử dụng với Cảnh một thủ ngôn ngữ thân mật, suồng sã như vậy. Nàng luôn luôn giữ gìn, đề phòng. Càng nghĩ. Cảnh càng mừng thầm trong lòng. Một cái hố cách biệt tưởng không thể lấp đầy đang thu nhỏ lại, có nghĩa là trái cây trên cành sắp rụng xuống. Và sự kiên nhẫn bao nhiêu lâu tới lúc được đền bù. Ngay tối nay, ngay lúc này.

– Em có ý kiến gì thêm về cuộc tuyển lựa?

Linh quay sang:

– Anh tổ chức hàng chục lần rồi. Còn phải hỏi em làm gì.

– Lần này khác. Anh muốn nó thật đặc biệt, thật chấn động. Như thế nào?

Đường về tới nhà Linh đã gần lắm. Chỉ còn một quãng ngắn. Bầu không khí đang thuận tiện. Cảnh đề nghị:

- Đi một vòng nhé. Nói cho hết câu chuyện.
- Cũng được.

Chiếc xe lượn vòng qua bùng binh Chi Lăng, ngoẹo tay trái, về phía phi trường Tân Sơn Nhất. Con đường dài thẳm dưới ánh điện. Mặt nhựa bóng loáng. Cảnh vừa lái xe vừa đốt thuốc lá. Thở ra một hơi dài khoan khoái.

Cảnh nói tiếp:

- Lần này phải là một thành công. Một thành công hoàn toàn.
- Những lần trước?
- Những lần trước đều hỏng.
- Hỏng như thế nào?

Cảnh ngẫm nghĩ một giây rồi trả lời bừa, vẫn trong ý hướng ve vuốt tự ái của người đàn bà đang ngồi bên cạnh:

- Ban giám khảo thiếu uy tín.

Linh nhớ là mấy lần tuyển lựa trước đây do hãnh Anh Vũ tổ chức, nàng đều nóng lòng chờ đợi nhưng không lần nào được mời. Linh vênh váo:

– Em biết ngay mà. Ban giám khảo của anh mà có những thứ như Thùy Hương, Cẩm Hồng, uy tín làm sao được.

Cảnh làm bộ chán nản:

– Người ta chê Thùy Hương và Cẩm Hồng quá. Nói không xứng đáng. Thành ra số người tham dự quá ít.

– Em đã bảo trước anh ngay từ hồi đó. Anh đâu có chịu nghe em. Cái thứ Thùy Hương và Cẩm Hồng dự thi còn chưa xong, ngồi trên bàn giám khảo làm sao được.

Cảnh gật gù:

– Đúng vậy. Lần này có em, sự hưởng ứng bắt buộc phải nồng nhiệt và đông đảo.

Linh nghiêm nhiên gật đầu:

– Cái đó là cái chắc. Bao giờ anh tổ chức?

– Thì cũng phải nhờ các báo loan tin trước đã. Khua chiêng gõ mõ trước đã. Chừng hai tuần nữa.

Linh lại nhớ lại mấy lần tuyển chọn trước của hãng phim Anh Vũ. Mỗi lần tuyển lựa ấy là một lần bị báo chí tới tấp đả kích.

– Em nhớ mấy lần trước báo chí họ « chôn » anh đến nơi đến chốn.

Cảnh cười xòa, che giấu sự bức tức:

– Họ ghét họ viết bậy viết bạ thế thôi. Có làm sao đâu.

Linh trề môi:

– Đáng đời cho anh. Chỉ Cẩm Hồng chỉ Thùy Hương. Tối mắt lại vì chúng.

Nàng nhìn đồng hồ tay:

– Thôi, muộn quá rồi đấy. Anh cho em về. Mai em sẽ lại phim trường.

Như mọi người đàn ông khác, trong trường hợp đưa một người đàn bà đã có chồng về nhà, Cảnh thận trọng đậu xe cách nhà Linh một quãng. Linh nhú mắt nhìn về phía nhà nàng. Cửa đóng kín. Bên trong tối đen, không lọt ra một tia ánh sáng.

Cảnh hỏi:

- Nhạc có nhà?
- Không biết.

Cảnh cười:

– Vợ chồng chung sống với nhau mà cứ không biết gì về nhau như thế này thì rồi sẽ đi đến đâu.

Linh cười nhạt:

- Đi đến đâu thì đi.

Nàng nói tiếp, lạnh lùng:

- Đi đến đâu cũng được.

Cảnh đặt nhẹ tay lên cánh tay Linh:

– Thôi, chuyện làm ăn đại khái có thể. Em liệu thu xếp cho nhanh, đừng để lỡ anh.

Linh đáp, chỉ sợ Cảnh thay đổi ý kiến, giao vai trò cho người khác, cho Cẩm Hồng, cho Thùy Hương:

– Anh cứ coi như em nhận rồi mà.

– Hay lắm. Thì anh vẫn coi như thế từ đầu. Mai đến phim trường, em ký ngay hợp đồng nếu em muốn. Lấy tiền thù lao trước một nửa.

– Mai anh đợi em nhé.

– Đợi. Mấy giờ, nói lại cho đúng đi.

– Từ chín đến mười giờ.

Được đà, Cảnh ngồi xích lại gần Linh thêm chút nữa. Đêm khuya, phút tạm biệt đã tới, và mùi phấn, nước hoa từ da thịt Linh tỏa sang, bất chợt làm Cảnh rạo rực. Sự thật là người đàn ông dâm đảng này đã phải kìm giữ lắm từ chiều. Kinh nghiệm cho Cảnh biết rằng, đêm khuya, mọi cử chỉ lời lẽ dễ dàng được tha thứ hơn ban ngày.

Nhất là trong giờ phút chia tay, ngồi trong xe hơi, ở một khúc đường vắng lặng. Sự kìm giữ bị phá vỡ. Vượt qua. Cảnh nắm lấy bàn tay Linh, đưa lên ngắm nghía:

– Em có một bàn tay tuyệt đẹp.

Linh vẫn hãnh diện về bàn tay của nàng. Nhan sắc nàng đã chớm có những nét tàn phai. Riêng bàn tay còn nguyên vẹn đẹp. Trắng muốt, mềm mại. Với những ngón tay thon dài, uyển chuyển. Ai khen bàn tay nàng đẹp, đều là những kẻ làm cho nàng sung sướng. Linh mỉm cười, để im cho Cảnh nắm chặt lấy bàn tay mình. Nàng đoán trước được sự việc sắp xảy ra. Nhưng lần này nàng để mặc, không phản đối. Nàng đã nhận được. Nàng phải trả lại. Cảnh từ từ nâng bàn tay Linh lên, rồi thỉnh thoảng lật ngửa lòng bàn tay và cúi xuống hôn. Lòng tay Linh thơm như một đóa hoa mới nở về đêm. Cảnh hôn lòng bàn tay người đàn bà thật lâu. Thấy Linh để yên không chống cự, Cảnh vòng tay ôm ngang lưng kéo Linh lại gần hơn nữa. Thế này là mình có thái độ rõ rệt

với Nhạc rồi đây, Linh buồn bã nhủ nhăm. Thôi thế cho xong. Cho ngã ngũ hẳn. Cảnh xích hẳn lại, kê đùi lên đùi nàng, môi y tìm miệng nàng trong bóng tối. Linh ngả đầu vào thành xe. Nàng nhắm mắt lại, không hôn trả, nhưng để mặc cho Cảnh hôn.

Tới lúc một bàn tay Cảnh đặt nhẹ, như một thăm dò, lên ngực nàng, Linh mới mở mắt, đẩy Cảnh ra. Cảnh biết y không nên nài ép thêm nữa.

– Đừng anh.

Cảnh biết y không nên nài ép thêm nữa. Đêm nay, cái khó khăn nhất đã vượt qua được. Linh đã ngoại tình. Sẽ còn những đêm khác, những cơ hội khác. Cảnh ngồi xích ra, ngọt ngào:

– Em về nhé.

– Vâng.

– Mai anh đợi em ở phim trường.

Linh gật, mở cửa xe bước xuống. Như bất cứ người đàn bà vào đã nhận thức được tội lỗi và việc làm không phải của mình, Linh cúi đầu đi thật nhanh không quay nhìn trở lại.

Nhạc chưa về. Thay quần áo, lên giường nằm, Thùy Linh thao thức bối rối. Nàng nghĩ đến thái độ buông thả lúc nãy trong xe hơi của Cảnh. Hai gò má nóng bừng, nàng chợt cảm thấy hổ thẹn. Nàng đã giữ gìn bao nhiêu lâu. Đã bao nhiêu lần Cảnh định giở trò này nọ, đều bị nàng quyết liệt cự tuyệt. Giá trị của nàng, Linh vẫn cho là có vì sự cự tuyệt đó. Nàng khinh Cẩm Hồng, Thùy Hương, hãnh diện hơn Thùy Hương, Cẩm Hồng ở điểm nàng không để cho Cảnh chiếm đoạt.

Vậy mà, đêm nay, để cho Cảnh đưa về, nàng đã chịu cho Cảnh hôn. Hôn tay hoặc để cho Cảnh biểu tỏ bất cứ một cử chỉ lơ lả, suồng sã nào đã không được rồi. Thế mà nàng đã để cho Cảnh hôn thật lâu, lên miệng. Sự thỏa hiệp đó, phút

này, nằm một mình, nghĩ lại, Linh tự thú nhận là vì vai trò, vì cuốn phim một phần. Nàng chỉ sợ Cảnh thay đổi ý kiến. Nên phải chiều chuộng Cảnh. Làm cho Cảnh đã mê nàng, còn phải say mê hơn.

Nhưng mặt khác, để cho Cảnh hôn còn có như biểu tỏ một ý muốn trả thù. Trả thù Nhạc. Hồi này, Nhạc lạnh nhạt với nàng quá chừng. Cả ngày chàng không thèm nói với nàng một câu. Linh đi vắng, Nhạc cũng đi luôn. Thật khuya, như đêm nay. Về tới nhà chàng lên giường, nằm quay lưng lại, và ngủ liền sau đó. Đã nhiều đêm như thế. Thêm vào, là một vài lần khác, Linh còn biết Nhạc đã ăn nằm đã làm tình với những con đàn bà khác. Linh không cần phải tra hỏi. Linh tính đàn bà về chuyện này cực kỳ bén nhạy, ít khi nhầm lẫn. Một lần, ngửi thoáng thấy mùi phấn son khác thường trên người Nhạc, Linh đã hỏi:

– Anh ở đâu về?

– Một tiệm rượu.

Linh lắc đầu:

– Áo anh còn mùi phấn, mùi son. Anh vừa nằm với con nào?

Nhạc chối:

– Chẳng có con nào hết.

Linh cố gắng bình tĩnh:

– Anh cứ nói thật cho em biết. Em không ghen đâu, em chỉ cần biết rõ sự thật.

Nhưng Nhạc không chịu nói. Chàng còn cầu nhàu là đàn bà ghen tuông nhảm nhí, là đêm khuya nàng không chịu để cho chàng được ngủ yên.

Linh thở dài:

– Em ghen còn là may cho anh đó.

– May cái khổ nào?

– Hết ghen là hết yêu. Lúc đó, anh có muốn làm cho em ghen cũng không được nữa.

Một đêm khác, Nhạc ngủ thật say, rồi nửa đêm chàng nằm mê, ú ớ gọi hết tên con đàn bà

này đến tên con đàn bà khác. Linh lay gọi, Nhạc cũng không tỉnh dậy. Nàng bật đèn, nhìn kỹ, thấy trên cổ áo Nhạc còn dính hai ba sợi tóc dài rành rành. Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, Linh lại căn vặn, lại tra hỏi, và lẽ dĩ nhiên Nhạc lại chối cãi, bảo Linh nhiều tưởng tượng.

Giữa hai vợ chồng, sự thù hằn tức tối lớn dần, những lượng yêu thương cuối cùng đã chẳng còn được là bao nhiêu, cứ vơi cạn thêm mãi. Sợi dây liên hệ mong manh đến tận cùng rồi. Chỉ một đụng nhẹ, sợi dây sẽ đứt. Cái bình hạnh phúc đã rạn nứt. Và không một ai nghĩ đến chuyện hàn gắn.

CHƯƠNG 5

Tiếng đập cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Linh. Nàng hướng xuống phía nhà bếp, cất tiếng gọi lớn:

– Chị hai.

Người chị hai mắt nhắm mắt mở chạy lên:

– Gì thế ạ?

– Ngủ như chết. Ông về. Ra mở cửa.

Như mọi đêm. Nhạc lầm lũi đi thẳng vào buồng tắm. Năm phút sau, Nhạc trở ra. Chàng tới giường, ném mình nằm vật xuống, nhắm mắt lại.

Linh cố gắng ôn tồn:

– Anh đi đâu về?

Câu hỏi của Linh dịu dàng, chưa phải là một lời tra khảo tức tối. Để cho Cảnh hôn trong xe hơi, Linh đã sống với một mặc cảm tội lỗi đè nặng. Nàng nghĩ nàng sẽ ly dị, sẽ bỏ Nhạc. Nhưng từ nay, nàng không có quyền lớn tiếng với Nhạc nữa.

Nhạc nín thinh, giả vờ ngủ.

– Anh Nhạc, em có chuyện muốn nói với anh.

Nhạc càu nhàu, trở mình:

- Để lúc khác.
- Sáng mai được không?
- Được.

Nhạc vùi đầu vào gối, nằm quay lưng lại. Rõ ràng là Nhạc muốn cắt đứt, muốn ngủ, không muốn nói chuyện.

- Mai anh bận gì không?
- Không. Sao?

Linh vui mừng:

– Anh đưa em đi ăn sáng. Rồi em nói chuyện này vui lắm.

Nhạc chống tay ngồi lên, nhúu mày, ném cho Linh một cái nhìn đầy ngờ vực:

– Chuyện gì mà vui lắm?

– Em muốn đi chơi xa ít lâu.

– Thế là chuyện vui?

Trong câu hỏi của Nhạc, có một thoáng giễu cợt. Đàn bà đầy đặc những chứng tật kỳ quái. Lúc thế này, lúc thế khác. Như ngọn triều lúc với lúc đầy. Như bầu trời chợt mưa, chợt nắng. Đang đêm dựng chồng dậy tỏ ý muốn đi chơi và bảo như thế là một chuyện vui. Lạ thật. Nhạc lại nằm vật xuống mặt đệm.

– Vui. Vì chúng mình cùng đi với nhau.

Sắp buồn ngủ, mí mắt đã nặng trĩu mà đột nhiên Nhạc cảm thấy tỉnh ngủ hẳn. Linh đang âm mưu một chuyện gì đây. Nếu trí nhớ của

Nhạc không lằm, không bao giờ Linh tỏ ý thích đi khỏi Sài Gòn, dù chỉ một vài ngày hay một vài tuần và như thế đã từ bao năm nay. Đời sống của Linh từ bao nhiêu năm nay là thành phố, với những xa hoa rực rỡ, những con đường, những ánh điện quen thuộc, cũng là những tiện nghi tối thiểu không thể không có cho đời sống hàng ngày của nàng. Nhạc vừa hỏi, vừa lắng tai chờ câu trả lời:

– Đi đâu?

– Tùy anh. Nha Trang hoặc Đà Lạt. Hoặc xa hơn nữa, ra Huế. Anh thích đi đâu chúng mình đi đó.

Linh lặn sát vào chồng:

– Lâu lắm chúng mình chẳng đi đâu.

Nhạc càu nhàu, nhưng giọng chàng đã dịu xuống:

– Đi xa có mục đích gì?

Linh nũng nịu:

– Cho thay đổi không khí đi. Mấy năm nay, vợ chồng mình sống chôn chân trong thành phố này. Ngày xưa anh cho em đi chơi xa hoài hoài, anh nhớ không?

Nhạc nhíu mày:

- Thế còn công việc đóng phim của em.
- Bỏ hết đó. Đi chơi về rồi tính.

Một phút im lặng. Ở Linh là sự chờ đợi. Ở Nhạc là phân vân, nghi hoặc. Linh lay lay cánh tay Nhạc:

- Nhất định như thế nhé.

Nhạc đang nghĩ lan man sang chuyện khác, ngờ ngác:

- Nhất định cái gì?

– Anh hay thật. Đang nói chuyện đi chơi xa vài tuần, anh chưa nghe rõ sao? Đầu óc anh hồi này làm sao vậy? Anh có bằng lòng đi không, để em còn thu xếp. Em cũng phải thu xếp cho yên ổn đâu vào đó. Có phải đi là đi ngay được đâu.

Nhạc nghĩ Linh vừa có một sáng kiến hay, tuy hơi bất ngờ và hơi khó hiểu. Chàng cũng nên dời khỏi thành phố này một thời gian. Cho con người chàng đứng đắn trở lại, khôi phục lại một tư cách; một nhân phẩm đã đánh mất. May ra khi trở về, chàng tìm lại được nghị lực, lòng yêu đời và làm được một cái gì.

Nhạc vừa từ nhà Thúy trở về. Từ một tuần nay, cách một ngày lại một ngày, Nhạc đã đến với Thúy, trở thành người tình của Thúy. Thoạt đầu, Nhạc chỉ coi sự gần gũi Thúy như một trò đùa, một trò đùa độc ác. Chiếm đoạt Thúy, ăn nằm với Thúy, Nhạc coi đó là chàng đã trả thù được Cảnh. Mày tán tỉnh, theo đuổi vợ tao, tao ngủ lại với nhân tình, với vợ bé mày. Thế là hòa. Là ăn miếng trả miếng.

Nhưng trò đùa nhẹ nhàng, bốn cột lúc đầu đã trở thành một trò đùa nguy hiểm. Thúy bám chặt lấy Nhạc, bắt đầu trở thành một gánh nặng tình cảm mà Nhạc muốn rũ thoát.

Những lần Nhạc hẹn rồi lỡ hẹn hay quên đi không nhớ, không tới, Thúy khóc lóc trách móc hàng giờ. Những lần Nhạc tới, rồi về ngay, Thúy cũng không chịu mà bắt Nhạc đòi Nhạc phải ở lại tới chiều nếu chàng đến buổi sáng, tới buổi sáng hôm sau nếu Nhạc tới về đêm.

Trước nguy cơ bị ràng buộc, Nhạc đã ôn tồn:

– Chúng mình chỉ nên giới hạn cho nhau như thế này là đủ. Không nên đi quá xa.

Thúy nói, như một nhân vật trong tiểu thuyết:

– Tình yêu không có một giới hạn nào hết.

Nhạc ngăn người:

– Em cho giữa chúng mình có tình yêu thật sao?

Thúy điềm nhiên:

– Từ lâu. Từ đầu. Em yêu anh mà anh không biết gì hết. Chính em cũng không ngờ.

Nhạc nhắc cho Thúy nhớ:

– Em là vợ Cảnh.

Thúy vung tay, làm một cử chỉ chặt đứt:

– Hết rồi. Sự thật em cũng chưa từng bao giờ là vợ Cảnh.

Thúy trả lời thật ngon lành. Và Nhạc biết là nếu chàng không tìm cách ra thoát, chàng sẽ bị lôi cuốn vào một cuộc phiêu lưu nguy hiểm, một vùng lầy lún ngập.

– Em không sợ Cảnh ghen?

Thúy cười:

– Nếu sợ em đã không yêu anh, cho anh đến, giữ anh ở lại.

Nhạc lại rành rọt nhắc Thúy đừng quên một giao ước đã được hai người cùng thỏa thuận:

– Anh đã có vợ. Em đã có chồng. Gần nhau lúc nào hay lúc ấy. Đến với nhau lúc nào, biết lúc đó mà thôi.

Thế là Thúy nổi giận và làm ầm lên. Thúy kết tội Nhạc là loại đàn ông sở Khanh, lúc đầu đã tìm đủ cách tán tỉnh Thúy, đến khi đã chiếm được thì vội vã tìm đường rút lui, rút lui một cách tàn nhẫn. Một vụ to tiếng đã xảy ra sau đó với tất cả những lỗi bịch đáng hổ thẹn.

Thúy bù lu bù loa. Thúy vật mình vật mẩy. Thúy bịa đặt hết chuyện này chuyện nọ, khiến cho qua những lời nói của người đàn bà, Nhạc có cảm tưởng kỳ quái và tức cười là một cuộc tình khốc liệt vừa tan vỡ. Và chính chàng là thủ phạm không thể tha thứ đã gây ra sự tan vỡ này.

Vừa khóc, vừa kể lể, Thúy đe dọa:

– Anh bỏ em, em tự tử liền ngay cho anh coi.

Nhạc ghét nhất những đe dọa, kể cả những đe dọa tự tử của đàn bà. Quát lớn, bắt Thúy câm miệng không được, chàng nổi nóng đã đánh cho người đàn bà hai cái tát tai. Thúy đờ người kinh ngạc trong khoảnh khắc rồi kêu la trời đất ầm ỹ khiến hàng xóm hiếu kỳ chạy sang, nhòm vào nhà và bàn tán ồn ào.

Nhạc vội vã ra khỏi nhà Thúy, trước hàng chục cặp mắt giễu cợt vui thú đuổi theo, trong khi ở trong nhà, Thúy vẫn la hét vật vã như một con đàn bà mất trí. Nhạc đến một quán rượu. Uống đến say ngất. Về tới nhà, Nhạc vẫn còn cảm thấy bức bối về chuyện vừa xảy ra ở nhà Thúy. Bây giờ là vấn đề phải tránh mặt người đàn bà. Ít nhất cũng trong một thời gian. Từ ý nghĩ này Nhạc bằng lòng với đề nghị đi chơi xa vài tuần của Linh.

Sự đột ngột trong đề nghị của Linh, tuy vậy vẫn còn làm Nhạc thắc mắc. Chàng hỏi:

– Em cần thu xếp những gì trước khi đi?

Linh nói, tránh nhắc đến tên Cảnh:

– Gặp mấy người ở phim trường, thảo luận với họ về vai trò của em một lần chót. Cho mình bạch, dứt khoát.

Nhạc cau mày:

– Anh tưởng em đã từ chối.

– Từ chối chỉ vì vai trò quá táo bạo, quá hớ hang. Nếu thuyết phục được đạo diễn thay đổi cho đúng đắn và chừng mực hơn, em lại nhận chứ.

Nhạc ngân người:

– Thế nghĩa là em ở lại hay đi cùng với anh?

Linh nói quanh:

– Vẫn đi chứ. Em chỉ đi sau anh vài ngày. Năm ngày là cùng.

Ý nghĩ Nhạc trở lại với Thúy. Những chuyện phiền phức Thúy gây cho chàng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Trong một phút điên khùng không suy tính, Thúy có thể liều lĩnh tìm đến tận nhà chàng. Đòi gặp. Thúy cũng có thể nói hết với Cảnh, không thềm giấu giếm. Và Cảnh sẽ kể lại hết cho Linh nghe. Một vụ « xì căng đan » ghê gớm sẽ xảy ra. Không biết làm cách nào đối phó, không né tránh nổi, cũng chẳng biết đường nào đề phòng, tốt hơn là đi chơi xa một thời gian. Như một lánh mặt. Khi Thúy biết được là chàng

đi Nha Trang hay Đà Lạt với Linh, Thúy sẽ hiểu và không còn một ảo tưởng nào nữa.

– Nếu đi, nên đi ngay là hơn.

Linh mừng rỡ. Nàng thấy đề nghị của Nhạc đúng khớp với ý định của nàng.

– Anh muốn bao giờ?

– Càng sớm càng tốt. Ngày mai cũng được.

Linh hỏi:

– Anh định đi đâu chưa?

– Em muốn lên Đà Lạt?

Linh cau mày:

– Đà Lạt lên nhiều lần quá rồi. Đã hàng chục lần em đã lên Đà Lạt đóng phim. Bao nhiêu lần ngày xưa chúng mình đi chơi anh cũng chỉ đưa em lên Đà Lạt. Chỗ khác đi.

Cùng với câu nói của Linh, hình ảnh Bằng, người bạn cũ chợt hiện lên trong óc. Lần trước, gặp chàng, Bằng đã ân cần mời chàng ra Nha

Trang ở chơi với gia đình Bằng một thời gian. Thâm tâm, Nhạc cũng thích Nha Trang hơn Đà Lạt. Thành phố của những cánh rừng thông, những sườn đồi lá vàng là để cho những cặp tình nhân, những người mới yêu nhau bàng hoàng, đang yêu nhau đắm thắm, không phải để cho những cặp vợ chồng đã chung sống với nhau quá nhiều năm rồi như trường hợp chàng và Linh. Không khí thân mật của một gia đình bạn thân, với Bằng, hiện đang là một không khí cần thiết. Không cho riêng mình mà cho cả Linh nữa, Bằng nghĩ thầm. Sống giữa một không khí gia đình yên ấm ít ngày, may ra chàng và Linh sẽ cùng thấy là cần, cho nhau, một không khí, một đời sống như thế. Nhạc hỏi:

– Em còn nhớ anh Bằng không?

Linh nhú mày:

– Anh Bằng nào thế?

– Bạn học cũ của anh. Đã có lần về Sài Gòn mời vợ chồng mình đi ăn đó.

Linh chỉ nhớ mang máng. Nàng hỏi:

– Nhưng rồi em bạn chỉ có anh đi thôi?

– Phải.

– Em nhớ rồi. Anh Bằng là bạn học của anh.

Hiện ở Nha Trang?

– Phải.

– Anh Bằng làm sao?

– Nếu em không phản đối, chúng mình sẽ đi Nha Trang, ở nhà anh Bằng. Phơi nắng, tắm biển, cho khỏe người.

Linh tươi cười:

– Em đã nói anh muốn đi đâu là em bằng lòng đi đó mà.

– Thôi thế được rồi. Em chưa thể đi ngay? Anh đi trước vài ngày, em ra liền. Ít nhất anh cũng nên ra trước. Để xem chỗ ăn chỗ ở có thuận tiện không đã chứ?

Cuối cùng, Nhạc và Linh cùng đi đến thỏa thuận là Nhạc sẽ đi Nha Trang ngay buổi sáng hôm sau. Và Linh sẽ ra sau khi nhận được điện tín của Nhạc.

CHƯƠNG 6

Nhiều phút trôi qua. Mỗi phút là một giọt nước không tiếng và không hình thả êm vào lòng đêm không cùng, không đáy. Linh nằm thẳng. Nàng nhìn vào đêm. Nàng nhìn vào quá khứ, vào tâm hồn và cuộc đời nàng. Nàng nhìn vào kỷ niệm.

Ý nghĩ về một tan vỡ đã hiện hình, tan vỡ ấy chừng như đã có, ngay từ giây phút này, thốt nhiên làm cho Linh ngậm ngùi, đau đớn. Cuộc chung sống đúng là không thể kéo dài thêm được nữa. Bỏ nhau là nên, cho cả nàng lẫn Nhạc. Đã như thế thì thôi nhau, trả lại tự do cho nhau càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy. Nghĩ vậy mà Linh vẫn quần quai âm thầm trong một thảm kịch riêng. Sự chia lìa nào cũng mang cái hình ảnh đứt ruột ấy của một vết thương. Một ngày còn nên nghĩa, hướng hồ là đã cho nhau trọn vẹn

cái phần đời hoa bướm và đáng sống nhất ấy là tuổi trẻ. Cuộc hôn nhân ngày nào giữa nàng và Nhạc đích thực là cuộc hôn nhân đã có được và chỉ có được bởi tình yêu.

Bấy giờ Nhạc hai mươi lăm và Linh mới mười chín tuổi. Hà Nội, Hà Nội thanh lịch, Hà Nội của những cái đẹp muôn mặt là nơi Nhạc và Linh nhìn thấy nhau lần đầu.

Nhớ hôm đó, Linh đến một chợ phiên từ thiện ở Ấu Trĩ Viên với một người bạn trai. Nàng đã gặp Nhạc ở giữa đám bạn gái của chàng. Hai người nói với nhau câu đầu tiên thế nào chẳng nhớ, chỉ biết đã được giới thiệu cùng nhau. Sau đó Nhạc bỏ đi với đám bạn gái cười đùa tíu tít của chàng. Phần Linh, nàng cũng quay gót đi theo Chương, người bạn trai đã đến đón nàng tận nhà, cũng là kẻ vô tình tạo nên cơ hội cho nàng gặp Nhạc. Trước đó, Linh đã được nghe người ta, nhất là trong giới Hà Nội ăn chơi thời đó, nói thật nhiều đến Nhạc. Nhạc, như một chàng trẻ tuổi đang điểm, không thiếu mặt trong bất cứ một cuộc vui, một dạ hội nào. Người ta

nói Nhạc đến vũ trường một tháng đủ ba mươi đêm. Người ta nói Nhạc uống rượu, đánh bạc bất kể ngày đêm, cái triết lý sống của chàng là không biết đến ngày mai, chàng chỉ biết tận hưởng những thú vui tầm thường của đời sống. Đã thế, chàng còn nổi tiếng là một gã đàn ông bạc tình. Ở với người đàn bà mới thì bỏ ngay người tình cũ, không tiếc thương, không ân hận. Tóm lại, một thứ đàn ông không nên đến gần, chẳng bao giờ nên yêu, càng không nên bao giờ nghĩ đến chuyện cùng chung sống.

Vậy mà, giữa bầu không khí ồn ào của một chợ phiên đông đặc người chen chân thích cánh trên những lối đi chật hẹp, nhìn thấy Nhạc, tuy chỉ mới nhìn thấy chàng lần đầu, và tuy chẳng biết được điều gì hơn về Nhạc ngoài những lời đồn đại không đẹp về chàng, Linh đã nghĩ đến Nhạc bằng một ý nghĩ khác hẳn mọi người. Nhìn Nhạc bằng cái nhìn không phải là cái nhìn của mọi người.

Cảm giác của buổi chiều thứ nhất thấy Nhạc, bây giờ nhớ lại, Linh vẫn còn nhớ rõ được là

một cảm giác bất ngờ, choáng váng. Nàng làm bộ thản nhiên. Nàng muốn nghĩ đến Nhạc như trăm nghìn người đàn ông khác. Nhưng tự nhiên và tức khắc, Nhạc đã ở trong trái tim nàng. Và làm cho trái tim, trước đó, vẫn đập một nhịp đập bình thường, đập mau hơn, đập xôn xao, đập rối loạn trong lồng ngực. Đi bên cạnh Chương mà đầu óc Linh đã hướng hết về Nhạc.

Nàng hỏi Chương:

– Anh quen với anh ấy từ lâu chưa?

Chương trả lời:

– Lâu. Anh ấy là bạn cũ, cùng trường.

– Bây giờ anh ấy làm gì?

Sự chú ý của Linh về Nhạc, dù chỉ là một sự chú ý tỏ ra rất thoáng qua, rất thờ ơ, đã làm cho Chương bức bối. Gã đàn ông « hạ » liền kẻ vắng mặt:

– Nó chẳng làm gì hết. Nó chỉ chạy theo đàn bà.

Câu nói của Chương làm Linh phì cười. Chương còn nói xấu Nhạc về nhiều điểm, về nhiều địa hạt khác. Chương vẽ Nhạc, như một mẫu đàn ông ích kỷ, hư hỏng, mà những người con gái đứng đắn như Linh không thể tới gần. Chương ngăn chặn tất cả những người đàn ông khác không muốn cho bén mảng lai vãng tới gần Linh, là có cớ của Chương. Chương đang yêu Linh. Đang theo đuổi nàng. Chương đã tỏ tình, muốn lấy nàng làm vợ. Ý định này ở Chương không còn là một che giấu nữa. Nó đã được tỏ lộ, bằng một tỏ lộ càng ngày càng công khai, càng nồng nhiệt hơn. Gia đình Chương và gia đình Linh lại đã giao du thân mật từ lâu. Cha mẹ Chương đã bắn tiếng muốn hỏi Linh cho con trai mình. Tuy chưa chính thức, nhưng cha mẹ Linh đã bằng lòng. Chính Linh nữa, nàng cũng không thấy có lý do từ chối làm vợ một người như Chương. Gia đình Chương giàu có. Ngoài tiệm vàng lớn nhất ở phố hàng Bạc, còn có đồn điền ở Phúc Yên, trại ấp ở Nam Định. Hồi đó, Chương mới từ Pháp trở về. Đỗ bằng kỹ sư. Chương hội đủ trong một người những điều kiện mơ ước lý

tưởng về một người chồng cho đàn bà con gái Hà Nội thời đó. Linh chỉ có cảm tình với Chương. Không yêu. Hay đúng hơn, chưa yêu. Nhưng trong thâm tâm, nàng đã nghĩ rồi nàng cũng chẳng lấy ai ngoài Chương được. Ý Nghĩ đó tan biến khi trở về nhà đêm hôm đó, hình ảnh Nhạc làm cho nàng xao xuyến, thao thức.

Tới khi gặp Nhạc lần thứ nhì, thì Chương đã không còn một chỗ đứng nào trong đời sống tình cảm của Linh nữa. Cuộc hôn nhân được cử hành sáu tháng sau. Một tuần trăng mật thần tiên. Những ngày tháng chung sống tràn đầy hạnh phúc. Nói đến những kỷ niệm, nói làm sao hết. Ăn ở với nhau, chia sẻ những vui buồn, kể như cũng đã một đời.

Vậy mà xa nhau, vậy mà chia lìa. Linh chợt khám phá thấy là nàng và Nhạc đã có với nhau một hạnh phúc đích thực, chỉ là nàng và Nhạc cùng không biết giữ gìn và bảo vệ hạnh phúc đó. Bây giờ, cuộc sống nàng đã hướng về một hướng khác. Và mọi hàn gắn đã trở thành vô ích.

Linh thở ra một hơi dài. Nàng dịu dàng lên tiếng:

– Anh còn thức đó không?

Nhạc trở mình, chép miệng:

– Sao không ngủ được thế này.

Bàn tay Linh tìm bàn tay Nhạc trong bóng tối:

– Em cũng không ngủ được. Nằm lại gần đây với em.

Giọng Linh âu yếm, âu yếm một cách khác thường khiến Nhạc ngạc nhiên. Chàng nằm xích lại.

– Anh ra ngoài ấy ít lâu thế nào cũng lên cơn đó.

Nhạc nhớ đến những đề nghị của Bằng trong lần gặp trước:

– Gặp Bằng lần này, anh sẽ nghiên cứu với Bằng xem hai anh em có làm ăn chung với nhau được gì không?

– Anh quý anh Bằng lắm thì phải.

– Bằng là loại người ít khi chúng mình còn nhìn thấy trong đời sống bây giờ. Một mẫu người cũ, đơn sơ. Ngay thẳng. Đức tính đó đáng quý thật.

– Hồi này anh thấy trong người thế nào? Có khỏe không?

Linh bận tâm đến sức khỏe của chàng, khiến Nhạc đã ngạc nhiên càng ngạc nhiên hơn. Chàng có hiểu đâu những lời săn sóc cuối cùng của Linh đã mang ý nghĩa xót xa ngậm ngùi của những lời vĩnh biệt.

– Thường. Anh uống rượu nhiều quá.

Linh bất chợt thốt thức:

– Em là người vợ hư hỏng nhất thế giới. Anh đã lắm khi lấy phải một người như em.

Nhạc cau mày:

– Đừng bao giờ em nói với anh như thế.

Linh cảm động:

– Em nói thật đấy. Em đang hối hận lắm về tất cả những chuyện em đã làm anh buồn từ trước đến giờ. Nhưng em còn trẻ, còn nhiều tham vọng. Anh phải hiểu cho em như vậy.

Nhạc thở dài:

– Anh hiểu.

– Bỏ đi cho em mọi chuyện nhé!

Nhạc không biết nói thế nào hơn là nín thinh. Chàng và Linh đã làm khổ nhau thật nhiều. Nhiều khi chàng đã có với Linh những lời lẽ, những ý nghĩ vô cùng ác độc. Linh cũng vậy. Tạo lại một không khí, dựng lại một tình yêu, cùng nắm tay nhau lên đường đi vào một khởi hành mới, bây giờ còn được nữa hay không? Hay là đã muộn? Con đường dài thẳm. Những bước chân thì đã vô cùng mỏi mệt. Nhạc nghĩ là nếu chàng và Linh cùng muốn chung sống với nhau đến trọn đời, cả hai đều phải đòi hỏi ở chính mình và ở lẫn nhau một cố gắng phi thường.

– Anh à!

– Gì thế?

– Em còn hơn hai chục ngàn đó, Mai anh đi, anh cầm hết đi. Để lại cho em vài ngàn là đủ.

Nhạc cau mày:

– Anh cầm hết đi để làm gì?

Linh nói, sợ Nhạc không chịu làm theo ý nàng:

– Em muốn thế. Anh chiều ý em một chút có làm sao đâu.

Hai vợ chồng nằm im. Một lát. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tây. Nhạc đã tưởng Linh ngủ rồi khi nàng lên tiếng:

– Anh phải mang đầy đủ quần áo và đồ dùng chứ?

Nhạc lắc đầu:

– Không. Một vài bộ quần áo ngủ; một cái va li là đủ. Anh sẽ lấy cái va li nhỏ, cái va li lớn để lại cho em.

Linh ngồi lên, bước xuống khỏi giường. Nàng tới gần tủ áo, kiễng chân, lấy cái va li nhỏ từ trên nóc tủ xuống.

Nhạc với tay bật đèn. Chàng tròn mắt:

– Em làm gì thế?

– Em lấy quần áo và đồ dùng cho vào va li cho anh đây.

Nhạc xua tay:

– Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Để đến sáng mai cũng được. Vội gì đâu.

– Em chưa buồn ngủ. Làm va li cho chồng là việc của vợ mà.

Linh mở nắp va li, đặt lên mặt giường. Nàng âu yếm nhìn Nhạc.

– Đàn ông các anh đoảng lắm. Đăng trí một cây à! Có sửa soạn hành lý thì thế nào cũng nhớ cái này quên cái khác. Những thứ cần dùng nhất thì không bao giờ nhớ được đâu. Em biết tính

anh lắm mà. Sửa soạn cho anh bây giờ, mai anh chỉ việc thức dậy, ra bến, không phải làm gì nữa hết.

Linh nói tiếp, như biết trước thời tiết và mưa nắng ngày mai sẽ như thế nào:

– Đi muộn nắng lắm, mệt chết.

Nhạc dăm dăm nhìn Linh lấy mấy bộ quần áo ngủ từ trong ngăn tủ ra xếp từng bộ cẩn thận, ngay ngắn vào lòng va li mở rộng. Chưa bao giờ như đêm nay, Linh săn sóc chồng, săn sóc cho chuyển đi của một cách chu đáo và khác thường như vậy. Linh còn lấy bàn chải đánh răng, xà phòng, khăn mặt cho Nhạc nữa. Năm phút sau, chiếc va li nhỏ đã đầy ắp. Linh đứng thẳng người, ngẫm nghĩ một giây. Đoạn, nàng cầm lấy sắc tay, mở ra. Tập giấy bạc trong sắc được chia làm hai phần không đều nhau. Phần ít hơn, Linh nhét trả lại vào trong sắc. Phần kia, Linh đặt lên mặt đồng quần áo và đồ dùng trong va li Nhạc. Xong xuôi đầu đó, nàng đẩy nắp va li, khóa lại, đặt xuống sát chân giường.

– Thế là xong. Mai anh chỉ việc đi thẳng ra bến xe. Bây giờ anh ngủ đi, mai còn dậy sớm.

Đèn tắt trở lại. Căn phòng tối đen hoa mắt. Tiếng động của thân thể Linh gieo nhẹ xuống mặt đệm. Nhạc nói, trong bóng tối:

– Em ra sau thật nhé!

– Vâng.

– Em ra mà.

– Tới nơi anh sẽ đánh điện tín vào ngay cho em.

Nhạc đoán thấy sự ngập ngừng của Linh khi nàng nói:

– Nếu vì một lý do gì chậm trễ, em ra muộn vài ngày, anh cũng đừng nóng ruột nhé.

– Chậm trễ là chậm trễ thế nào?

– Em nói phòng xa vậy.

Linh nằm im. Đôi mắt nàng mở lớn trong bóng tối. Đôi mắt ấy ráo hoảnh, rồi ứa lệ dần

dần. Linh khóc, không tiếng. Nàng vừa đóng xong màn đầu của một vở kịch mang tên là chia tay và đoạn tuyệt.

Trong một phút đau buồn bất chợt Linh đã toan ôm lấy chồng, nói hết cho Nhạc biết cái âm mưu đệ tiện mà nàng đang thi hành với sự đồng lõa của Cảnh. Để chuyển đi Nha Trang sẽ bị hủy bỏ. Để nàng sẽ giải nghệ. Không bao giờ là một minh tinh. Để nàng trở về với cái vị trí thu hẹp của một người vợ dưới một mái gia đình. Và như thế, mãi mãi. Nhưng mộng tưởng một đời, tới giờ phút này Linh có cảm tưởng đã thực hiện được tới chín phần mười. Bực thang danh vọng đã dựng. Linh đã leo lên, không lùi, không xuống được nữa. Đỉnh thang tuy còn cao chót vót trước tầm mắt, nhưng những nấc thang cực nhọc thứ nhất đã leo xong. Cơ hội hiếm hoi chỉ đến một lần. Linh không có đủ can đảm chối từ nó. Một cánh cửa huy hoàng nào đó đã hé mở cho Linh nhìn thấy một viễn tượng rực rỡ là cuộc đời nàng ngày tới chói lòa vinh quang trong chỗ đứng dưới mặt trời. Linh không thể không tạo cho nàng một tên tuổi, một địa vị điện ảnh. nào nghĩ đến

Thùy Hương, đến Diễm Hồng, cái ý nghĩ không được bằng họ, còn ở sau lưng, còn thua kém mờ nhạt, làm Linh tức tối, mất ăn mất ngủ và muốn phát điên lên. Được cái nợ phải mất cái kia. Thôi đành mất Nhạc, thôi đành tan vỡ. Ngày mai, tôi phải đến phim trường, phải ký tên tôi vào bản hợp đồng đóng cuốn phim mới, mặc dầu cuốn phim có những màn khóa thân không bao giờ được chống tôi bằng lòng và chấp nhận, Linh nhủ thầm.

Nàng mơ màng nghĩ đến những bản hợp đồng khác, những cuốn phim khác. Đến những cuộc tiếp tân, ở đó nàng xuất hiện, lộng lẫy, như một bà hoàng. Đến tên nàng, hình nàng, rực rỡ, sáng chói trước những cửa rạp. Danh vọng đã ở trong Linh. Vừa như một ly rượu say, vừa như một liều thuốc độc, vừa như chất ma túy, đã tẩm nhập vào máu huyết là không thể nào rũ bỏ được nữa.

Cử chỉ âu yếm cuối cùng của người đàn bà là đặt bàn tay nàng lên bàn tay chồng. Để yên như thế một lát. Rồi Linh rút bàn tay lại, trở mình, vui

đầu vào gối, nhắm nghiền mắt lại. Trong cõi đầu óc bồng bênh, hiện lên hình ảnh một con tàu là bến, một bóng người xa dần. Xa dần, cho tới khi mất hút. Rồi Thùy Linh ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 7

Hàng hiên rộng thoáng. Nắng chiều dịu dàng trải từng phiến óng ả, mịn màng. Gió veo veo thổi tới từ phía biển. Kéo qua nền trời bao la, những tảng mây trắng xốp như bông.

Bằng và Nhạc ngồi trên hai cái ghế mây thấp. Giữa họ là một cái bàn gỗ nhỏ. Trên mặt bàn, một chai rượu và hai cái ly đã bày biện sẵn sàng. Bằng rót rượu vào ly, màu rượu trong ly cũng vàng ánh như màu nắng chiều đang dịu lắng. Bằng quay lại, gọi lớn vào trong nhà:

– Cô Yến đâu, ra cho anh nhờ chút.

Một tiếng nói thanh thoát, dịu dàng trả lời ra:

– Em ra đây.

Bằng nhìn lên trời. Màu trời xanh nhạt, trong vắt. Nền trời thăm thẳm, cao vút.

– Đêm nay là mười bốn. Trăng sẽ đẹp lắm. Lát nữa trăng lên, chúng mình ra biển chơi. Đêm nào có trăng, cô em gái lãng mạn của tôi cũng đi dạo trên bãi một lát mới về ngủ.

Nhạc nâng ly rượu lên tay, mơ màng:

– Biết yêu cái đẹp là có một tâm hồn đẹp.

Bằng cười:

– Sống ở đâu lâu là gắn bó, quen thuộc với nơi chốn đó. Có tình yêu với nơi chốn nào là lưu luyến với nơi chốn đó. Như cô em gái em tôi chẳng hạn. Hồi mới ra đây, tôi đã tưởng nó không chịu ở, dù một ngày. Bây giờ trái ngược lại. Bao nhiêu lần, tôi rủ về Sài Gòn, nó có chịu đi đâu. Nói đi đâu bây giờ cũng thấy ngại lắm.

Tiếng cười, một tiếng cười nhỏ, nhưng trong vắt như thủy tinh, nổi lên ở sau lưng Bằng.

– Anh lại nói xấu gì em?

Bằng quay lại:

– Đang nói xấu cô thật đấy. Làm gì ở trong ấy vậy?

– Em đang dọn dẹp dưới bếp một chút. Cũng chưa dọn xong căn buồng cho anh Nhạc nữa. Anh bảo gì em?

– Cho các anh xin một xô đá.

– Vâng. Gì nữa không ạ?

– Có món nhậu nào ngon, cô mang ra đây.

Yến vuốt tóc:

– Chưa có. Để em làm... Các anh chịu khó chờ cho em một chút.

Yến trở vào nhà trong rồi trở ra ngay với một xô đá. Thiếu nữ chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi. Khuôn mặt nàng để trần không phấn sáp. Nước da mịn màng và trắng hồng là nước da của một người sống hàng ngày với những thước không khí trong lành và những khoảng rộng. Yến phục sức rất đơn giản. Áo bà ba ngắn, quần đen.

Mái tóc búi lại, kéo về phía sau, những sợi tóc đen mun chảy về phía sau gáy làm nổi bật khuôn mặt trái soan bầu bĩnh. Điểm làm dáng duy nhất của Yến là một sợi dây vàng nhỏ thả luồn từ cổ vào trong áo. Đôi mắt Yến lấp lánh ánh lửa sung sướng hồn nhiên. Nàng cúi xuống, gấp đá cho vào ly rượu của Nhạc.

Nhạc nói, nhìn cái cổ tay xinh xắn của Yến:

– Cảm ơn cô.

Yến khẽ hỏi:

– Anh đi đường có mệt lắm không?

Nhạc lắc đầu:

– Không mệt lắm.

Bằng phát biểu một ý kiến lững lờ:

– Chuyển đi nào cũng làm mệt người. Không mệt nhiều thì mệt ít.

Nhạc gật đầu, như đã đoán hiểu được thêm ý của bạn:

– Đã đành.

Bằng nâng ly rượu, uống một ngụm:

– Nhưng một chuyến đi làm mệt người thường là một chuyến đi cần thiết. Thay đổi một địa chỉ, cũng vậy. Bao giờ cũng mệt. Nhưng đôi khi là một cần thiết.

Yến đứng lặng nhìn anh và bạn anh nói chuyện. Nàng không hiểu được chuyện của hai người. Nàng không cần hiểu. Nàng chỉ biết được là nàng đang sung sướng. Nhạc bất thành lình ra chơi Nha Trang với gia đình nàng, chàng đến không báo trước khiến cho cả gia đình nàng ngạc nhiên. Và Yến là người ngạc nhiên nhiều nhất.

Lúc Nhạc xách va li bước vào trong nhà, Bằng đi vắng. Nhà không có ai ngoài Yến.

Nàng bối ngỡ trước người đàn ông lạ mặt nhìn nàng chăm chú. Đến khi Nhạc hỏi đây có phải nhà ông Bằng không, Yến vội vã trả lời là phải, rồi Nhạc nhíu mày nhìn nàng:

– Cô là cô Yến?

– Vàng ạ!

– Tôi vừa ở Sài Gòn ra. Tôi là Nhạc.

Nhạc xưng tên, khiến Yến bàng hoàng mừng rỡ. Lần trước, cách đây đã nhiều tháng, Bằng vào Sài Gòn, trở về, kể chuyện gặp Nhạc và nói mời Nhạc ngày nào đó Nhạc ra Nha Trang. Yến hồi hộp nghe chuyện anh, tuy bề ngoài nàng cố giấu không để lộ một xúc động nào. Buổi chiều hôm đó, lững thững đi ra bãi biển một mình, hình ảnh xa mờ của Nhạc trong quá khứ bỗng đậm thắm hiện hình trong trí nhớ.

Bằng nói chuyện Nhạc đã có vợ, khiến Yến hơi buồn. Nhưng tâm hồn nàng đôn hậu và chung thủy, nỗi buồn chỉ thoáng qua. Những ý nghĩ nàng đã có về Nhạc, trước sau vẫn là những ý nghĩ ngọt ngào và tốt đẹp nhất. Ngày trước mỗi lần Nhạc đến chơi nhà là một lần Yến hồi hộp, sung sướng. Chàng thường lên thẳng buồng riêng của Bằng. Thấy Yến ở nhà dưới, chàng chỉ đứng lại chừng mấy phút, nói đùa, thăm hỏi Yến một vài câu. Những câu đùa cợt, thăm hỏi rất tầm thường, không có một bóng gió ẩn ý nào

hết. Như « Cô Yến hồi này ra sao? », « Đây, mỗi ngày, cô Yến một xinh đẹp ra đấy nhé ». Chỉ thế thôi. Vậy mà lời nói nào của Nhạc cũng một điệu đàn ngân rung êm ái không cùng trong tâm hồn Yến.

Những ngày xưa cũ đó, bao giờ Yến cũng có một ước mong là Nhạc giao du thân mật với Bằng hơn. Nhưng rồi nàng đã buồn rầu và thất vọng, khi được tin Nhạc bỏ học, vào đời, đi xa, sống một cuộc sống gió bão ở những phương trời khác. Từ đó, thỉnh thoảng Yến mới được nghe anh nói đến Nhạc. Bằng, mỗi khi nhắc đến Nhạc như thế, thường hỏi:

– Cô Yến còn nhớ anh Nhạc không nhỉ?

Yến đáp nhỏ:

– Em nhớ.

Thế thôi, nàng không góp chuyện với anh cũng không dám hỏi thêm gì về Nhạc hết. Tuổi mười lăm, mười sáu của Yến qua đi, cùng với sự vắng mặt lâu dài của người bạn thân với anh nàng, người đó, mỗi khi bất chợt nhớ tới, trông mắt Yến

lại đứng đây hình ảnh cũ và tâm hồn nàng lại xao xuyến, băng khuâng. Nàng còn nhớ, vẫn nhớ, đến Nhạc, bằng lời nhớ thương riêng biệt của nàng. Niềm nhớ nhung đó có pha thêm một chút buồn tủi dịu dàng. Vì nàng nghĩ Nhạc đã quên nàng, không bao giờ, không bao giờ nàng có một chỗ đứng, dù là bé nhỏ và khoảnh khắc, trong tâm hồn Nhạc. Nhạc vào Sài Gòn trước Yến. Nàng chỉ được biết mơ hồ như vậy, trong mấy tuần lễ cuối cùng ở lại Hà Nội, khi gia đình nàng đã quyết định di cư vào Nam. Sửa soạn cho một lên đường chắc không bao giờ trở lại, hình dung đến cuộc sống mới của nàng ở miền Nam chói nắng, trong Yến, đã dấy lên một hy vọng mong manh, là nàng sẽ được gặp lại Nhạc. Thấy lại người bạn của anh, xem Nhạc vẫn vậy hay đã đổi thay, sau bao nhiêu tháng trời, sau bao nhiêu ngày tháng.

Không dám tự thú, Yến không dám đường hoàng đối diện với những rung động thầm kín của nàng, như vậy, nàng sẽ hồi hộp, sẽ rối loạn, sẽ đỏ mặt, nhưng Nhạc chính là người đàn ông đầu tiên, chính là tình yêu thứ nhất của Yến. Một tình yêu nhẹ như mây, nhưng cũng vững bền như núi.

Một tình yêu chỉ có được bằng ý nghĩ, nhưng nó cũng đã trở thành một đời sống, trong Yến, đời sống ấy kéo dài và có mặt trên tất cả những con đường, những nơi chốn Yến đi qua.

Nếu tình yêu không đối tượng và không được đáp lại mới chính là tình yêu sâu nặng và mãnh liệt nhất, cái thế giới tâm hồn đôn hậu của Yến đã thơm ngát thứ hương thơm không tàn phai, không loãng nhạt của tình yêu một đời này.

Thành ra, tuy xa, mà lúc nào Yến cũng có cảm tưởng Nhạc ở gần, bóng dáng chàng thấp thoáng trong đời sống hàng ngày của nàng, khi nàng làm bữa trong bếp, phơi áo ngoài hiên, và trên nền trời, trong tất cả những buổi chiều, nàng đi dạo một mình trên bãi biển.

Thuở nhỏ, Yến không biết mơ mộng. Cái thế giới kỳ diệu nhất của tâm hồn người là cái thế giới mơ mộng, là một khám phá bàng hoàng của Yến. Khám phá ấy đã bằng Nhạc mà có. Không phải Yến không nhận thức được sự vô lý của mình. Khi nàng nghĩ chắc Nhạc đã quen biết, đã thương yêu những người đàn bà khác, chắc

chàng đã lập gia đình, là chồng của một người đàn bà không phải là nàng, là cha của một đàn con.

Xóa bỏ hình ảnh Nhạc khỏi trí nhớ, nhận chìm hình ảnh Nhạc, không cho nó sáng ngời trong kỷ niệm, là cố gắng Yến đã muốn thực hiện cho nàng. Nàng đã trăm nghìn lần muốn. Hết lòng và thành thực muốn. Nhưng rồi hình ảnh Nhạc vẫn ở đó, vẫn trở lại. Cho đến khi Yến đành chấp nhận nó như một hiện hữu thường trực cho đời sống tình cảm của mình.

Vào Nam, gia đình nàng ở Sài Gòn ít ngày, trước khi ra Nha Trang. Trong mấy ngày ở Sài Gòn, biết chắc Nhạc đang cùng sống với nàng dưới cùng một vòm trời thành phố, Yến đi chơi phố với mấy đứa em nhỏ nhiều lần, lần nào cũng hy vọng được tình cờ gặp Nhạc giữa đám đông, trong cái dòng người tấp nập suốt chảy. Yến đã tưởng tượng ra sự gặp lại ấy. Mỗi lần tưởng tượng là một lần hồi hộp. Nàng bất chợt nhìn thấy Nhạc. Nhạc cũng rất bất chợt nhìn thấy nàng.

– Anh là anh Nhạc?

– Cô là ai. Tôi trông cô quen quá đi.

– Em là em anh Bằng, bạn anh. Em là Yến.

Khi đó, Nhạc sẽ mỉm cười, vẫn nụ cười ầm ập, thoáng một vẻ giấu cợt rất đáng yêu. Nhạc sẽ hỏi thăm nàng. Khen nàng lớn rồi, xinh đẹp hơn trước, chẳng còn là cô nhỏ e thẹn và nhút nhát ngày nào, khi chàng đến nhà, gặp nàng ra mở cửa. Khi đó, Yến sẽ trả lời Nhạc là tuy chàng đã thay đổi nhiều, nhưng nàng vẫn nhận ra chàng ngay, bởi cái lẽ giản dị là nàng nhìn thấy chàng, hàng ngày, sáng chiều, hoài hoài, trong trí nhớ.

Nhưng trong cái đám đông sôi chảy trên những vỉa hè Sài Gòn, không có Nhạc mà chỉ toàn là những người đàn ông lạ mặt. Rồi gia đình ra Nha Trang. Yến ra theo, với cái ý nghĩ buồn rầu là không bao giờ nàng có cơ hội thấy lại Nhạc nữa.

Thế rồi, đúng vào lúc nàng không chờ đợi nhất, Nhạc thành linh xuất hiện. Chàng đến như một ngọn gió lạ, thổi tới từ cái đáy cùng khuất lạng nhất của một quá khứ xa thẳm. Chàng đến,

như một dấu chân bao nhiêu năm rồi xa lánh, bỗng trùng phùng và làm sống lại những kỷ niệm mà thời gian đã làm cho nhạt loãng và tàn phai. Cố nhiên là Yến mừng không thể nào tả được. Nàng đã đón Nhạc vào nhà. Nói Bằng đi làm, chưa về, nhưng tới trưa thể nào cũng về.

Nàng lấy nước cho Nhạc rửa mặt, hỏi thăm Nhạc về chuyến đi, về Sài Gòn. Điều làm cho Yến hơi buồn Nhạc không ra Nha Trang một mình. Chàng nói vợ chàng sẽ ra theo, sáng hôm sau sẽ tới, muộn lắm là trong hai ngày nữa. Thì ra Nhạc đã có vợ thật, đã lập gia đình, đã thuộc về một người đàn bà.

Bằng đi làm về. Đôi bạn tay bắt mặt mừng, kéo nhau ra hiên, vừa uống nước trà vừa trò chuyện. Trong câu chuyện của hai người, cái tên Thùy Linh được luôn luôn nhắc tới. Thành ra, Thùy Linh còn ở mãi tận trong Sài Gòn, Thùy Linh vẫn còn là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, mà Thùy Linh đã có mặt. Nhạc hỏi Bằng về những chuyến xe từ Sài Gòn tới Nha Trang vào những giờ nào. Để Nhạc tính giờ ra bến xe đón vợ. Bữa

cơm buổi trưa, Nhạc hỏi chuyện Yến. Nói, ngày nào nàng chỉ mới là một cô nhỏ, bây giờ nàng đã lớn, sao chưa lấy chồng. Yến ngượng thẹn, không biết trả lời thế nào. Nhìn Nhạc, nàng thấy Nhạc đã thay đổi nhiều. Chàng cười, nhưng ánh mắt chàng buồn. Giọng nói của chàng vẫn thân mật ngọt ngào, nhưng Nhạc không còn là chàng trẻ tuổi hồn nhiên và hay chọc ghẹo nàng như ngày trước. Khóe miệng chàng đã có những đường; hằn cay đắng. Vàng trán chàng đã có những nếp nhăn. Và những ý kiến chàng phát biểu về đời sống, phần lớn đều phản chiếu cho một tâm trạng hoang mang, chán chường và ngờ vực.

Bấy nhiêu điều Yến nhận xét được về Nhạc đưa nàng tới một kết luận là Nhạc không sung sướng. Chùng như chàng có một thảm kịch riêng.

Buổi chiều, Nhạc đi, nói là ra bến xe đón Thùy Linh. Chàng trở về nửa tiếng sau, nói hôm nay Thùy Linh chưa ra, chắc sáng mai Thùy Linh mới đi được. Nhạc còn hỏi Bằng, ở Nha Trang có khách sạn nào sạch sẽ thơm mát nhất. Đề chừng nào Thùy Linh ra, Nhạc sẽ đưa vợ đến ở khách

sạn đó. Sang tới ngày thứ hai; Nhạc ra bến xe nhiều lần, lần nào cũng trở về một mình. Sự chờ đợi kéo dài, chừng như dần dần làm cho Nhạc nóng nảy, bồn chồn, không còn giữ được vẻ bình tĩnh, thư thái của lúc đầu mới tới.

Nhạc không để ý đến Yến nữa. Buổi chiều chàng ra bãi biển một mình. Và ban đêm, Bằng đã ngủ rồi, Nhạc còn ngồi uống rượu và hút thuốc lá liên miên ở ngoài hiên. Như thế cho đến khuya. Yến phải ra mời Nhạc vào phòng nghỉ, Nhạc mới chịu đứng lên. Yến hỏi, đêm đó:

– Chị ra muộn?

Nhạc nóng nảy ném điếu thuốc lá đang hút dở xuống đất.

– Vâng. Và tôi cũng không hiểu tại sao nữa.

Yến an ủi:

– Chắc ngày mai chị ra.

Nhạc nhún vai:

– Tôi cũng hy vọng như vậy.

Hôm sau, vẫn chẳng thấy Thùy Linh đâu. Rồi hôm sau nữa, vẫn chẳng có một chuyến xe đò nào đưa Thùy Linh tới. Yến phỏng đoán giữa hai vợ chồng Nhạc, đã có một chuyện gì trắc trở, không tốt đẹp xảy ra. Nhưng nàng giữ ý, không dám hỏi Bằng, càng không dám hỏi Nhạc. Tối buổi tối ngày thứ tư, sau khi trò chuyện rất lâu với Nhạc ngoài hàng hiên, Bằng vào nhà trong, bảo Yến:

– Mai Yến chịu khó dậy sớm, pha cà phê cho anh Nhạc uống. Anh ấy về Sài Gòn sớm.

Yến ngạc nhiên:

– Anh Nhạc không ở lại, chờ chị ấy ra sao?

Bằng lắc đầu:

– Không.

Yến hỏi:

– Sao anh không giữ anh ấy ở lại thêm vài ngày nữa?

Bằng:

– Anh Nhạc nói phải trở về Sài Gòn ngay, không chậm trễ. Có thể là anh ấy sẽ trở ra và lần này sẽ ở lại lâu hơn.

Rồi Nhạc trở về Sài Gòn. Và bây giờ, cũng bất ngờ như lần tới trước, Nhạc đã trở ra. Chàng ra một mình và Yến không nghe thấy cái tên Thùy Linh được nhắc đến hoài hoài như lần trước nữa.

o O o

Bấy nhiêu sự việc trở lại trong trí nhớ Yến. Nàng không muốn tìm hiểu hơn. Chỉ biết Nhạc lại đang là một hiện hữu thân mật và ấm áp trước mặt nàng. Và với Yến, như thế là thừa đủ cho nàng sung sướng. Bằng hỏi em gái:

– Có món gì trong bếp thế?

Yến mỉm cười:

– Em ra bãi hồi nãy, mua được mấy con mực.

Bằng gật gù:

– Thế thì nhất. Cô luộc chín, đưa ngay ra đây cho hai anh uống rượu.

Yến nhìn chai rượu đã vơi đi một phần, tự lúc nào. Nàng hơi nhú mào:

– Hai anh đừng uống nhiều quá, say chết.

Nhạc cúi đầu xuống, nín thinh không nói. Khuôn mặt chàng là một vùng u uất, buồn bã mà cơn say đã làm cho tỏ rõ, không che giấu. Bằng đưa mắt nhìn Nhạc, rồi ôn tồn nói với Yến:

– Thôi cô vào làm bếp đi, để hai anh nói chuyện.

Yến nhìn Nhạc thật nhanh, rồi trở vào nhà trong.

Câu chuyện của đôi bạn ngừng lại trong khoảnh khắc. Nó lại tiếp tục khi Yến không còn đứng đó. Nhạc hỏi:

– Ngoài anh ra, có ai ở nhà này biết chuyện tôi và Linh xa nhau?

Bằng ngẫm nghĩ:

– Tôi nghĩ rằng không. Có biết, cũng chỉ có Yến. Nhưng chắc mơ hồ thôi. Tôi không nói, Yến cũng không dám hỏi đâu. Nó quý trọng anh lắm. Thấy anh buồn, nó lại càng không dám hỏi. Chỉ hơi ngạc nhiên sao anh ra rồi lại vội vã trở về. Rồi lại ra. Và cả hai lần, đều chỉ ra một mình.

Nhạc cười buồn:

– Cô ấy biết cũng chẳng sao. Cả Sài Gòn đã biết, thì cả Nha Trang có biết thêm cũng thế mà thôi.

Bằng ngạc nhiên:

– Cả Sài Gòn đã biết?

Nhạc gật:

– Gần như thế. Tin đồn bao giờ cũng truyền đi nhanh lắm.

– Một chuyện riêng mà thiên hạ sớm biết được thế sao?

– Anh quên nhà tôi là một nữ minh tinh màn bạc.

– Tôi không thấy có sự khác biệt.

Nhạc nhìn Bằng, gượng cười, lắc đầu.

– Thế là anh chưa hiểu gì hết. Khác lắm chứ. Anh với tôi làm chuyện động trời đến đâu cũng không ai để ý. Nhưng trường hợp Linh thì một chuyện nhỏ về nàng cũng được phóng lớn ngay. Một diễn viên màn bạc có điểm này khác biệt với người thường là họ là người của đám đông. Đám đông lúc nào cũng chú ý, theo dõi đời sống của họ. Từ việc lớn đến chuyện nhỏ.

Bằng cãi:

– Trên một phương diện nào thôi chứ.

Nhạc hỏi lại bạn:

– Anh định nói trên phương diện nào?

– Nghệ thuật.

– Còn đời tư là một vùng bất khả xâm phạm.

– Chính thế, theo ý tôi.

Nhạc xua tay:

– Đâu phải. Sau khi nhận lời đóng những màn khỏa thân táo bạo nhất, táo bạo như chưa từng thấy cho phim « Đêm Tân Hôn » của Anh Vũ, anh biết không, Linh đã nổi tiếng như cồn. Chỉ một ngày, cái tên Thùy Linh đã được nhắc đến trên hàng chục lần trên nhiều tờ báo. Người ta kiếm Linh để phỏng vấn, chụp hình, hỏi cảm tưởng nàng lúc khỏa thân trước ống kính. Có thằng nhà báo còn dám đặt câu hỏi là nàng làm ái tình với tôi như thế nào nữa.

Bằng chép miệng:

– Lạ lùng và quá đáng thật.

– Chưa hết. Còn nhiều chuyện quái gở gấp nghìn lần hơn. Tôi sống với Linh đã bao nhiêu năm. Cái xã hội điện ảnh của nhà tôi như thế nào, tôi đã biết rõ lắm. Vậy mà riêng lần này, những sự việc nhìn thấy đã làm cho tôi phải sửng sờ kinh ngạc.

– Phản ứng của anh như thế nào?

– Nói cho anh biết để làm gì. Linh đánh lừa tôi. Dụ tôi đi chơi xa. Đặt tôi trước một chuyện đã rồi.

Bằng dẫn đo mãi rồi mới hỏi:

– Điều quan trọng là Linh còn yêu anh không?

– Tôi không tìm hiểu. Chuyện đó cũng không quan trọng. Tham vọng nhiều khi còn mạnh hơn tình yêu.

– Anh ra đây lần này có nghĩa là giữa anh và Linh đã hoàn toàn tan vỡ?

Nhạc đo lường câu trả lời của chàng. Rồi gật đầu:

– Hoàn toàn.

Buổi chiều xuống dần. Cùng với nền trời thăm thẳm, nét mặt Nhạc cũng trầm lặng hơn. Chàng ngồi bất động, ánh mắt xa xôi nghe nỗi buồn trong lòng trải rộng trong buổi chiều yên tĩnh.

Bằng không hỏi thêm gì Nhạc nữa. Tôn trọng nỗi đau buồn thầm kín của Nhạc; Bằng ngồi im theo. Từ ngày Nhạc ra chơi, gia đình Bằng vui hẳn lên. Nhìn thấy Yến sung sướng, mừng rỡ, không cần phải có một óc phán đoán tinh tế, Bằng biết em gái vẫn thầm kín yêu Nhạc. Mỗi tình trong trắng thơ ngây, không phải là một tội lỗi, cũng không thể ngăn cấm. Bằng chỉ buồn cho Yến. Mỗi tình đầu tiên cũng lại là mỗi tình tuyệt vọng. Đến khi nghe Nhạc nói Nhạc phải về ngay Sài Gòn để giải quyết một chuyện riêng, chuyện đó có thể đưa đến tan vỡ hoàn toàn giữa Nhạc và Thùy Linh, tự nhiên trong Bằng có le lói một niềm hy vọng mong manh, hy vọng cho Yến.

Bằng không mong gì gia đình Nhạc tan vỡ. Nhưng nếu sự tan vỡ ấy không tránh được, thì thế nào sau đó, Nhạc cũng phải làm lại cuộc đời chàng. Và lần này, tại sao người bạn đường mới của Nhạc lại không thể là Yến.

Một lát. Rồi Bằng phá tan im lặng:

– Bây giờ anh định thế nào?

– Tôi chưa định thế nào hết. Chỉ biết rằng chuyện tôi với Linh đã gần giải quyết xong. Trả lại tự do cho nhau. Mỗi đứa một đường.

– Nghĩa là ly thân?

Nhạc gật:

– Ly thân. Rồi ly dị.

Bằng hỏi:

– Đi tới quyết định ấy chắc cũng cực nhọc lắm.

Nhạc lắc đầu:

– Xây dựng thì khó chứ phá đổ thì rất dễ dàng. Nhất là ở trường hợp chúng tôi, trường hợp cả hai vợ chồng cùng bằng lòng xa cách. Tất nhiên là cũng cần một thời gian. Sau sáu tháng hay một năm gì đó. Nhưng chúng tôi chắc sẽ không gặp nhau nữa.

Bằng phát biểu một nhận xét thận trọng:

– Một trong hai người có thể thay đổi ý kiến.

Nhạc giờ tay, quyết liệt:

– Chuyện đó thì không.

Bằng cười:

– Sao anh tin chắc được như vậy?

– Tôi biết tôi. Tôi biết Linh. Cả hai chúng tôi đều tự ái như nhau, không ai chịu nhượng bộ ai hết.

Nhạc thở dài:

– Sự tan vỡ đáng lẽ phải xảy ra từ lâu rồi. Từ năm ngoái năm kia cơ. Chúng tôi đã chịu đựng nhau một thời gian dài. Như thế là quá đủ. Đó là nguyên nhân thứ nhất khiến tôi có thể nói với anh tan vỡ giữa Linh và tôi là một tan vỡ hoàn toàn.

– Anh không định trở lại Sài Gòn?

– Không.

Bằng gặng hỏi:

– Không bao giờ nữa?

– Đâu phải vậy. Nhưng tháng này thì tôi không muốn về. Cũng chẳng thấy có chuyện gì cần phải về. Tôi muốn ở lại đây với gia đình anh.

Nhạc cười buồn:

– Trừ phi anh không muốn.

Bằng ngạc nhiên:

– Tại sao tôi không muốn?

– Tôi sợ làm phiền mọi người.

– Anh đừng thắc mắc gì hết. Gia đình tôi ai cũng quý mến anh. Yếu, anh có thể coi nó như em ruột.

Nhạc cảm động:

– Tôi biết ở đây ai cũng dành cho tôi một cảm tình đặc biệt. Điều này làm cho tôi rất xúc động. Nhưng ăn không ngồi rồi hoài nó thế nào ấy.

Bằng cười:

– Anh đừng lo. Tôi đang muốn đề nghị với anh một chuyện làm ăn đúng đắn đây.

Nhạc mơ màng:

– Tôi đang muốn làm một cái gì. Tôi phải làm một cái gì. Ngay lúc này.

Chàng quay sang Bằng:

– Bao nhiêu năm sống vất vưởng, tôi đã mất thú vui trong công việc. Gần như không thiết mó tay vào một công việc gì nữa. Tay chân bất động. Đầu óc tê liệt. Nhưng tôi phải cố gắng. Công việc bây giờ với tôi là một cần thiết, một lối thoát. Anh biết không, nhiều lúc chán đời, chán mình, chán người, tôi đã muốn tự tử cho xong.

Bằng an ủi:

– Nhưng anh đã không làm thế.

Nhạc cười gằn:

– Tất nhiên. Đó chỉ là những ý nghĩ bậy bạ trong chốc lát, lúc hoang mang, tuyệt vọng. Sống và chết đều khó khăn như nhau. Công việc gì của anh, anh cho tôi làm với.

Trong nửa tiếng đồng hồ. Bằng cẩn thận trình bày cho Nhạc một dự định làm ăn mới. Đó là phá rừng, đốn cây, làm gỗ. Một người bạn của Bằng có một xưởng của cách Nha Trang hai chục cây số. Xưởng của đó bỏ hoang đã nhiều năm, không phải vì thua lỗ mà vì không có người trông coi. Người bạn của Bằng đã thỏa thuận giao lại xưởng của này cho Bằng khai thác.

Bằng còn ngần ngại, vì chàng chỉ có một mình, mà công việc thì quá ư nặng nhọc. Nếu có thêm Nhạc, Bằng mới dám nhận.

Chờ cho Bằng nói xong, Nhạc gật đầu:

– Tôi sẽ là một phụ tá cho anh.

Bằng vui mừng:

– Chúng mình có thể bắt tay vào việc ngay đầu tháng tới. Sáng mai tôi đưa anh xuống thăm trại cửa.

Nhạc hỏi:

– Anh và tôi sẽ ở hẳn ở đó?

– Thời kỳ đầu thì không. Sau này, sẽ tùy anh và tôi định liệu. Bây giờ thì hãy tạm sáng đi chiều về, bằng xe jeep. Được không?

– Được. Thế nào cũng được.

Trời tối hẳn. Trăng chưa lên. Gió từ phía biển thổi vào từng luồng mát rượi. Nhạc đứng lên khi Yến đi ra.

– Anh đi đâu thế?

Nhạc chỉ tay về phía bờ biển.

– Tôi ra bãi một chút.

Nhạc hỏi Bằng:

– Đi với tôi không?

Bằng xua tay:

– Tôi bận, phải làm việc bây giờ.

Nhạc hỏi Yến:

– Thế còn cô Yến?

Yến chớp mắt:

– Em đang dọn dẹp trong nhà chưa xong.

Thiếu nữ ngập ngừng:

– Lát nữa mới có trăng lên.

Nhạc giơ hai tay lên trời, nói đùa:

– Tất cả mọi người đều bỏ tôi. Đành đi một mình vậy.

o O o

Nhạc lững thững bước xuống bậc thềm. Con đường cát dẫn xuống bãi mờ mờ trong bóng tối. Tiếng cát sạo sạo dưới chân Nhạc. Đi được một quãng, con đường lượn qua một khu vườn um tùm. Rồi là một cồn cát chắn lối.

Nhạc bước từng bước chậm chạp, đầu cúi xuống, đút hai tay vào túi quần, nhìn những tảng bóng tối chập chờn trên hai bờ lối đi và tai chàng bắt đầu nghe thấy một âm thanh rì rào nổi dậy. Tiếng động đó thoát đầu chỉ như một ngò vục.

Rồi lớn dần, rõ dần. Nhạc bước lên cồn cát. Gió thổi tới mạnh hơn, làm bay tung mái tóc.

Từ cồn cát đi xuống, con đường nhỏ đã lẫn vào bóng đêm. Cát lún ngập hơn. Nhạc đứng lại, chụm tay châm một điếu thuốc trước gió tạt. Bãi cát và biển, biển mênh mông sâu thẳm đã ở trước mặt chàng.

Từ một tuần nay, biển là người bạn mới của Nhạc. Ở Sài Gòn, chàng đã quen sống với những tiếng động phùng phổ nổi lên từ tinh sương và chỉ tắt đi vào lúc nửa khuya. Ra Nha Trang, sống trong gia đình Bằng, sự yên tĩnh làm cho thư thái tâm hồn, nhưng kỳ thực là Nhạc chưa quen lắm với sự yên tĩnh này. Chàng vẫn cần nghe thấy một tiếng động. Chiều chiều, Nhạc hay ra bãi một mình là vì vậy.

Đứng trước đại dương, nghe tiếng sóng hát, Nhạc lãng quên được một phần lớn những phiền muộn của một đời sống nào hình như đã bỏ lại sau lưng. Tiếng sóng nghe mãi thấy dịu dàng như một lời ru. Tiếng sóng đổ hồi, hết nhịp này tới nhịp khác, miên man, không ngừng, bao trùm

lên cái vết thương đang chảy máu trong tâm hồn Nhạc, như một an ủi, một vỗ về, khiến cho thần trí nếu còn băng khoảng đã bớt đi được phần nào cái u uất của những ý nghĩ đen tối, chồng chất.

Tiếng sóng đêm nay cũng đón Nhạc bằng cái tinh thần bằng hữu như vậy. Ra tới giữa bãi, Nhạc đứng im, đối diện với biển và chàng nghe, chàng nghe mãi cái âm thanh dạt dào cho đến lúc cảm thấy nó đã tràn ngập trong hồn.

Nhạc đứng bất động như thế, không biết bao nhiêu lâu. Bỗng, mặt nước tối đặc trước mắt Nhạc sáng dần, sáng dần. Trăng đã lên ở chân trời. Ánh sáng xanh biếc và dịu dàng của trăng tỏa lan trên mặt biển mỗi phút một lan rộng. Chỉ trong một khoảnh khắc, khắp một vùng đất trời mênh mông đã hoàn toàn tắm đượm dưới biển trăng không bến bờ.

Nhạc ngậy người. Chàng nhìn bãi cát mịn màng phẳng tấp, chàng nhìn mặt biển óng ánh sóng vàng, chàng nhìn con trăng treo lửng trong không khí, với cái ý nghĩ bàng hoàng là chàng chưa từng được ngắm nhìn một cảnh tượng nào

đẹp mơ hồ và hoang đường như cái cảnh tượng trắng lên trên biển.

Ánh sáng của trăng cuối cùng gọi cho Nhạc ý nghĩ trở lại những ánh đèn của những đêm Sài Gòn. Đèn thành phố thật rực rỡ, thật chói lọi. Nhưng trong cái rực rỡ, cái chói lọi đó, vẫn phảng phất một cái gì vẫn đục. Như đại lộ sáng choang vẫn gọi nghĩ đến những ngõ hẻm tối tăm. Như ánh sáng trên những tầng cao vẫn không làm tan biến được những vùng bóng tối bò lan dưới thấp.

Đêm nay, trong khi Nhạc đang đứng giữa một biển trăng dạt dào thì Linh vẫn tiếp tục đời sống của nàng dưới những ánh đèn thành phố. Linh ở đâu lúc này? Linh đang làm gì? Đóng thêm một cảnh khóa thân nữa trên một sàn? Đang có mặt trong một dạ tiệc tưng bừng? Hình ảnh Linh hiện ra. Và trí nhớ Nhạc cũng mở rộng. Hai tuần lễ, hai tuần lễ đánh dấu cho một tan vỡ, một đoạn tuyệt, sống lại trong Nhạc qua từng sự việc, qua từng chi tiết. Như một cuốn phim quay chậm.

CHƯƠNG 8

Tới Nha Trang lần đầu, Nhạc nhớ chàng đã từ bến xe về thẳng nhà Bằng. Điều đầu tiên chàng cho bạn biết là chính Thùy Linh đưa ra ý kiến hai vợ chồng ra Nha Trang tắm nắng, nghỉ mát ít ngày, Bằng ra trước, Thùy Linh còn một vài công việc phải giải quyết và nàng sẽ ra sau. Lúc Nhạc đi đánh điện tín cho Linh, có Bằng cùng đi theo. Trong bức điện tín, chàng đã dặn Thùy Linh đi chuyến xe nào, xe khởi hành giờ nào, sẽ đến Nha Trang vào giờ nào, để chàng ra bến đón.

Bức điện tín được gửi ngay buổi sáng mới tới. Hôm sau, Nhạc ra bến chờ Linh từ buổi sáng đến buổi chiều. Mỗi chiếc xe hàng công kênh vào bến là một lần Nhạc hấp tấp chạy tới. Khi chuyến xe

cuối cùng từ Sài Gòn ra đã đổ xuống bến người khách cuối cùng, không thấy Thùy Linh; trong Nhạc bắt đầu một thoáng ngỡ vực nhen lên.

Suốt đêm, Nhạc không tài nào nhắm mắt được. Đầu óc chàng bồn chồn như lửa đốt. Bằng an ủi Nhạc chắc Linh bận, hoặc có thể Linh bị đau bất thường, ra chưa kịp. Nhưng Nhạc không thể yên tâm như thế. Chàng đã linh cảm thấy một chuyện khác thường xảy ra.

Nhạc gắng gượng chờ Linh thêm một ngày nữa. Sang tới ngày sau nữa, chàng thức dậy từ bốn giờ sáng. Đôi bạn ngủ chung phòng. Thấy Nhạc lục đục trong bóng tối, Bằng hỏi:

– Anh dậy làm gì sớm vậy?

Nhạc thở dài:

– Tôi không ngủ được.

Biết Nhạc bận tâm về sự lỡ hẹn của Thùy Linh, Bằng an ủi:

– Không chừng hôm nay chị ra.

Nhạc chán nản:

- Thế này là không ra đâu.
- Làm sao anh biết được.

Nhạc cúi kính:

- Chẳng làm sao hết. Tôi biết. Thế thôi.

Bằng đề nghị:

- Lát nữa chúng mình lại ra bến xe xem sao, đồng ý không?

Nhạc nói lớn trong bóng tối:

- Thôi.

Bằng ngạc nhiên:

- Sao vậy?
- Tôi về Sài Gòn.
- Bao giờ?
- Ngay bây giờ.

Bằng giữ Nhạc ở lại thế nào cũng không được. Thế là Nhạc tạm biệt bạn, ra xe. Chàng nói chàng về Sài Gòn, xem nhà cửa thế nào, rồi chàng sẽ lại trở ra sau đó.

Suốt dọc đường, Nhạc sống với linh cảm của chàng là Linh đã xếp đặt chuyển đi cho chàng một cách vội vã quá đáng, như thế có nghĩa là Linh đóng kịch, Linh nói dối, Linh không hề có ý định ra Nha Trang. Và như thế tức là nàng đang âm mưu một chuyện gì trong khi chàng vắng mặt. Nhạc đoán không sai chút nào. Về đến nhà, chàng thấy ngay sự thật. Không thấy Thùy Linh đâu, Nhạc hỏi chị người làm:

– Mợ đâu?

– Mợ con đi đóng phim.

Nhạc choáng váng:

– Sao chị biết mợ đi đóng phim.

Người chị hai ra vẻ thành thạo:

– Lần nào mẹ đi đóng phim mà con không biết. Mẹ trang điểm sửa soạn cả mấy tiếng đồng hồ. Lại có nhiều ông đến đón mẹ nữa. Đêm qua, mẹ cũng đến phim trường đến gần sáng mới về. Hôm nay, mẹ đi từ sớm.

Sự căm tức ở Nhạc cháy bùng lên. Chàng có cảm tưởng Thùy Linh coi chàng như một đứa con nít. Đánh lừa chàng như đánh lừa một đứa con nít.

– Chị có thấy ông Cảnh đến đây không?

Câu trả lời của chị người làm như một gáo nước lạnh buốt tạt vào giữa mặt Nhạc, làm cho trái tim đau nhói:

– Hôm qua ông Cảnh ở đây cả ngày.

Nhạc bật lên hai tiếng:

– Giỏi thật.

Chàng không đủ kiên nhẫn chờ đợi Linh về sau đó. Ném va li xuống, chàng đi trở ra, gọi xe đến thẳng phim trường Anh Vũ.

Điều làm cho Nhạc ngạc nhiên là phim trường Anh Vũ không sinh hoạt náo nhiệt như chàng tưởng. Cổng vào phim trường đóng kín. Qua cánh cổng Nhạc chỉ nhìn thấy một vài chuyên viên đi lại, người nào người ấy tất tả, vội vã.

Ông lão gác cửa chào Nhạc:

– Ông Nhạc! Lâu quá không thấy ông tới.

Nhạc quắc mắt:

– Sao cổng đóng thế này?

– Thưa, đang đóng phim ở bên trong.

Nhạc ngẩn người:

– Đang đóng phim?

– Vâng. Từ sáng sớm.

– Tại sao đóng cổng? Bộ không cho ai ra vào sao?

– Ông giám đốc ra lệnh không cho ai vào, ngoài những chuyên viên có phận sự.

Nhạc cau mày:

– Từ xưa đến giờ có như thế này bao giờ đâu?

Người gác công ngăn ngại nhìn sắc mặt bùng bùng tức giận của Nhạc.

– Tôi cũng không được rõ.

Nhạc nhìn vào trong, cố tìm Linh nhưng không thấy đâu. Chàng lớn tiếng:

– Nhà tôi có mặt ở phim trường lúc này không?

– Bà Linh?

Nhạc nổi nóng:

– Không bà Linh thì ai? Cái ông lão già này lắm cảm rồi đây. Mở cổng ra cho tôi vào kiếm nhà tôi.

Ông lão gác cổng nhăn nhó:

– Tôi được lệnh ông Cảnh..

Nhạc đã mất bình tĩnh. Mấy đêm không ngủ. Chuyển đi mỗi mệ. Cảm giác bị lừa dối. Tất cả là những lượng dầu đổ thêm vào lửa.

- Lệnh áp dụng cả cho tôi nữa?
- Vâng. Ông giám đốc nói cho cả mọi người.
- Mở cửa ra. Mở ngay lập tức.

Ông lão sợ hãi đành mở cửa. Cánh cửa vừa mở hé, Nhạc đẩy mạnh ra chạy vào. Lúc này, Nhạc đã muốn gây sự với tất cả mọi người.

Một chuyên viên quen biết tên là Kính vừa đi qua, Nhạc nắm Kính lại:

- Anh Kính, cho tôi hỏi.

Kính chào Nhạc:

- Tưởng anh đang ở ngoài Nha Trang.
- Nhà tôi đang đóng phim ở sàn quay nào?

Kính chỉ về phía những căn nhà cuối dãy, phía bên kia khoảng sân bát ngát:

– Đằng kia. Nhưng ông Cảnh không cho ai tới gần.

Nhạc cười gằn:

– Tại sao phải thế?

Kính ngáp ngừng:

– Chị đang sửa soạn đóng một cảnh hờ hang và táo bạo lắm.

Nhạc nóng nảy cắt ngang:

– Tôi biết. Sao nữa?

– Cấm người xem. Chỉ đạo diễn và vài chuyên viên được có mặt cùng với chị.

Nhạc đẩy Kính sang một bên bước rảo qua sân. Từ ngoài cổng đến cửa vào sân quay, sau người chuyên viên, Nhạc không còn bị ai ngăn chặn cản trở. Chàng mím môi đẩy nhẹ cánh cửa sân quay, bước vào. Tuy Cảnh ra lệnh chỉ cho đám chuyên viên có phận sự được có mặt, nhưng sân quay cũng khá đông người. Họ đứng lố nhố, cùng quay lưng lại, không một ai phát giác thấy sự có mặt của Nhạc.

Ném một cái nhìn qua những bờ vai, tầm mắt Nhạc bắt gặp một khoảng trống ở giữa phòng, nơi chói lọi ánh sáng của nhiều giàn đèn cùng tập trung lại. Đã đến phim trường cùng với Linh nhiều lần, đã quen lắm với những cảnh tượng sản quay, Nhạc biết ngay cảnh đang quay là một cảnh ân ái xảy ra trong một phòng ngủ. Máy quay phim đặt cao. Ống kính chiếu chúc xuống một mặt giường thấp. Trên mặt đệm, chăn gối bừa bãi nhàu nát. Và giữa đống chăn gối bừa bãi này là Thùy Linh. Như mọi người, Thùy Linh không nhìn thấy Nhạc vào, bởi cái lẽ giản dị là nàng đang chăm chú lắng nghe những lời chỉ dẫn của người đàn ông có bộ râu quai nón xồm xoàm đứng chống tay trước ống kính. Người đàn ông ấy là Trụ. Và Trụ đang tỷ mỉ chỉ dẫn cho Thùy Linh một cách thoát y.

Thùy Linh ngồi nghiêng. Mặt nàng ngừng lên. Ánh mắt lim dim mơ màng. Một chân nàng vắt vẻo ở ngoài thành giường, chân kia co lên, hai bàn tay chống xuống mặt đệm. Cứ với bộ đồ ngủ mỏng dính đang mặc trên người, Thùy Linh chưa thoát y cũng gần như thoát y rồi. Ánh đèn

chói chang chiếu suốt thấu qua làn vải mỏng, làm nổi bật những đường nét bên trong của một khối da thịt phơi bày lồ lộ không che giấu.

Sàn quay trong một khoảnh khắc, im phắc, không có một tiếng động nhỏ. Đám chuyên viên hai mắt mở lớn, nhìn chăm chăm, không chớp. Những hơi thở như dừng đứng lại đồng loạt, trong những lồng ngực, trước cái cảnh tượng khiêu khích, gay cấn.

Rồi tiếng người đạo diễn ra lệnh:

– Thử lại lần cuối cùng.

Y chỉ tay:

– Thùy Linh kéo chân lên từ từ.

Linh làm theo. Chân phải nàng được rút lên, từ từ, và co lại trên mặt đệm, như chân kia. Cử chỉ này làm nổi bật hai bắp đùi tròn lẳn.

Tiếng hô của đạo diễn:

– Hơi cúi đầu xuống. Kéo hai tay về phía sau lưng.

Thùy Linh làm theo, nghiêm trang chậm chạp, như nàng đang bị thôi miên bởi một gã phù thủy ma quái.

Tiếng hô tiếp tục:

– Máy lại gần.

Cái máy đen bóng, có bánh xe, được đẩy lại sát thành giường.

– Cảnh thoát y bắt đầu.

Một bàn tay Thùy Linh rút khỏi mặt đệm. Nàng rướn người lên, thở ra một hơi dài, tròn mí hạ thấp. Bàn tay đưa lên, những ngón tay hất nhẹ mái tóc cho chảy về phía sau gáy. Cái cổ hiện rõ dưới ánh đèn, trắng ngần, tròn trĩnh. Bàn tay trở lại phía trước mặt. Những ngón tay vờn nhẹ trên gò má, xuống cổ, xuống ngực. Rồi là cái khuy áo thứ nhất được tháo ra. Những ngón tay hạ xuống thấp hơn. Đến chiếc khuy áo thứ nhì bật tung, rồi cả hàng khuy được lần lượt cởi hết. Thùy Linh cựa mình cho hai vạt áo từ từ mở rộng. Giàn đèn thả hết ánh sáng xuống một bộ ngực tròn đầy nhể nhại.

Tiếng hô của đạo diễn:

– Ngửa người về phía sau hơn nữa. Cho lộ rõ bộ ngực hơn nữa.

Thùy Linh làm theo.

Tiếng hô:

– Xoay người một vòng thật chậm. Và thoát y hoàn toàn.

Chính là trong khoảng khắc từ từ xoay người một vòng làm cho bộ ngực nồn nã lộ liễu sỗ sàng và khiêu khích hoàn toàn dưới ánh đèn mà Thùy Linh nhìn thấy Nhạc.

Màn thoát y và khóa thân lập tức ngưng lại.

Tới phút này, tuy muốn lãng quên và xóa bỏ hết mọi chuyện đáng tiếc đã xảy ra, mà Nhạc còn nhớ như in cái không khí bàng hoàng và bất ngờ của phim trường khi Linh nhìn thấy chàng. Nàng sững người rồi luống cuống cài vội hàng khuy áo trước ngực lại. Và bước khỏi giường, trước những tiếng kêu lớn của thằng đạo diễn.

Sự có mặt của Nhạc ở sân quay thế đã bị phát giác. Mấy gã chuyên viên chạy tới, định dùng võ lực đuổi chàng ra. Nhưng Linh đã kịp chạy lại, ngăn chặn được cuộc ẩu đả. Nhạc nhìn Linh, cười gằn:

– Sao không đóng nốt đi?

Linh vừa then vừa giận. Nàng tức tối:

– Anh đến đây làm gì?

– Để xem em khóa thân cho mọi người coi. Ngoạn mục và hấp dẫn lắm.

Thùy Linh cúi đầu xuống:

– Anh về đi. Em rất tiếc không ra Nha Trang với anh được.

– Tất cả chỉ là âm mưu và xếp đặt để lừa dối anh. Phải thế không?

– Lúc khác nói chuyện. Anh về nhà đi, ở đây không tiện, cho em và cho cả anh nữa.

Nhạc nghiêng răng:

– Anh đòi em giải thích tức khắc. Ngay bây giờ. Ngay chỗ này.

Hai vợ chồng đang giảng co thì Cảnh đẩy cửa bước vào. Thật là một chuyện không may cho tất cả mọi người. Không có Cảnh, không chừng rồi Nhạc cũng chịu thua Linh như chàng đã chịu thua Linh nhiều lần. Nhưng Cảnh đã đột ngột bước vào. Và nhìn thấy mặt Cảnh, nghĩ đến âm mưu của Cảnh, đã bao phen muốn tán tỉnh, chiếm đoạt Linh, Nhạc không làm sao giữ được bình tĩnh nữa. Mặt khác, Cảnh cũng không chịu để cho Nhạc được yên. Y gây sự trước:

– Ông không nên đến đây cản trở việc đóng phim của chúng tôi như thế này.

Nhạc lớn tiếng:

– Tôi đến bắt vợ tôi bỏ vai trò này.

Cảnh ung dung:

– Tôi e đã muộn.

Nhạc hung hãn:

– Muộn cũng phải bỏ.

Giọng Cảnh đầy giễu cợt:

– Ông không thể ngăn cản được Thùy Linh bất cứ về một chuyện gì nữa. Nhất là chuyện đóng phim.

– Ai nói với ông như thế?

Cảnh chỉ tay vào Thùy Linh:

– Chính Thùy Linh nói cho tôi biết.

Câu nói của Cảnh làm Nhạc bàng hoàng. Chàng quay lại nhìn Thùy Linh. Nàng quay mặt đi, tránh cái nhìn của Nhạc. Nhạc hỏi, dần mạnh từng tiếng:

– Phải thế không?

– Em chỉ định nói...

Nhạc gầm lên:

– Trả lời có hay không?

Thùy Linh nhúu mày lại:

– Anh về đi.

– Về cùng với anh.

Cuộc ẩu đả xảy ra liền sau đó. Nhạc chỉ nhớ là Cảnh đã nói một câu gì đó, rất khốn nạn, rất hỗn xược và Nhạc nổi nóng đã lao tới, đâm thật mạnh vào mặt Cảnh.

Phim trường bày ra một cảnh tượng hỗn loạn. Trước Nhạc như một con hổ dữ hung hãn, đám chuyên viên không dám bênh chủ, tránh giạt sang một phía. Linh đứng giữa hai người. Nàng vừa đẩy Nhạc vừa xin lỗi Cảnh.

Cuối cùng, Nhạc hăm hăm đi ra. Quay lại, chàng không thấy Linh đi theo. Không chờ Linh, Nhạc về thẳng nhà. Sự gian dối của Linh làm chàng đau đớn. Bao nhiêu lần như thế rồi. Nhưng lần này chàng đã có thái độ. Khi đã thấy rõ sự thật. Thứ danh vọng tầm thường đã làm Linh mù quáng. Hơn nữa, sa ngã. Nhạc biết mọi cố gắng ngăn cản ở chàng đều uổng công.

Căn cứ vào những điều chàng vừa nhìn thấy ở phim trường, Nhạc biết ngăn cản nào cũng chỉ

là vô ích và gây thành những trò cười. Ngay lúc đó, Nhạc thu xếp quần áo còn lại, cho vào chiếc va li lớn. Những đồ dùng riêng cũng chẳng có gì nhiều. Nhạc quyết định bỏ lại hết cho Linh. Gần trưa, chàng xách va li đến nhà Chiến. Chiến là một người bạn cũ. Đã già. Đã chán đời. Đã hút thuốc phiện. Quanh năm không ra khỏi nhà. Chiến vẫn nằm ở chỗ cũ, bên cạnh ngọn đèn dầu lạc trên căn gác xép hắt hiu tối thẫm. Thấy Nhạc nhô đầu lên ở cầu thang, Chiến chỉ hơi chống tay, ngừng đầu nhìn rồi lại nằm xuống, không tỏ vẻ ngạc nhiên gì hết. Nhạc lên khỏi thang, quăng mạnh cái va li xuống sàn gác. Chờ cho Nhạc nằm xuống chiếu, đối diện với mình qua ngọn đèn rồi, Chiến mới hỏi:

– Bỏ nhà?

– Sao anh biết?

Chiến chỉ chiếc va li:

– Vì điệu bộ anh hung hăng khác thường và vì chiếc va li kia. Đàn ông bỏ vợ, bỏ nhà, ngày đầu tiên thường anh dũng và hung hăng lắm. Sang tới

Tình yêu màu khói nhạt | 283
ngày thứ hai mới thắm. Mới hết anh hùng, mới
hết hung hăng.

Nhạc thở dài nằm im.

Chiến hỏi:

– Vài ba ngày thôi. Rồi người ra đi người lại
trở về?

Nhạc nhìn lên trần nhà. Nỗi buồn chàng
mênh mông như một vòm trời xám ngắt trên
đầu. Chàng thở dài:

– Không, vĩnh viễn.

Chiến bật cười:

– Một ra đi là không trở về. Như chiến sĩ thời
xưa. Như Kinh Kha sang Tần. Phải vậy không?

Nhạc vất tay lên trán:

– Anh nói đùa vô duyên và không phải lúc.

Chiến điềm đạm:

– Tôi nói đùa cho anh đỡ buồn. Người đang buồn mà người khác còn nói đùa thì quả vô duyên thật. Nhưng đùa vô duyên cho anh tức giận còn hơn. Để anh nằm im, một lát rồi anh chảy nước mắt. Tức giận đỡ hơn là đau đớn.

– Đàn bà tầm thường và khó hiểu thật.

– Tại mình một phần.

– Tôi biết như vậy. Từ lâu.

– Sao anh còn ngạc nhiên?

– Vì là vợ tôi.

– Lần này thì hoàn toàn tan vỡ

Nhạc ngầm nghĩ:

– Tan vỡ thật ra đã hoàn toàn từ lâu. Chúng tôi cố gắng kéo dài một tình trạng thực ra không thể kéo dài được lâu hơn nữa. Bằng cách ngoảnh mặt trước một số sự thật. Bây giờ thì sự thật đã ở trước mặt.

Sau đó Nhạc kể qua loa cho Chiến nghe

chuyện Linh lừa chàng ra Nha Trang để ở lại Sài Gòn đóng phim khóa thân cho Cảnh. Chuyện chàng trở về bất thành linh từ Nha Trang bắt gặp Linh đang thoát y ở phim trường. Chuyện chàng gây lộn với Cảnh. Năm im một lát, rồi Chiến hỏi:

– Anh không trở về nhà nữa thật sao?

Nhạc chỉ chiếc va li:

– Không.

– Anh không thể bỏ đi hấp tấp như vậy.

– Không còn gì lưu giữ tôi ở lại căn nhà đó nữa.

Nhạc nói thêm, dần mạnh từng tiếng:

– Dù chỉ một phút.

Chiến cười:

– Chẳng nên quyết liệt đến độ đó.

Nhạc ngổi phất lên:

– Bộ tôi phải bỏ qua?

Chiến điểm đậm:

– Anh chịu thua cảnh ngộ, chịu thua hoàn cảnh đã nhiều lần, không phải chỉ lần này.

Nhạc bức bội:

– Ý anh muốn khuyên tôi nên chịu thua, nên thỏa hiệp thêm một lần nữa?

Chiến gặt:

– Nếu trong thâm tâm anh vẫn muốn thỏa hiệp.

Nhạc bàng hoàng:

– Tôi không hiểu.

Chiến ngồi lên, rót cho mình, cho Nhạc hai chén nước trà khói bốc nghi ngút. Nhạc nhớ chàng đã đưa ngay tách trà lên miệng. Và nước nóng đã làm đầu lưỡi chàng bỏng rát.

– Vấn đề là anh nên nhìn lại anh, hơn là nóng này kết tội vợ anh hay lên án người khác.

– Thí dụ tôi trả lời anh tôi đã nhìn lại tôi rồi.

Chiến gặt gù:

– Tốt lắm. Anh thấy thế nào?

Nhạc trợn mắt:

– Chẳng thấy được gì hơn.

Chiến phì cười:

– Thế nào cũng phải thấy một cái gì đó. Trong con người anh, con người tôi, không thể là chỉ những khoảng trống. Nhất là lúc này. Tôi chỉ muốn khuyên anh nhìn thấy anh rõ hơn.

Nhạc thở dài:

– Tôi phải làm thế nào?

– Anh còn yêu không?

– Yêu nhà tôi?

– Phải.

Nhạc băng khuâng:

– Thế nào là yêu, thật tình tôi cũng không rõ nữa. Tôi đã ngờ vực hết thấy. Trong tôi chỉ còn là chán ghét. Chán ghét và thù hận.

– Thế cũng vẫn là yêu.

Nhạc cười, cay đắng:

– Yêu như thế để làm gì. Không có lợi cho ai cũng chẳng đi đến đâu. Cho cả tôi, cho cả Linh.

Chiến nghiêng đầu, gật gù:

– Anh biết được như thế cũng đã là tỉnh táo được một phần nào rồi. Tuy vậy, tôi vẫn khuyên anh trở về gặp Thùy Linh một lần nữa.

Nhạc xua tay:

– Không được. Không thể được.

Chiến thở dài:

– Tại sao?

– Sẽ có xô xát lớn. Lúc tức giận, tôi không kìm giữ được.

– Thì cứ tức giận và để mặc đừng kìm giữ. Xem sao. Tôi thấy anh bỏ đi có hơi hấp tấp. Hết như người đi trốn. Anh e ngại một đối diện cuối cùng. Đối diện ấy lại là một cần thiết.

Thoạt đầu, Nhạc phản đối ý kiến của Chiến, tuy chàng biết Chiến tốt bụng, cố mở cho chàng một con đường, để chàng có thể trở lại với Linh. Gặp lại nhau để làm gì nữa? Đối diện; tranh luận với Linh không đi đến đâu hết. Đối diện, tranh luận chỉ còn là một bể bàng, một cục hình.

Nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, Nhạc thấy cái thái độ bỏ đi của chàng trong lúc Linh vắng nhà có một vẻ gì hấp tấp, không đường hoàng, không bình tĩnh. Chiến khuyên chàng có lý. Chàng nên trở về nhà. Gặp lại Linh, cho dù gặp lại để xác định hai người vĩnh viễn thôi nhau.

Điều làm Nhạc tức điên lên là buổi tối từ nhà Chiến trở về, sau khi đi ăn cơm tiệm với Chiến, mở cửa bước vào, Nhạc đã thấy Cảnh ngồi lù lù một đồng ở phòng khách. Thằng đàn ông thế mà liều lĩnh thật. Nó được đà không còn sợ hãi gì Nhạc hết. Có thể nó định ninh Nhạc đã bỏ đi là không trở về. Bên cạnh Cảnh còn có thằng đạo diễn râu quai nón. Linh ngồi trước mặt chúng. Cảnh và Trụ cùng đứng lên trước sự xuất hiện bất ngờ của Nhạc. Cũng may Linh kịp thời lên tiếng ngay. Linh bảo Cảnh và Trụ:

– Hai anh về đi.

Cảnh dùng dằng chưa chịu đi ngay. Linh nói tiếp:

– Ngày mai em sẽ đến phim trường.

Trụ hỏi:

– Nghĩa là vẫn tiếp tục?

Linh trả lời, tránh cái nhìn trừng trừng của Nhạc:

– Em có phải là trẻ con đâu, mà hủy bỏ. Đã lỡ đóng rồi em phải đóng cho xong cho các anh. Hẹn hai anh sáng mai.

Cảnh và Trụ đất nhau ra, không chào cũng không nhìn Nhạc. Nhạc thành thực định trở về xin lỗi Linh về sự nóng nảy của chàng ở phim trường. Chàng chỉ muốn đòi Linh giải thích thỏa đáng tại sao nàng không ra Nha Trang như đã hẹn. Chàng không xin lỗi cũng không đòi Linh giải thích nữa. Trước mặt chàng, Linh đã đường hoàng nói với Cảnh nàng sẽ trở lại phim trường,

buổi sáng ngày mai. Như thế có nghĩa là Linh không chịu thay đổi thái độ, nàng quyết tâm thực hiện ý muốn của nàng. Nhạc lặng lẽ ngồi xuống ghế. Một phút im lặng. Rồi Linh mỉm cười:

– Anh còn trở lại làm gì?

Thấy Nhạc ngồi im, Linh nhún vai:

– Anh không còn có quyền gì với em hết.

Nhạc gật đầu, buồn bã:

– Chúng mình đã hủy bỏ mọi ràng buộc nhau từ lâu. Điều đáng ân hận là đến bây giờ anh mới nhận thấy sự thật đó. Người ta chỉ sống chung được với nhau bằng sự kính trọng. Chúng mình khinh nhau rồi. Thế là hết. Và không còn cách gì cứu vãn được nữa. Anh trở về buổi sáng, anh bỏ đi trong lúc em có nhà. Anh trở lại, chào em. Thế thôi. Lần cuối cùng. Sau đây, anh sẽ trở ra Nha Trang và ở luôn ngoài ấy một thời gian. Em có thể xem như từ giờ phút này chúng mình đã chính thức bỏ nhau. Ly dị như thế nào, tùy theo ý em muốn.

Linh ngập ngừng:

– Ly dị?

– Phải. Không ở được với nhau nữa thì đưa nhau ra tòa, ly dị đường hoàng. Vài tháng nữa, ở Nha Trang về, anh sẽ cùng với em làm những thủ tục cần thiết.

Nhận thấy chàng và Linh không còn gì để nói với nhau nữa, Nhạc đứng lên.

– Có thể thôi.

Lúc Nhạc đã ra tới cửa chàng nghe thấy Linh gọi tên chàng. Nhạc quay trở lại. Hai vợ chồng nhìn nhau, cái nhìn hờn tủi buồn rầu chứa chan không thể nói hết được ý nghĩa.

– Anh.

Nhạc lạnh lùng:

– Cái gì?

Mặt Linh tái nhợt:

– Anh đi ngay thế, anh nói gì được nữa.

Nhạc nhún vai:

– Đi ngay là hơn.

Linh cúi đầu xuống. Nàng chớp mắt, nói trong tiếng thở dài:

– Anh khinh em lắm phải không?

– Đừng bắt anh trả lời câu đó.

– Em không xứng đáng với anh. Chúng mình còn sống với nhau cũng chỉ làm khổ nhau thôi. Anh thương em, anh đừng oán hận em.

Đó là mấy câu nói cuối cùng của Linh. Nhạc nhớ mãi cái cảm giác của chàng lúc ra khỏi nhà. Bao năm nay, chàng chỉ là một người ăn gửi nằm nhờ, bây giờ chàng bỏ đi, chàng lại hai bàn tay trắng như cũ. Thôi thế cũng là xong. Một phần đời coi như không có. Một phần đời coi như một giấc mộng. Còn lại chỉ là một mớ kỷ niệm, mà Nhạc hy vọng thời gian sẽ xóa nhòa dần trong trí nhớ. Chàng đã đi thật lâu, băng khoảng trên hè đường. Thành phố thình lình trở nên một khuôn mặt xa lạ, thù nghịch. Thành phố này mà Nhạc

đã sống bao nhiêu năm, chàng nghĩ chàng có thể bỏ đi không tiếc thương, không lưu luyến.

Đêm đó, không muốn đến ở khách sạn, Nhạc trở lại nhà Chiến. Gặp lại Linh rồi, sau khi đã đường hoàng nói lời đoạn tuyệt, tự nhiên Nhạc cảm thấy tâm hồn thư thái hơn. Chàng còn buồn rầu vô cùng. Nhưng chàng nghĩ chàng đã cố gắng cứu vãn một sự đổ vỡ cho đến khi không còn cứu vãn được nữa. Nhạc thuật lại cho Chiến biết sự trở về như thế nào.

Chiến ôn tồn:

- Đáng tiếc. Anh ngủ đây với tôi?
- Phiền gì cho anh không?

Chiến cười:

- Không. Anh có thể ở tạm đây một vài tuần cũng được, nếu anh muốn.

Nhạc lắc đầu:

- Một đêm thôi. Mai tôi đã ở chỗ khác. Rất xa.

– Đâu vậy?

– Tôi ra Nha Trang. Với một người bạn thân ở ngoài ấy.

Nhạc cười buồn, chợt nhớ đến khuôn mặt sáng tươi của Bằng và đời sống thanh thoi, đơn giản của Bằng.

– Tôi sẽ làm việc lại.

Chiến cười thành tiếng, vui thú:

– Nghĩa là anh sẽ làm lại cuộc đời?

Nhạc chợt nghiêm trang:

– Tôi muốn vậy đó. Thành thật. Hết lòng. Tôi đã hư hỏng bao nhiêu lâu. Bây giờ tôi muốn thực hiện cho tôi một khởi hành mới. Anh nghĩ được không?

Chiến gật đầu:

– Bao giờ mà chẳng được. Một bắt đầu nào cũng chẳng bao giờ là một bắt đầu muộn màng.

Đêm hôm đó, Nhạc nằm nói chuyện suốt đêm tới sáng với Chiến. Chàng cần có bạn. Cần nói chuyện. Chàng sợ sự im lặng, sợ đêm dài không cùng và thời gian như một cục hình. Nhưng rồi đêm dài cũng chấm dứt và buổi sáng của một ngày mới, cũng đến.

Chiến trở dậy từ mờ sáng. Nhạc ngồi lên theo. Dưới lòng đường, những tiếng xe cộ thứ nhất nổi lên. Chiến đặt ấm lên bếp điện.

– Tôi pha nước cho anh uống.

Chiến mời, nói tiếp:

– Bình trà tiễn bạn lên đường.

Nhạc cười:

– Tuần trà sớm của anh không chừng sẽ đem lại may mắn cho tôi.

Chiến nghiêm trang:

– Chú sao. Gặp tôi, ai cũng hên lắm nhé.

Rồi thở dài luôn, giọng châm biếm cay độc:

– Chỉ tôi gặp tôi là tôi không hên thôi.

Nhạc nghiêng đầu:

– Biết thế nào là hên, biết thế nào là sui. Cái gì cũng chỉ rất tương đối.

Chiến gật:

– Biết được như thế thì sống đỡ khổ nhiều lắm.

Đôi bạn ngồi uống trà với nhau trong im lặng.

Đêm lụi hủn cho đến khi trời sáng rõ. Lúc đưa tiễn Nhạc xuống chân thang, Chiến hỏi:

– Ân hận gì không?

Nhạc ngẫm nghĩ:

– Đã đành là có ân hận. Nhiều lắm là đằng khác. Nhưng thôi, chuyện phải xảy ra đã xảy ra. Tôi sẽ nghĩ đến đời tôi một chút. Trong những ngày sắp tới.

– Thỉnh thoảng trở về Sài Gòn chứ?

- Nhất định rồi.
- Đừng có đi luôn.

Nhạc cười:

– Tôi ra Nha Trang lần này không có nghĩa là đi trốn mà là tìm gặp một cái gì. Ở đây tôi không còn gặp được gì hết, ngoài những ảo tưởng và những thất vọng. Thôi anh ở lại.

Thế rồi một chuyến xe đò lìa bến, đưa Nhạc ra khỏi Sài Gòn. Ngồi trên xe, Nhạc băng khuâng nhìn những mái nhà, những hàng cây Sài Gòn mà chiếc xe đò đang dần dần bỏ lại ở sau lưng. Chàng rời khỏi Sài Gòn đã nhiều lần. Đã nhiều lần chàng trở lại. Rừng rưng. Thờ ơ. Không một mảy may xúc động. Riêng lần này khác. Chuyến đi có một ý nghĩa đặc biệt.

Nó vừa là một chấm dứt, lại vừa là một khởi đầu.

Suốt dọc đường, Nhạc nhớ tới những khuôn mặt đang mờ nhạt dần trên một dĩ vãng mờ nhạt. Linh, người đàn bà đã chung sống bao nhiêu năm,

cuối cùng cũng chỉ còn là khuôn mặt khác nữa của dĩ vãng. Thúy, và những kẻ thù; và những bạn bè từ nay đều là những xa cách, những đoạn tuyệt. Vì cuộc sống Nhạc đã hướng tới một chiều hướng mới.

Một tiếng sóng lớn đưa Nhạc, từ một hồi tưởng triển miên, trở lại với những bến bờ thực tại. Sài Gòn bây giờ là một bờ biển cũ. Nha Trang bây giờ là một bờ biển mới. Nhìn biển, biển mênh mang trước mặt, biển mang hình ảnh của đời sống liên tục, với triều vơi đi rồi triều lại tràn đầy, với những lớp sóng này thay thế những lớp sóng khác, Nhạc biết rằng, mặc dầu, đang lùi xa, đang mờ nhạt dần dần, quá khứ và chuyện cũ, trong một thời gian nữa, còn là một đau đớn, còn là một vết thương. Hình ảnh Linh không thể một sớm một chiều xóa bỏ. Những ngày tháng chung sống với Linh cũng vậy. Nhưng người ta phải quên. Quên để sống.

Trong cái ý nghĩ quyết liệt phải chặt đứt với một quá khứ còn thấp thoáng không cho ám ảnh, không cho kéo dài, Nhạc cố gắng hòa nhập tâm hồn chàng vào cái bao la phơi phới, cái thênh thang tràn đầy của đêm trăng trên biển lớn trải đi không bến bờ.

Chính là từ chỗ tôi đang đứng đây, một cuộc sống mới sẽ bắt đầu. Bắt đầu, từ những ánh trăng đêm nay. Bắt đầu từ vết thương, từ niềm đau cũ. Bắt đầu từ cái thật nhỏ, gần như không có, của mầm hạt mới nhú. Nhưng hãy cố gắng bắt đầu từ đó. Phải, phải bắt đầu lại. Dù từ cái tan nát, dù từ cái chết. Đầu óc Nhạc sáng dần.

Ánh trăng và tiếng sóng cùng nhìn, cùng nghe, cùng thấy màu xanh của trăng và âm thanh của sóng sáng tươi hơn. Cuối cùng là cảm giác mừng rỡ của một người đau, thật nặng, tuyệt vọng, lâu ngày, bỗng thấy máu chảy trong thân. Để nghĩ được rằng mình có hy vọng qua khỏi, hy vọng bình phục.

CHƯƠNG CUỐI

 ẾN đứng lặng, ngây ngất và thắm kín
xôn xao, trước tấm gương nhỏ, nhìn
thấy trong gương, đôi mắt nàng sáng rõ và đăm
đăm một vẻ khác thường. Thiếu nữ đưa cánh tay
lên. Những ngón tay mềm mại lùa vào những
chân tóc. Nàng chớp mắt. Và bất chợt nghe thấy
trái tim nàng hồi hộp đập mạnh trong lồng ngực.

Công việc trong nhà, sau một ngày làm luôn
tay luôn chân, đã tạm yên, đã xong xuôi. Buổi tối
với Yến là khoảng thời gian rảnh rỗi nhất. Những
tiếng động đã lắng xuống cùng đêm tối. Căn nhà
bây giờ bao phủ trong một bầu không khí im lặng
hoàn toàn. Máy đưa em nhỏ đã ngủ say. Yến đứng
một mình ngoài hành lang, nàng đang phân vân
không biết làm gì hơn là nhìn ngắm khuôn mặt
đầy xúc động của nàng trong tấm gương treo
ngang tâm người. Yến biết Nhạc đang ở ngoài

bãi. Nàng hình dung được chàng đang đứng bất động, một mình, dưới một trời trăng sáng mênh mông. Nàng muốn ra bãi. Gặp Nhạc ở ngoài đó. Nhưng e thẹn và nhút nhát với chính mình, Yến không biết là nàng nên làm theo ý muốn hay nên ở nhà chờ Nhạc về.

Từ ngày Nhạc ra Nha Trang, Yến luôn luôn sống với một tâm trạng phân vân như vậy. Nàng vừa muốn thấy Nhạc thường hằng. Lại vừa như muốn trốn không gặp chàng. Vì đứng trước mặt Nhạc, lần nào, Yến cũng cảm thấy bối rối và mất hẳn tự nhiên.

– Cô chưa đi ngủ sao?

Yến giật mình quay lại. Nàng có cảm tưởng như bị anh ruột bắt gặp quả tang nàng đang nghĩ đến Nhạc. Và những ý nghĩ thầm kín thân mật nhất trong đầu nàng về Nhạc, Bằng cũng đã đọc thấy hết.

– Chưa anh ạ!

Bằng làm bộ nhìn quanh:

– Anh Nhạc đâu nhỉ?

Hỏi rồi, Bằng trả lời luôn:

– À, anh Nhạc ra bãi chưa về.

Yến vừa toan bỏ vào buồng trong thì Bằng gọi nàng lại. Giọng Bằng ngọt ngào âu yếm:

– Yến còn bận gì không?

– Không. Gì thế anh?

– Anh buồn ngủ quá. Đi ngủ đây. Chịu khó ra bãi nói trước cho anh Nhạc biết sáng mai anh đưa anh ấy đến trại cửa sớm. Anh ấy phải về ngủ, mai còn dậy sớm.

Yến hỏi:

– Anh chưa nói?

Bằng thản nhiên nói dối:

– Chưa. Ban nãy anh quên.

Nói xong Bằng lững thững đi vào trong nhà. Yến nghe thấy những bước chân trên nền nhà.

Rồi một cánh cửa đóng lại, cùng với một ánh đèn tắt đi. Trong lòng nàng, cùng với sự im lặng trở lại, tràn đầy như cũ, là một niềm hân hoan tận cùng chen lẫn với một chút hò thẹn làm nóng bừng gò má. Tâm sự của nàng, tâm sự thâm kín mà nàng muốn che giấu nàng có cảm tưởng anh nàng càng ngày càng thấy rõ.

Hai anh em thân thiết với nhau từ thuở nhỏ, sự thật là chưa bao giờ có chuyện phải giấu nhau. Nhiều lần nói chuyện với Bằng, khi Bằng nhắc đến Nhạc, Yến đã muốn tỏ lộ ngay tâm sự cho Bằng biết hết. Và gần đây, về niềm vui mừng của nàng khi thấy Nhạc từ Sài Gòn ra chơi. Nói được tình yêu, tình yêu chân thật, hồn nhiên, gửi cho một người, lại nói với người anh ruột thịt thân thiết nhất, sung sướng biết bao nhiêu. Nhưng sự e thẹn vẫn lấn át, vẫn mạnh hơn. Yến không dám. Nàng lại chỉ còn biết thầm yêu trộm nhớ một mình. Yến biết, nhiều lần Bằng đã mở cho nàng một con đường, khuyến khích nàng sống. Đẩy nhẹ vào lưng nàng, giục nàng đi tới.

Lần này cũng vậy. Bằng có thể ra bãi tìm Nhạc. Nhưng Bằng đã nhờ Yến đi thay như thế là tạo thêm cho Yến một cơ hội gần Nhạc.

Vậy mà phân vân, lưỡng lự mãi rồi đến mười lăm phút sau, Yến mới lấy được can đảm. Nàng ra khỏi nhà. Trăng đã lên cao. Vầng trăng bây giờ treo lơ lửng trên ngang mình trời, tỏa ánh sáng mênh mông cùng khắp. Gió cũng nhiều như trăng. Gió làm bay tóc Yến. Giữa một biển trăng chan hòa và một biển gió miên man không ngừng, Yến đi trên con

đường ban nãy Nhạc đã đi, tự đó chàng xuống bãi.

Lên tới ngọn đồi cát, Yến đã nhìn thấy Nhạc. Chàng đứng quay lưng lại. Bằng những bước chân run run vì cảm động, nghe thấy nhịp đập của trái tim nàng hồi hộp hơn bao giờ, Yến từ từ xuống bãi. Nàng tới sát sau lưng Nhạc mà Nhạc vẫn chưa hay, Tiếng sóng rì rào còn đang lôi cuốn Nhạc vào cái nhịp dồn dập không ngừng của sóng.

Yến nghĩ nếu nàng không lên tiếng ngay, sự lên tiếng càng chậm càng khó khăn, càng ngượng ngập:

– Anh.

Nhạc giật mình quay lại. Chàng nhìn thấy một mái tóc bay tung theo chiều gió, và trắng dài chan hòa trên mái tóc ấy, mỗi sợi tóc là một sợi trắng mềm mại. Nhạc còn nhìn thấy một khuôn mặt dịu dàng, hiền hậu, một tuần nay, đã trở thành vô cùng quen thuộc với chàng.

– Cô Yến chưa ngủ?

– Thưa anh chưa.

– Anh Bằng đâu?

– Anh Bằng em ngủ rồi. Anh Bằng bảo em ra thưa với anh, mai hai anh cùng lên trại cửa sớm.

Nhạc gật đầu:

– Tôi nhớ rồi. Cám ơn cô.

Chàng cười:

– Chẳng hiểu mai có dậy sớm nổi không. Tôi vẫn có thói quen ngủ muộn.

Chàng nhìn lên trời:

– Trăng đẹp như thế này. Tôi muốn đứng mãi ở đây. Cho đến khi nào trăng lặn.

Yến nhìn theo hướng nhìn của Nhạc:

– Anh muốn, anh cứ làm như thế.

– Thức khuya làm sao dậy sớm được.

Yến dịu dàng:

– Được chứ! Nếu anh nhất định dậy sớm.

Nhạc nhìn Yến. Chàng chợt nhận thức được một sự thật đơn giản.

– Cô nói đúng. Muốn là được. Vậy thì cứ thức khuya và mai cứ dậy sớm như thường.

Nhạc bước mấy bước theo chân sóng. Yến bước theo. Hai người đi song song bên nhau dưới cùng một ánh trăng. Trăng thả dài cái bóng của hai người lên mặt cát phẳng tấp.

Nhạc chợt hỏi:

- Cô Yến rất ít khi về Sài Gòn đấy nhỉ?
- Vâng, từ mấy năm nay.
- Tại sao vậy?

Yến nghiêng đầu, nàng không tìm được lý do giải thích.

- Chính em cũng không hiểu tại sao.
- Cô thù ghét không khí và đời sống của những thành phố lớn?
- Em không thù ghét gì hết. Em nghĩ, điều gì, chuyện gì mình chưa biết, mình không thù ghét được. Có điều là em không thích đi đâu xa. Anh Bằng vẫn giấu cọt em, bảo em là người con gái quê mùa thời cổ, sống lạc lõng giữa một thời buổi mới.

Yến cười:

- Những người con gái quê mùa không ra khỏi mái nhà và lũy tre làng mình bao giờ.

– Đi đây đó không cần thiết, nếu mình không muốn.

– Em cũng nghĩ vậy.

– Không khí ở nhiều thành phố lớn vẫn đục lấm. Một người như Yến không bao giờ nên thở lấm phải thứ không khí đó.

Yến im lặng, không biết trả lời Nhạc như thế nào. Tâm hồn nàng đơn giản, nhiều tình cảm, những tình cảm đôn hậu, đầy ắp, những tình cảm ấy như không bao giờ thể hiện được thành những ý nghĩ rõ rệt trong đầu. Nói những ý nghĩ của mình ra, với Yến là một chuyện khó khăn hơn nữa. Nàng chỉ biết sống, như nàng đang sống. Nhẹ nhõm, thư thái. Nàng chỉ biết yêu. Yêu đời sống dịu dàng. Yêu những buổi sáng có mặt trời lên. Cũng yêu nữa những ngày mưa. Và yêu lắm những đêm trăng, như đêm trăng trên mặt biển này, nàng được đi bên cạnh Nhạc. Yến nghe nổi sung sướng của nàng rì rào như những tiếng sóng trong đầu.

– Cô Yến thường ra bãi một mình như thế này?

– Có, thưa anh. Nhưng chỉ những đêm có trăng. Tối trời, biển hung dữ và ghê sợ thế nào ấy.

– Anh có thích biển những lúc có trăng?

Nhạc nhìn lên đầu:

– Thứ ánh sáng này với tôi là một thứ ánh sáng mới. Trước đây, tôi chỉ quen với ánh sáng của đèn đường.

Chàng ngẫm nghĩ:

– Nhưng tôi nghĩ tôi sẽ thích. Đã thích, thì đúng hơn. Tôi ở ngoài bãi từ chiều vì vậy.

Hai người từ dưới bãi đi trở lại ngọn đồi cát ở đầu lối ra. Trên đồi, có một cái mả nằm đó không biết tự bao giờ. Nhạc và Yến cùng ngồi xuống mả.

Nhạc chống tay lên cằm, đầu cúi xuống trong suy nghĩ. Lông mày chàng hơi nhíu lại. Yến hỏi, bất chợt, khi nàng nhìn sang:

– Anh đang có chuyện buồn?

Nhạc gật đầu, nói nhỏ:

– Sao cô biết?

– Em thấy anh ít nói và buồn bã. Mặc dầu hôm nay, chừng như anh đã vui hơn.

– Phải. Tôi còn đang sống với một chuyện rất buồn, nếu không muốn nói là vô cùng đau đớn. Chuyện bắt buộc phải xảy ra. Không tránh được. Vậy mà vẫn cứ như là tôi bị bất ngờ, không thể nghĩ là lại như thế.

Mái tóc Nhạc từ từ ngẩng lên. Chàng nhìn đắm đắm ra mặt biển, như muốn tìm đọc trên cái nền mênh mông dào dạt không cùng những hàng chữ giải tỏa cho một phân vân hoang mang. Yển yên lặng nhìn theo. Nàng thấy nàng còn ở ngoài cái thế giới, cái tâm trạng của Nhạc. Ngoài, nhưng đã gần. Tâm trạng ấy, thế giới ấy bắt đầu là một thân mật gần gũi.

– Cũng may tôi có một người bạn như Bằng lúc này.

Yến nói:

– Anh Bằng nói hai anh chơi thân với nhau từ thuở nhỏ.

– Đúng. Vào thời kỳ hai chúng tôi còn đi học. Chung một lớp. Ngồi với nhau một ghế. Về chung một đường. Lần gặp lại Bằng ở Sài Gòn hai anh em đưa nhau vào một tiệm nước.

Nhạc cười:

– Thú thật là lúc gặp lại Bằng, tôi cũng chỉ vui mừng một cách bình thường thôi. Gặp cũng vậy, không cũng không sao. Bạn còn càng hay, mất cũng chẳng quan trọng. Bây giờ mới biết mình lắm. Tình bạn có những lúc thật cần thiết cho người. Như nó đang cần thiết cho tôi lúc này.

Yến nói về nàng:

– Em thì chẳng có một người bạn nào hết.

Nhạc lắc đầu:

– Cô không cần.

– Tại sao anh lại nói là em không cần?

– Tôi nói như vậy đó. Cô Yến muốn hiểu thế nào thì hiểu. Thế giới của cô là gia đình. Gia đình thừa đủ cho cô sống, đầy đủ, bình yên, trong cái giới hạn tuy nhỏ hẹp nhưng ấm cúng của nó. Sau này, vào đời, tôi tin Yến sẽ có thật nhiều bạn.

Yến rút cổ thành một dáng điệu e ngại rất đáng yêu:

– Chỉ sợ không ai thèm giao du với em thôi.

– Cô tử tế, ngay thẳng, ai mà không muốn làm quen, không muốn kết thân.

Nhạc thay đổi câu chuyện:

– Bây giờ, tôi hỏi Yến một câu nhé.

Yến lễ độ:

– Dạ. Anh cứ hỏi.

– Tôi định ở hẳn ngoài này với anh Bằng, Yến thấy liệu có được không?

– Tại sao không được ạ.

– Thú thật, tôi rất muốn, vì tôi chán ghét cái lối sống hời hợt, bề ngoài ở Sài Gòn lắm rồi. Nhưng hơi ngại. Bằng có lòng tốt, rủ tôi cùng làm việc. Ngại là ngại ở chỗ đó.

– Em thật tình không hiểu.

– Tôi đụng vào đâu là ở đấy chẳng ra làm sao hết. Tôi là kẻ không may, chẳng những với riêng tôi, còn đem lại cái không may cho tất cả mọi người.

Yến lắc đầu, dịu dàng:

– Em không chịu tin. Anh cũng không nên nghĩ về anh như thế.

– Nghĩa là tôi ở ngoài này được.

– Vâng. Trừ phi anh không muốn. Điều em ngại cho anh là ở đây yên tĩnh, trầm lặng quá, chẳng có một thú vui nào. Anh ở lâu, sẽ buồn.

Vầng trăng bất chợt khuất đi sau một dải mây. Mặt biển đang sáng ngời thoát chìm vào một lớp bóng tối lơ mờ. Tiếng sóng lớn hơn với mặt trăng

sáng, cũng như nhỏ đi phần nào cùng bóng tối. Yến có cảm tưởng là cùng với ánh trăng khuất lấp, cái đồi cát trên đó nàng đang ngồi với Nhạc bị đẩy đi xa hơn. Xa hơn những bờ bến cuộc đời, xa hơn thành phố Nha Trang mà nàng đang sống. Đồi cát biến thành một hòn đảo và sát cạnh, ngay chung quanh chỗ Yến ngồi, là biển sâu thẳm, biển mênh mông. Cảm giác này vừa làm cho Yến lo lắng không đâu, vừa làm cho nàng bàng hoàng sung sướng. Tưởng như, một giấc mộng nào đó vừa được thực hiện. Tưởng như đêm nay, cùng Nhạc, Yến đã nhập vào một cuộc phiêu lưu, nàng là một cánh bướm đã ra khơi, Nhạc và nàng đã đưa nhau vào một cuộc hành trình phơi phới.

Tiếng Nhạc:

– Đêm khuya rồi.

Tiếng Yến:

– Vâng. Chung quanh yên tĩnh quá.

– Yến có lạnh không? Ngồi sát lại đây.

Yến nhích lại gần Nhạc. Nàng không dám nhích lại thật gần. Nhưng mới nhích một chút thôi mà đã cảm thấy bớt sợ bóng đêm, vô cùng ấm áp.

Nàng chột nói, không hiểu sao nàng lại nói được như thế:

– Anh ở ngoài này với gia đình chúng em hẳn. Anh đừng về Sài Gòn nữa.

Nhạc mơ màng:

– Tôi không còn một ràng buộc nào với thành phố ấy.

Yên lặng một giây. Rồi chàng nói tiếp:

– Với những con người của thành phố ấy.

Cùng với lời nói, khuôn mặt Linh, một lần cuối cùng hiện ra. Đó là một khuôn mặt đã lung linh, đã xa vời, như ở bên kia một chân trời, như ở bên kia một thế giới. Cái hình ảnh đó đã mờ nhạt còn thu nhỏ lại dần mãi. Nó chỉ còn là một điểm lân tinh, một vì sao rụng, đang chìm dần,

chìm dần xuống một đáy biển quá khứ thăm thẳm.

Thấy Yến yên lặng, Nhạc hỏi:

– Yến hiểu tôi vừa nói gì không?

– Em chỉ đoán được một phần.

– Một lúc nào đó, không phải là lúc này, tôi sẽ kể cho Yến nghe chuyện đời tôi. Từ trước cũng như khoảng mấy năm trở lại đây. Toàn những chuyện không may. Toàn những điều bất hạnh. Cho đến phút này, tôi cũng không hiểu tại sao tôi kéo dài được bấy lâu một nếp sống vô nghĩa và khốn nạn như thế.

– Nhưng rồi anh sẽ hiểu. Anh sẽ khác. Phải, tôi đã hiểu, muộn màng một chút. Nhưng còn may là đã kịp hiểu. Tôi như người ngủ thiếp trong một giấc ngủ dài vừa thức dậy. Thấy cái gì cũng mới, cũng ngỡ ngàng, cũng xao xuyến.

Một bàn tay Nhạc đặt nhẹ lên vai Yến. Cử chỉ thân mật tự nhiên này chính Nhạc cũng không hay. Nhưng Yến thì đã rung động đến tận cùng

thân thể. Nàng nhắm mắt lại. Đêm khuya rồi. Nhưng Yến không cảm thấy lạnh nữa. Không, không bao giờ nữa. Nàng ngồi yên, không dám thở, không dám động. Yến đã mất hẳn ý niệm về thời gian. Cho đến lúc, tiếng Nhạc, như một reo vui:

– Mây đã bay đi.

Bị che khuất, vầng trăng lại từ từ hiện rõ. Mây dời khỏi trăng mà cũng như là trăng đang từ trong mây, dịu dàng và óng ả đi ra. Yến mạnh dạn quay lại. Khuôn mặt Nhạc hiện rõ hơn bao giờ. Cũng gần sát hơn bao giờ. Nàng mỉm cười với Nhạc. Hai ánh mắt gặp nhau. Một con đường mai sau chùng như đã được vẽ ra, từ hai ánh mắt cùng bắt gặp và cùng hòa nhập. Con đường đó mang tên là chung sống một đời. Là hạnh phúc giản đơn, nhưng lâu bền, mãi mãi. Bàn tay Nhạc vẫn để yên ở chỗ cũ, trên vai Yến.

Bằng không biết chàng ngủ thiếp đi được bao nhiêu lâu. Chừng nửa giờ, một hai tiếng. Không rõ. Chỉ biết lúc này chàng thức dậy, cảm tưởng thư thái của chàng là đêm đã khuya lắm. Cửa sổ gần giường Bằng mở rộng. Ánh trăng vàng vạc ngoài trời nằm nhể nhại thành một vũng đầy lênh láng trên thành cửa sổ. Bằng chống tay nhìn về phía góc phòng đối diện. Cái giường nhỏ dành cho Nhạc bỏ trống. Nhạc chưa về. Bằng nhớ lại là Nhạc đã ra bãi biển từ buổi tối, sau bữa cơm và lúc này, đêm đã thật khuya; Nhạc vẫn còn ở ngoài bãi.

Xuống khỏi giường, Bằng đi ra nhà ngoài. Chàng không bật đèn, chỉ lần bước đi trong bóng tối. Ngôi nhà yên lặng hoàn toàn, với biển trắng mênh mông bốn phía chung quanh.

Bằng cất tiếng gọi nhỏ:

– Yến.

Không thấy trả lời. Mọi khi, Bằng chỉ cần gọi nhỏ một tiếng là Yến trả lời liền. Yến rất tỉnh ngủ. Bằng lại gọi một lần nữa. Chàng chợt nhớ ra

là chàng đã bảo em gái ra bãi nói cho Nhạc biết sáng mai hai anh em xuống trại cửa sớm.

Bằng lâm bẫm:

– Thế mà mình cũng quên.

Đi đi lại lại mấy bước trong căn buồng tối, Bằng lại nói, một mình:

– Sao giờ này cô ấy cũng chưa về?

Tạo cho em gái những cơ hội gần Nhạc, trò chuyện với Nhạc, không bao giờ Bằng nghĩ là từ sự gần gũi đó mà có chuyện bậy bạ xảy ra. Chỉ là YẾN quá nhút nhát, quá e thẹn, và quá giữ gìn ý tứ. Trong thâm tâm, Bằng ước muốn rồi một ngày YẾN và Nhạc sẽ yêu nhau và chung sống cùng nhau. YẾN không thể ở vậy suốt đời. Nhạc cũng không thể sống mãi với những bóng hình quá khứ. Chừng nào Nhạc quên hẳn được chuyện cũ, quên hẳn, YẾN sẽ là một người vợ hiền của Nhạc, và khi đó, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, cuộc đời sẽ yên vui, cho tất cả mọi người.

Bằng nẩy ra ý định ra bãi, đón Nhạc và Yến cũng về. Chàng trở vào phòng ngủ, mặc quần áo. Đến trước cửa sổ, nhìn ra, Bằng đã cầm áo trên tay, lại ném cái áo xuống mặt đệm.

Cửa sổ mở rộng. Từ chỗ chàng đứng. Bằng nhìn thấy rõ con đường đưa xuống bãi. Và chàng nhìn thấy ở cuối con đường ấy, hai bóng người từ phía cồn cát bên kia, từ phía dưới bãi trở về. Đó là Nhạc và Yến. Hai người đi rất thong thả. Chùng như họ vừa đi vừa không ngừng nói chuyện. Cái cảnh tượng Nhạc và Yến đi bên nhau dưới ánh trăng mà Bằng đang nhìn thấy là một cảnh tượng thật ấm áp, thật thân mật, và cũng thật đẹp mắt. Hai người tới gần hơn, Bằng nhìn thấy thêm là Nhạc nắm lấy tay Yến; và Yến để yên tay nàng trong tay Nhạc như thế, trên một quãng đường dài.

Cảnh tượng cuối cùng toát ra một vẻ gì thân mật, riêng tây, của riêng Nhạc và Yến. Bằng không muốn nhìn thêm nữa. Chàng khép nhẹ cánh cửa lại nằm xuống giường. Nghe thấy chàng vui mừng nói nhỏ:

– Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Cho tất cả mọi người.

Một phút sau, Bằng đã ngủ đi. Bên ngoài, Nhạc và Yến đang ở trên đường trở về. Và trăng vẫn sáng.

Tình Yêu Màu Khói Nhật,
truyện dài của Mai Thảo,
bìa Duy Thanh,
Nguyễn Đình Vượng xuất bản
lần thứ nhất, in xong ngày 01-01-1973,
ngoài những bản thường
còn có 30 bản giấy trắng
và 5 bản đặc biệt in trên giấy
bạch vân thượng hạng
dành riêng cho tác giả và nhà xuất bản.

Cùng một tác giả

Đã in

Truyện ngắn

Đêm giã từ hà nội. Tháng giêng cỏ non. Giòng sông rục rở. Người thầy học cũ. Bầy thỏ ngày sinh nhật. Đêm lạc đường. Chuyển tàu trên sông Hồng. Mưa núi. Bản chúc thư trên ngọn đỉnh trời.

Tùy bút

Căn nhà vùng nước mặn. Tùy bút tập một

Truyện dài

Mái tóc dĩ vãng. Khi mùa mưa tới. Viên đạn đồng chữ nổi. Đêm kỳ diệu. Cùng đi một đường. Tới một tuổi nào. Sóng ngầm. Một đời còn tưởng nhớ. Lối đi dưới lá. Mười đêm ngà

ngọc. Trong như hồ thu. Cũng đủ lãng quên
đời. Mang xuống tuyến đài. Một ngày của Nhã.
Sau giờ giới nghiêm. Thời thượng. Hết một tuần
trắng. Sống chỉ một lần. Để tưởng nhớ mùi
hương. Hạnh phúc đến về đêm. Sau khi bão tới.
Gần mười bảy tuổi. Sống như hình bóng.

